

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SUGEÇİRMEZ İNCİL

ANDREW KAUFMAN

Çeviri: Dost Körpe

ROMAN

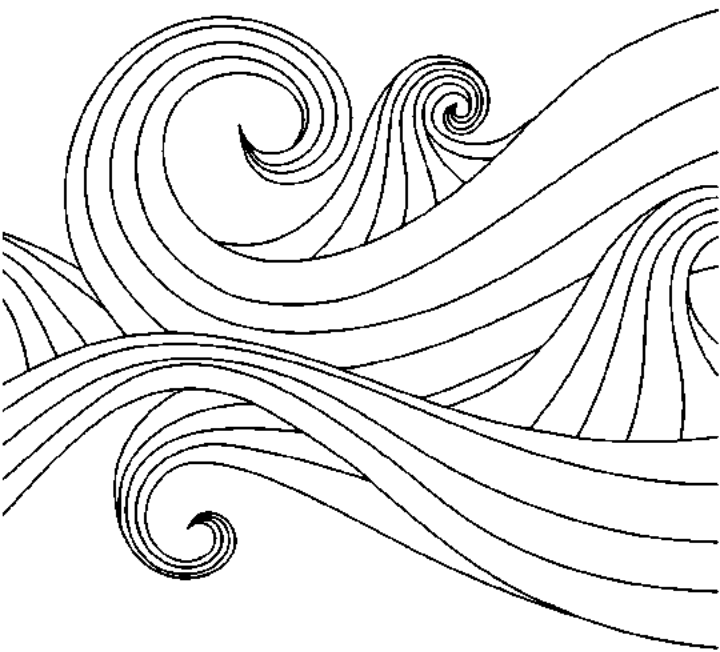
domingo

SUGEÇİRMEZ İNCİL

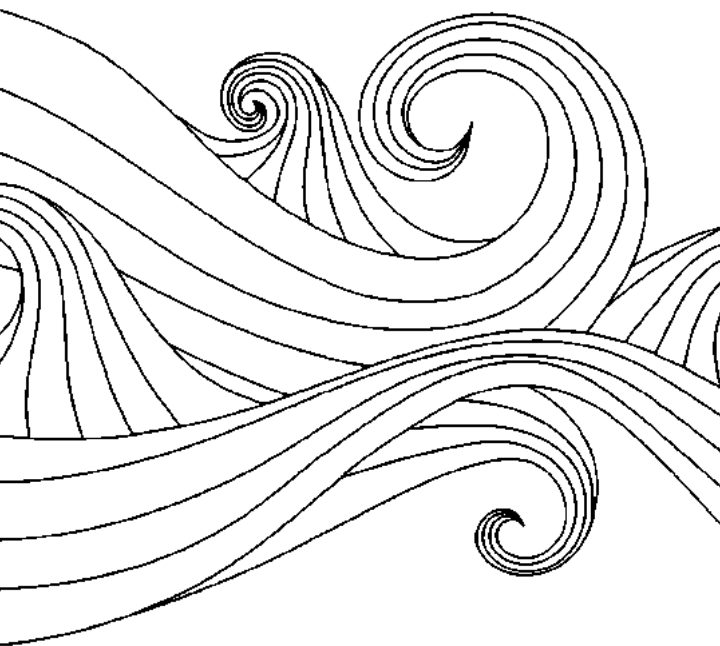

ANDREW KAUFMAN

ÇEVİRİ: DOST KÖRPE

SUGEÇİRMEZ İNCİL

domingo

SUGEÇİRMEZ İNCİL

Andrew Kaufman

Özgün ismi: Waterproof Bible

© 2010, Andrew Kaufman

Türkçe yayın hakları:

© 2011 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.

Sertifika No: 12746

Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.

Çeviri: Dost Körpe

Sayfa Uygulama: Pınar Şensoy

Kapak Uygulama: Kadriye Gümüş

ISBN: 978 605 61801 2 5

Baskı: Mart 2011

Pasifik Ofset, İstanbul

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi A Blok, Haramidere-Avcılar

(212) 412 17 77

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

© Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti. 2010

Asmalımescit Mah. Ensiz Sok.

No:2 D:4 Tünel İstanbul

Tel: (212) 245 08 39

e-posta:domingo@domingo.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
www.domingo.com.tr

.....

Marlo için

SUGEÇİRMEZ İNCİL

BİRİNCİ BÖLÜM

Yadigârlar

Rebecca I

Hislerini Kendine Saklayamayan Kadın

Rebecca Reynolds'la Lewis Taylor'ı cenaze törenine götüren limuzin bir kavşağın ortasında istop etmişti. Uzun siyah araba Toronto, Ontario, Kanada'nın doğu ucundaki Broadview Caddesi'yle Queen'in kavşağında batıya bakıyordu. Rebecca'yla Lewis arka koltuğun birer ucunda oturmaktaydılar ve aralarında kimse yoktu.

İkisi de Lisa Taylor'un -Rebecca'nın kız kardeşinin ve Lewis'in karısının- yasını tutsalar da başka pek az ortak noktaları vardı. Lewis ondan kısa boyluydu. Takım elbisesi ve saç kesimi modaya uygundu. Rebecca epey uzundu, kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve üstünde sade bir siyah elbise vardı. Ama şoför arabanın anahtarını defalarca çevirirken ikisi de kendi pencerelerinden dışarıya, birbirlerinin yansımalarıymış gibi baktılar.

Rebecca motorun mu bozulduğunu yoksa sadece benzinin mi bittiğini aylakça merak etti. Elleriyle eteğini düzeltti. Bu köşenin E.Z. Deposu'na yakın olduğunu fark etti; oradaki 207. üniteyi kiralamıştı. Çantasının tokasıyla oynadı. Sonra halı kaplı zemine baktı ve bir limuzinde bulunduğunu, kız kardeşinin cenazesine gittiğini anımsadı. Kederi, üzüntüsü ve suçluluk hissi geri geldi.

Bu duygulara sadece Rebecca değil, Lewis de kapılmaktaydı. Keder, üzüntü ve suçluluk hissi ağır ve ıstıraplıydı. Karısının

cesedini bulalı üç gün on bir saat olmuştu, ama Lewis şu ana dek hiçbir şey hissetmemişti. İçine rahatlık yayıldı. Sonra Rebecca'nın yanında oturduğunu ve bu duyguların kendisine değil ona ait olduğunu hatırladı.

"Ah," dedi Lewis.

"Hı hı," diye karşılık verdi Rebecca.

"Hı hı," diye tekrarladı Lewis. Baldızından yayılan keder, Lewis'in kendi başarısızlığının daha çok farkına varmasına yaradı sadece, bir de Rebecca'nın duygularını dünyaya nefes verircesine yayabilme yetisinin şiddetini hatırlamasına.

Rebecca doğduğu günden beri, her şey karanlıkken birden aydınlığın ve renklerin belirdiği zamandan beri duygularını başkalarına aktarabiliyordu. Rebecca doğarken nereye gittiğini bilmiyordu. Gidilecek bir yer olduğunu da öğrenmemişti. Canı yanmış ama direnememişti. Gözlerini odaklayamıyordu, gözleri olduğunu bilmiyordu, ışığın ve renklerin onların içinden geçtiğini de bilmiyordu.

Eller kendisine ilk kez dokunduğunda Rebecca ellerin ne olduğunu, derinin ne olduğunu, dokunuşun ne olduğunu bilmiyordu. Sadece *tok tok* sesinin kesildiğini biliyordu. Önceden karanlık ve *tok tok* sesi vardı, hep vardılar ve yatıştıncıydılar, ama artık ikisi de yoktu. Doğmak Rebecca'yı epey huzursuzlandırmıştı. Yoğun bir kaygıya ve korkuya kapılmıştı ve bu hisler bedeninde kalmamışlardı. Odaya geçmişlerdi. Herkesin içine girmişlerdi. Doktor durup ellerindeki bebeğe bakakalmıştı. Hemşireler ona sırtlarını dönüp acizce birbirlerine bakmışlardı. Makinelerin uğultusu duyulabilir hale gelmişti.

"Kızımın nesi var? Nesi var?" diye sormuştu Rebecca'nın annesi.

Doktor tersliğin ne olduğunu bilmediğinden normalde yaptığı şeyi yapmıştı. Göbek kordonunu keserek bebeği annesinin göğsüne yatırmıştı. Rebecca *tok tok* sesini duymuştu.

Gözlerini kapayınca karanlık geri gelmişti. Kendini sakın ve güvende hissetmeye başlamıştı ve bu hisleri odadaki herkese yaymıştı. Doktorla hemşireler iç geçirmişlerdi. Anne ellerini bebeğin üstüne koymuştu. Doğumhane sessizleşmiş ve dinginleşmişti ve Rebecca uykuya dalmıştı.

Rebecca'nın bütün duyguları aynı mesafeyi kat etmiyordu... hissettiği duygu ne kadar yoğunsa o kadar uzağa gidiyordu. Televizyonda en sevdiği programı görünce kapıldığı mutluluğu hissetmek için başına neredeyse dokunacak kadar yakın olmanız gerekirdi. Ama âşık olduğunda bir sokak ötedeki insanlar bile bilirdi. Bu durum pek çok soruna yol açıyordu, çünkü Rebecca'nın en çok gizlemek istediği duygular en uzağa yaydıklarıydı.

Limuzin hâlâ kavşağın ortasında dururken Rebecca penceresinden dışarı baktı ve hızla yaklaşan beyaz bir Honda Civic'i fark etti. Araba yavaşlamadı.

“Şu araba bize çarpacak,” dedi Rebecca usulca.

Daha sesini duymadan Rebecca'nın kaygısını hisseden Lewis başını çevirmişti bile. Beyaz Honda Civic yarım sokaktan az bir mesafedeyken hâlâ durma belirtisi sergilemeyince, Lewis'le Rebecca çok tuhaf bir şeyi fark ettiler.

“Şunu görüyor musun?” diye sordu Lewis.

“Evet,” diye karşılık verdi Rebecca.

Honda Civic'in sürücüsü yeşil tenli gibiydi. Bunu fark ettikleri anda yaratık nihayet frene bastı. Arka tekerlekler kilitlendi, lastikler ciyakladı, kesif bir yanık lastik kokusu yayıldı, ama beyaz Honda Civic limuzine doğru kaymayı sürdürüyordu. Ön tamponuyla limuzinin Rebecca'nın tarafındaki kapısının arasında sadece birkaç santim kalmışken araba nihayet durdu. İki araçtakiler on saniye boyunca kımıldamadan oturdular, onları birbirlerinden ayıran iki camın ardından bakıştılar. Lewis'le Rebecca yeşil tenli kadında öyle odaklanmışlardı ki, şoförün motoru tekrar çalıştığını duymadılar. Limuzin öne ivmelenince koltuklarına yapıştılar. Hemen sonra şoför aniden

fren yapınca limuzinin zeminine savruldu.

Rebecca'nın yüzü çamaşır suyu ve şampanya kokan halıya yaşlıydı. Limuzinden apar topar indi. Beyaz Honda Civic'in sürücüsünü tekrar görme telaşında olduğundan, el çantasının içinden yola saçılan şeyleri toplamadı. Lewis'le limuzin şoförü çabucak Rebecca'nın peşinden dışarı çıkıp yanına gittiler. Üçü kavşağın ortasında durdular. Rebecca, Broadview'da güneye giden, giderek hızlanan ve sinyal vermeden ilk sokaktan sola sapan arabanın Nova Scotia plakası taşıdığını fark etti.

"Az daha çarpıyordu," dedi şoför. Rebecca başıyla onayladı. Lewis ellerini kaldırdı ve gerilemeye başladı. Hissetmeyi çok arzuladığı kederin yakında geleceğinden şüphe duymamıştı. Ama yeşil tenli bir kadın tarafından öldürülmekten kılpayı kurtulduktan sonra, daha tuhaf şeylerin gerçekleşebileceğine ve belki de kederin gelmeyeceğine inanmak kolaydı. Ellerini havada tutarak ve yolunu tıkadığı arabaların kornalarına aldırmadan gerileyerek limuzinden uzaklaşmayı sürdürdü.

"Lewis? Nereye gidiyorsun?" diye sordu Rebecca, şaşkınlığını iki trafik şeridine yayarak.

"Cenazeye gidemem."

"Neden?"

"Çünkü Lisa orada olacak. Beni görecek. Bilecek."

"Neyi bilecek?"

"Çok üzgünüm."

Lewis sağ eliyle işaret ederek bir taksiyi önünde durdurdu. "Buna pişman olacaksın," diye bağırdı Rebecca. Sokağın karşı tarafındaki yayalara ulaşan öfkesi bazılarının durup öylece bakmalarına, diğerlerininse kaçıp gitmelerine yol açtı. Lewis taksiye binip kapıyı kapadı. Dosdoğru ileriye bakıyordu, ama Rebecca'nın öfkesini kendisininmiş gibi hissetmeyi sürdürmekteydi.

*Rebecca Reynolds'un Lewis Taylor'dan
nefret etmesinin çeşitli sebepleri*

Limuzin nihayet Queen'le Broadview'un kavşağından ayrılınca Rebecca ayakkabılarını çıkardı, sırt üstü uzandı, tabanlarını yolcu penceresinin soğuk camına dayadı ve Lewis Taylor'dan nefret etme sebeplerinin listesini çıkarmaya başladı. Bu sebepleri bulmak kolaydı. *Bir: kendini beğenmiş. İki: götün teki. Üç: Lisa'nın yerinin doldurulamayacağını asla, asla anlamayacak.* Daha limuzin Parliament Sokağı'na varmadan Rebecca on ikinci sebebe kadar gelmişti ve Queen üstünden batıya gitmeyi sürdürürlerken liste uzamaya devam etti.

Rebecca ayaklarını camdan ayırmadan gözlerini kapadı. Öfkesinin şoförü alt üst edeceğini bildiğinden, derin soluklar aldı. Hareketsiz dursa da sakinleşemedi. Kolunu kaldırıp saatine göz attı, kiliseye gitmek için yarım saatinin olduğunu gördü. Doğruldu ve şoförle arasındaki renkli camı indirdi. "Lütfen oraya bir buçuktan hemen önce varın, çok önce olmasın," dedi. Bölme camını kaldırdı ve limuzinin arka koltuğuna uzandı. Arabanın sağa keskin bir dönüş yaptığını hissederken, Lewis Taylor'dan nefret etmeye başladığı anı saptamaya çalıştı ve onunla tanıştığı anda nefret etmeye başladığını fark etti.

Rebecca üniversiteden eve gelmişti, habersiz bir ziyarette bulunmuştu. Vakit ikindi ortasıydı ve tahmin ettiği gibi ev boştu. Lisa hâlâ lisedeydi ve annesiyle babası işteydiler.

Rebecca bir sandviç hazırlayıp ders çalışmak için eski yatak odasına gitti. Birkaç saat sonra, hâlâ elementlerin atom ağırlıklarını ezberlemeye çalışırken bangır bangır bir müzik sesi duydu. Rebecca ders kitabını kapatıp alt kata indi. Müzik sesi iyice yükselmişti, ama Rebecca sesin bodrumdaki bir canlı performanstan geldiğini ancak oturma odasına girince anladı. Bodrum merdiveninin ortasına kadar inince Lisa'nın org çaldığını, bir elektronik baterinin çalıştığını ve Rebecca'nın tanımadığı bir oğlanın mikrofonla şarkı söylediğini gördü. Lisa bir rock grubundaydı, daha doğrusu bir synth-pop ikilisindeydi. Oğlanın sesi berbattı... ince ve sızlanan bir sestti. Saçı havalıydı ve duruşunda hesaplı bir kamburluk vardı. Rebecca en alt basamağa vardığında o çocuğa karşı duyduğu antipatiyi odaya yayınıştı bile.

Lisa'yla Lewis, Rebecca'nın habersizce gelişinden çok yaydığı hoşnutsuzluk yüzünden irkilmişlerdi. Lewis mikrofonunu kapatıp yere koymuştu. Lisa parmağını tuşlardan ayırmamıştı, sintisayzırından E akoru uzuyordu.

Rebecca öylece dururken Lewis'ten hoşlanmamak için bir sebep daha bulmuştu: Lewis, Lisa'nın kendisine âşık olduğundan habersizdi, oysa Rebecca bu gerçeği kız kardeşinin kalçalarının Lewis'e dönük olmasından, çocuğa bakış atıp durmasından ve en önemlisi sadece gözleriyle gülümsemesinden anlamıştı.

“Şey, bu ablam,” dedi Lisa sonunda, ellerini tuşlardan çekerek. Elektronik bateri çalışmayı sürdürdü. “Rebecca, bu Lewis.”

“Tanıştığımıza memnun oldum Rebecca.”

Rebecca sözcüklerle karşılık vermedi.

“Bugünlük burada bırakalım mı?” diye sordu Lisa.

Lewis çantasını kapmıştı bile. “Görüşürüz,” dedi ayaklarına bakarak.

Rebecca limuzinin durduğunu ancak kapısı şoför tarafından açılınca fark etti. Saatine baktı: 13:35. Ayakkabılarını

tekrar giyerken listeyi Lewis Taylor'dan nefret etmesinin en büyük sebebiyle noktaladı: Lewis kız kardeşini korumayı başaramamıştı.

Rebecca kilisenin girişinde iki amcayla bir teyze tarafından çevrilmiş olan annesini gördü. Rebecca bu grubun kenarında, ellerini arkasında sımsıkı kenetleyerek takıldı. Canı felaket sigara çektiğinden el çantasını açıp nikotinli sakızını buldu... bu geçici yöntemi iki yıldır uyguluyordu. Sakızın kağıdını açmaya başladı. Kilisenin girişinde yankılanan hıştırtılar uygunsuz gelse de durmadı. Amcaları kel kafalarını ona çevirdiklerinde bile.

Rebecca annesinin külodunun görüldüğünü fark edince kalabalığın arasından ite kaka geçip kadının elini tuttu. Destek almak değil vermek istiyordu, ama annesi Rebecca'nın kaygılandığını fark edince elini sıktı ve kızının kendini güvende hissetmesini sağladı.

Rebecca yedinci doğumgününden hemen sonra komşusunun çimenliğinde durup Lisa'nın elini tutmuştu ve bir görevlinin annelerini bahçe yolundan iterek getirmesini birlikte seyretmişlerdi. Annelerini yedi aydır ilk kez görüyorlardı. Tekerlekli sandalye kaldırımıdaki bir çatlaktan geçerken kadın sarsıldı. Kolları turuncu bir battaniyenin üstünde duruyordu ve cildi epey solgundu. Rebecca el sallamak istedi ama annesinin karşılık vermeyeceğinden korktu. Görevliler annesini basamaklardan yukarı taşıyıp babasının açık tuttuğu kapıdan geçirdiler.

“İşte orada,” dedi Rebecca, Lisa'ya.

Sonra Lisa'yı arka bahçeye götürdü ve iki kız oturup eve, içinde annelerinin uyuduğunu bildikleri ikinci kat odasının penceresine baktılar. Lisa bir tutam ot kopardı. Otları yere attı. Başını kaldırıp Rebecca'ya baktı.

“Ben de korkuyorum,” dedi Lisa.

“Durumunda düzelme olmasa eve gelmesine izin vermezlerdi,” dedi Rebecca. Başka bir şey düşünmeye çalıştı,

ama başaramadı.

“Onu görmemize neden izin vermiyorlar.”

“Yorgundur. Yarın görebiliriz,” dedi Rebecca.

Saat altıda Rebecca’yla Lisa’nın eve geri dönmelerine izin verildi. Akşam yemeği mikrodalga fırındaydı. Rebecca’nın babası telefon görüşmeleri yapıyordu. Rebecca televizyonu açıp kız kardeşinin en sevdiği programı buldu. Sesi normalden fazla açtı. Babası ona sesi kısmasını söylemeyince Rebecca ayakkabılarını çıkarıp usulca mutfaktan geçti ve parmak uçlarına basarak merdivenleri çıktı. Tepeye varıp da misafir odasının kapısının önünde durduğunda hafif soluk soluğaydı. Kapı eskiydi ve tam kapanmıyordu. Rebecca aralıktan baktı. Annesinin sırtı dönük bir halde yan yattığını gördü. Kapıyı işaret parmağıyla iterek yarıya kadar açtı ve ardından elinden geldiğince sessiz bir şekilde odaya girdi.

Panjurlar kapalı olduğundan oda karanlıktı, ama perdeyle denizliğin arasından ikindi sonu gün ışığı sızıyordu inceden. Annesi hâlâ uyuyordu. Battaniyesi aşağı kaymıştı. Üstünde arkadan bağlanmış bir hastane önlüğü vardı. Cildi bembeyazdı ve saçı fazla uzundu. Rebecca yatağın kenarına gitti ama annesine dokunmadı.

“Sorun yok bebeğim,” dedi annesi. Gözlerini açmasa da, kızının endişesini işitmişti. “Çok uzakta değilim. Değil mi? Buradayım.”

Rebecca annesinin koluna dokundu. Kadının cildi nemli ve serindi. Annesi dönüp sırt üstü uzanınca Rebecca orada kalamayacağını anladı. Odadaki her şeyde tuhafılık vardı: panjur kenarlarından giren ışıktaki; annesinin kıyafetinin renginde; komodinden gelen kesif ilaç kokularında... hepsinde terslik vardı. Rebecca odadan çıkmak zorundaydı, ama yanına bir şey almaya ihtiyaç duydu. Tutabileceği bir nesne, annesinin eve geldiğini her daim kanıtlayacak bir şey. İlaç şişelerini alamayacağını biliyordu, yoklukları fark ediliirdi. Etrafa bakındı, ama odada annesinin gelişinden önce bulunmayan pek az şey

vardı. Derken annesinin eve getirilirken bileğinde taşıdığı kimlik bileziğini gördü.

Komodinde duran bilezik kesilmişti, ama annesinin mor harflerle yazılmış ismiyle soyadı net okunuyordu. Rebecca bileziği aldı ve yumruğunu sıkınca çok tuhaf bir şey hissetti. Göğsünden koluna elektrik akımına benzer bir his yayılıp, parmak uçlarından geçerek kesik plastik bileziğe girdi. Rebecca'da işeme ihtiyacı hissettirdi önce bu his, ardından tamamen kayboldu. Rebecca elini açıp bileziğe baktı, görünürde bir değişiklik yoktu. Bileziği sımsıkı tutarak odadan çıktı, kapıyı ardından olabildiğince sessiz kapadı.

Mümkün olduğunca az ses çıkarmak için ağırlığının çoğunu tırabzana vererek gizlice aşağı inmeye çalışırken ikinci sahanlıkta babasıyla karşılaştı. Plastik bileziği gizlemek için yumruğunu iyice sıkı. Babası Rebecca'nın başının üstünden misafir odasının kapısına, sonra tekrar Rebecca'ya baktı.

“Anneni gördün mü?”

“Evet.”

“İyi misin?”

“Evet,” dedi Rebecca. Yalandı. Annesinin o zayıf, yorgun ve narin halini görmek Rebecca'yı alt üst etmişti. Bu ruh halini babasının hissetmesini beklerdi, ama adam hissetmedi. Tersine gülümsedi babası.

“Harika. Anneni daha önce görmene izin vermeliydik. Kusura bakma.” Babası ona sarıldı, sonra da dönüp merdivenden indi. Babası tamamen gözden kaybolunca Rebecca elini açıp bileziğe baktı, değişen tek şeyin o olduğunu bilerek.

Annesinin yatakta kaldığı sonraki altı hafta boyunca, Rebecca plastik bileziği yanından hiç ayırmadı. Uyurken elinde tutuyor, giydiği her pantolonun sağ ön cebine koyuyordu. Onu yanına almayı hiç unutmadı, bir kez bile. Birisi hatrını sorunca Rebecca iyiyim diyebiliyordu ve ona inanıyorlardı. Rebecca Reynolds nihayet yalan söyleme yetisini edinmişti.

Yedi hafta sonra bir gün okuldan eve geldiğinde annesinin oturma odasında televizyon seyrettiğini gördü. Kadının üstünde sabahlığı vardı ve cildi hâlâ solgundu, ama Rebecca onu ilk kez misafir odasının dışında görüyordu.

“Buraya gel bebeğim,” dedi annesi.

Rebecca kanepeye çıkıp annesinin yanına kıvrıldı. Birlikte *The Edge of Night*’ı seyrettiler. Her şey normal gibiydi ve Rebecca bu anı cebindeki bileziğe borçlu olduğunu biliyordu. Yoksa aslında ne kadar endişelendiğini annesine belli etmekten korkacaktı.

Bilezik konusundaki başarıyı başka deneyler takip etti hemen. Rebecca bir yarışmada axel atlayışı yapmayı başaramayınca buz patenlerinin bağcıklarını sakladı. Öğretmeninden düşük not alınca adamın kahve fincanını aldı. Jenny Benders onu doğumgünü partisine davet etmeyince, kızın saç tokasını çaldı.

Bütün yadigârlarını bir ayakkabı kutusuna, kutuyuysa yatağının altına koyuyordu. Ayakkabı kutularının sayısı kısa zamanda ikiye çıktı. Sonra da üçe, dörde ve beşe.

Rebecca on dört yaşına basınca hayatının bütün güzel anlarına dair yadigârlar toplamaya başladı. Duyguları öyle güçlü ve onun için öyle önemli hale gelmişlerdi ki, bir tanesi bile onu terk ederse kendini inanılmaz savunmasız hissediyordu. Bu neşe hislerini kendine saklamak, ifşa olmuşluk hissinden kurtulmasını ve mahremiyetini biraz olsun koruyabilmesini sağlıyordu. Ne zaman yoğun bir duyguya, mutluluğa veya kedere kapılsa bir yadigâr saklamak kısa zamanda alışkanlığı haline geldi.

Yatağının altındaki kutuların sayısı giderek arttı. On altı yaşına geldiğinde, ayakkabı kutuları yatağının altını tamamen kaplamışlardı. Üniversiteye giderken ayakkabı kutularını yanında götürdü ve daire kiralarken dolaplarının geniş olmasına özen gösterdi. Dolaplar yetmeyince oda arkadaşından ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org> kurtuldu ve ikinci banyoyu kullandı. Sonra oturma odasını.

Sonra mutfağı. Rebecca sonunda Toronto'nun merkezindeki, Queen'le Broadview'un köşesindeki E.Z. Deposu'ndaki 207. üniteyi kiraladı ve bütün kutularını oraya taşıyıp kapıya kilit vurdu.

“Babam nerede?” diye sordu Rebecca.

“İçeride. Lewis nerede?”

Rebecca'nın verdiği karşılık bir suçluluk hissiydi ve annesinin kafasını karıştırdı. Rebecca suçluluk duyuyordu çünkü Lisa'nın Lewis'le evlenmesi onun suçuydu.

Lisa liseyi bitirince, Nova Scotia Sanat ve Tasarım Üniversitesi'nde okumak için Lewis'le birlikte Halifax'a taşınmıştı. Lewis, Lisa'yı hâlâ sadece arkadaş olarak görüyordu... kiraladıkları dairenin iki yatak odası vardı. Rebecca'nın Lewis'ten bile daha çok nefret ettiği şey, kız kardeşinin asla sevdiği kişiyi elde edemeyeceğini bilmektir.

İki kardeş tatil için eve dönmüşlerdi ve Noel Arifesi'nde anneleri onları ambalaj kâğıdı almaya göndermişti. Kolay bir işti. İşleri erken bitince, akrabalarıyla dolu eve geri dönmek istemediklerinden önce arabayla gezindiler, ardından eski liselerinin otoparkına park ettiler.

“Phillip Wilson'ın giydiği beyaz kot pantolonu hatırlıyor musun?” diye sordu Rebecca.

“Lewis beni hâlâ arkadaş olarak görüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Arabanın içine birkaç saniyelğine sessizlik çöktü. Bu sefer basit bir çözüm bulan Rebecca oldu. “Dairenizin yatak odaları nerede?” diye sordu.

“Girişte.”

“Yan yana mı?”

“Evet.”

“Yani aynı duvarı mı paylaşıyorsunuz?”

“Hı hı.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kalınlığı ne kadar?”

“Hiç kalın değil.” Lisa dönüp ablasına baktı. “İncecik. Tahmin ettiğim şeyi mi öneriyorsun?”

“Onu gerçekten seviyor musun?”

“Sevdiğimi biliyorsun.”

“Sana layık mı?”

“Layık olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama cidden layık.”

“Bu durumda evet, tahmin ettiğin şeyi öneriyorum. Kime olsa öneririm. Mümkünse geri döndüğün gece başla.”

Lisa ablasının tavsiyesini dinledi. Ortak duvarın tahmin ettiğinden de fazla ses geçirdiği ortaya çıkmıştı. Lewis üç hafta dayanabildi. On dokuz ay sonra evlendiler. Planı işe yarayan Rebecca, bu yüzden kendini hiç affetmedi.

“Rebecca?” diye tekrarladı annesi.

“Az kalsın kaza geçiriyorduk. Sonra Lewis gitti. Çekip gitti. Üzgün olduğunu söyledi.” Rebecca başını kaldırıp annesine baktı ve gülümsemeye çalıştı. “Girsek mi?”

“Tamam.”

Kiliseye girerlerken annesinin elini tutmayı sürdüren Rebecca, babasının en ön sırada oturduğunu gördü. Ama ona yaklaşırlarken Rebecca kendini çok tuhaf hissetmeye başladı. Attığı her adımda o his yoğunlaştı. Ve babasının yanına otururken, o hissin tuhaf olmadığını fark etti. Aslında hissizlikti.

Dört metre karelik yelken bezi

Lisa'nın cenazesinin bin sekiz yüz dört kilometre batısında Stewart Findley, Morris, Manitoba'daki tek postanenin en üst basamağında duruyordu. Metaforik açıdan Stewart birkaç şeyin olmasını beklemekteydi, ama tam şu anda beklediği şey kırk yedi dakika gecikmiş olan patronu Margaret'ti.

Cep telefonunu çıkaran Stewart aranmamış olduğunu teyit ettikten sonra basamakların üstünden atlayarak kaldırıma indi. Ana Cadde'nin güneyine baktı ama kadını hâlâ göremiyordu. Merdivenin dibindeki, birkaç katlanmış yelken bezi tabakasından oluşma büyük yığını tekmeledikten sonra dönüp beklemeye devam etti. Cep telefonuna tekrar bakarken Margaret'in kamyonunun sesini duydu.

Görüş alanına giren kamyon kırmızıydı, eskiydi ve sürücüsü gibi bir sürü tuhaflığa sahipti. Direksiyonun ardındaki Margaret'i gören Stewart yine kadının yaşını tahmin etmeye çalıştı. Stewart o kadının bir sürü tuhaflığı -nadiren göz kırpması, cildinin genellikle yeşilimtırak olması, acı kuvveti, pek müşteri uğramayan bir oteli işletmesi- arasında en çok yaşının belirsizliğini kafa karıştırıcı buluyordu. Üç buçuk senedir Prairie Embassy Oteli'nin tek çalışanıydı, ama Margaret'in yaşını bir türlü öğrenememişti. Yürüttüğü tahminler arasında en yükseği yetmiş, en düşüğüse otuz yediydi; daha tuhafı bu iki tahmin anında da nihayet doğru yaşı bulduğuna son derece

emin olmuştu. Stewart, Margaret'ın postanenin önüne park etmesini seyrederken bir tahmin daha yürüttü: elli yedi, çünkü Margaret bugün yorgun ve terli görünüyordu.

Margaret motoru çalışır halde bırakarak koltuğun üstünden kayıp yolcu kapısından çıktı. Stewart'ı iki yanağından öptü. "Lanet olası meclis toplantısı uzadı," dedi. "O salağın kuraklığa getirdiği çözüm önerisini tahmin et."

"Hangi salağın?"

"Belediye başkanının. Elli dört gündür tarlalarda ekinler kuruyor ve herifin parlak fikri neymiş biliyor musun? Yağmur yağdırıcılar kiralayacakmış. İki kişi, baba oğul. Otelde beleşe kalabileceklerini söyledim."

Stewart normalde Morris Belediye Meclisi'nin yaptıklarıyla ilgilenmezdi, hele bugün hiç ilgilenmiyordu. Kaldırımındaki katlanmış yelken bezi yığınının eliyle gösterdi. Yığının her kenarı bir metre uzunluğundaydı. Margaret onu hemen tanıdı.

"Bu o mu?" diye sordu.

"Evet."

"Teknenin yelkeni var!" Margaret kolunu yumruklayınca Stewart dengesini yitirdi.

Stewart üç yıl, altı ay ve bir gündür Prairie Embassy Otel'i'nin tek çalışanıydı. Bu süreden üç hafta daha az bir zamandır da yelkenlisini inşa etmekteydi. Margaret yapım aşamasının her anına tanık olmuş olsa da, asla Stewart'ın Kanada bozkırının ortasında bir yelkenli inşa ettiğine dair bir imada bulunmamıştı. Aslında otel Red Nehri'nin bir dönemecindeydi, ama orada senede ancak bir kez, bahar yağmurları sırasında birkaç günlüğüne tekne yüzdürülebilirdi. Ancak Margaret başkalarının işine burnunu sokan insanlardan değildi. Bunun sebebi kısmen mahremiyete saygı duyması, kısmen eksantrikliğe bayılması, ama en çok da kendisinin de sırlara sahip olmasıydı.

Stewart, kamyonun kasasının kapağını açtı. Margaret fularını düzeltti ve yelkeni birer ucundan tuttular.

“Ağırmış,” dedi Margaret.

Ağırlık yüzünden konuşamayan Stewart kafa sallayarak onayladı. Küçük adımlar atarak kamyonun kasasına doğru yürüdüler.

“Bir, iki, üç,” dedi Margaret. Üç deyince yelkeni kaldırıp kasaya koydular. Kamyon yaylandı ve yola incecik bir toz tabakası yağdı. Stewart kasanın kapağını kapadı.

“Bağlasak mı?” diye sordu Margaret.

“Bir şey olmaz,” dedi Stewart, ama yine de kamyonu yavaş sürdü. Kasabanın nüfus tabelasını geçtiklerinde cep telefonu çaldı; Stewart telefona baktı. Margaret onun yüzünü inceledi.

“O arıyor. Biliyorum,” dedi.

“Ne olmuş yani?”

“Yani açma,” dedi Margaret, telefonu elinden çekip almaya çalışarak.

“Kız kardeşini yeni kaybetti!” dedi Stewart, çalan telefonu Margaret’tan olabildiğince uzak tutarak.

“Doğru,” dedi Margaret. Elleri kucağına düştü. “Haklısın. Özür dilerim. Aç öyleyse.”

Stewart başıyla onayladı. Kamyonu yol kenarına park etti.

“Rebecca?” dedi karısına; üç yıl, altı ay ve bir gündür görmediği kadına.

Stewart karısıyla kaza eseri tanışmıştı. Buz gibi bir market otoparkında tepeleme dolu bir market arabasını iterken ayağı kaymıştı. Market arabası elinden kurtulup sıra sıra park edilmiş olan arabalara doğru yönelmiş, buzun üstünde hızlanmıştı. Stewart yüzükoyun yatarken market arabasının ya paslı Ford Tempo’ya ya da kiraz kırmızısı Karmann Ghia’ya çarpacağını tahmin etmişti.

Stewart nedense Karmann Ghia’ya çarpmasını ummuştu. Market arabası Tempo’ya çarparsa tampon darbeyi tamamen kesecekti, oysa Karmann Ghia’ya çarparsa sağ arka farı parçalayacaktı. Stewart market arabasının sanki kendi iradesiyle

hafifçe sola dönüp Karmann Ghia'ya çarpmasını seyretti. Tahmin ettiği gibi arka far parçalanmıştı.

Stewart kalkıp market arabasını aldı. Çömelip hasarı incelerken yüzüne bir gölge düştü. Kafasını kaldırıncı Rebecca'nın tepeden ona baktığını görmüştü.

"Küçük bir kaza oldu," dedi, ki sonradan bunun aşk tarihindeki en berbat açılış cümlesi olduğuna karar vermişti.

"Görüyorum."

"Tamir edebilirim." Stewart başını kaldırıp kızın gözlerine baktı. Onun kendisine inanmadığını bir şekilde hissetmişti. Bu çıkarımda bulunmak ya da tahmin yürütmek değildi, empati kurmak hiç değildi... resmen hissetmişti. "Cidden, el işlerinde becerikliyimdir," diyen Stewart bunu kanıtlamak istercesine kartvizitini çıkardı.

"Genel Tamirat İşleri," dedi Rebecca kartviziti inceleyerek. "Etkileyici."

Sesi buz gibiydi ama Lewis kızın aslında kendisinden çok hoşlandığını anlamıştı -yine *hissederek*-. Kadınları anlamakta hep zorlanmıştı, ama bu seferki gerçek hislerini gizleyemiyor gibiydi ve bu çok çekiciydi. Ayrıca kızın uzun, biçimli bacakları o kış soğukunda bile pantolon, uzun bir etek ya da bir parka tarafından değil, sadece siyah bir taytla güzel çizmeler tarafından örtülmüştü.

"Telefon numaran gerekecek," dedi Stewart. Kızın bir başka kartvizit isterken ve arka tarafa iletişim bilgilerini yazarken sergilediği sabırsızlığın yapmacık olduğunu fark etmişti.

Arka farın yenisi umduğundan daha pahalıya patlasa da, üç gün sonra kızı arayıp elinde alet çantasıyla evine gitti. Arabanın sokağa park edilmiş olduğunu gören Stewart arka tamponun karşısında diz çöküp çalışmaya başlarken kızın gölgesini üstünde hissetti.

"Günaydın," dedi Stewart.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Selam. Düzgün yapıyor musun diye bakmaya geldim."

“Yapacağım.”

“Unutma, sana hiç güvenmiyorum,” dedi kız. Stewart bunun tam tersinin geçerli olduğunu hissetti.

Bu kadının hislerini algılayabilmesini sorgulamamıştı. Stewart’ın bir şeyleri tuhaf bulduğu nadirdi. Meziyetlerinden biriydi bu. Bir başkasıysa herhangi bir şeyi oluşturabilme veya tamir edebilme yeteneğiydi. Ona göre nesneler, cümle kuramasalar bile, ne yapılması gerektiğini söylüyorlardı. Bunun bariz kanıtı tamir ettiği arabalardı, elektrik tesisatını yenilediği evlerdi ve kullanım ömrünü epey uzattığı ev cihazlarıydı, dolayısıyla Stewart bu durumu sorgulamıyordu.

İşini elleri soğumadan bitirdi. Rebecca yanında durup, omzunun üstünden Stewart’ı seyretti.

“Kaputu açar mısın?” diye sordu Rebecca’ya.

“Neden?”

“Bir göz atayım.”

“Olur.”

“Tamam.”

Rebecca’ya baktı. Kız kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzü asıktı... oysa Stewart onun kendisinden çok hoşlandığını hissedebiliyordu. Bunu aklında tutarak kaputu açıp motora ve fazla sıkılmış olan kelebek valfine eğilince hava sıcaklığı -10°’nin altına düşer düşmez sorun çıkacağını anladı.

“Baksana, başka sorun çıkarsa beni ara,” dedi.

“Kartvizitini aldım.”

“Aramaya çekinme.”

Üç hafta sonra hava soğudu. Ama Stewart kıza çıkma teklif etmeye ancak ona üçüncü kez yardım ettikten sonra cesaret edebildi.

“Rebecca? Neden cenazede değilsin?”

“Cenazedeyim. Stewart, dinle beni. Korkunç bir şey oldu.

Lisa’yı artık sevmiyorum.”

“Ne?”

“Veya en azından sevgim giderek azalıyor. Tamamen bitmedi. Ama artık daha az seviyorum.”

“Ne azalıyor dedin?”

“Dinlemiyorsun ki!”

Stewart onun korkusunu hissetti. Rebecca’yla ilişkisinin pek çok tuhaf yönünden biri, Stewart’ın onun hislerini telefonda algılayabilmesiydi. Rebecca başkalarıyla telefonda konuştuğunda olan bir şey değildi bu. Sadece Stewart hissedebiliyordu.

“Kusura bakma Rebecca, ama anlayamadım. Ne oldu ki?”

“O taşınınca başladı...”

“Cenazede bunu mu anlatıyorsun?”

“Evet ama dinle. Her şeyi hatırlayabiliyorum. Bütün ayrıntıları. Yağmuru. Karavanın görünüşünü. Lisa’nın kıyafetini. Sorun bu değil.”

“Nedir?”

“Sadece dinle. Lütfen. Sorun şu ki bana bir şey hissettirmiyor. Mutluluk veya üzüntü hissettirmiyor, o geri döndüğünde sevgimin iyice arttığını hissettirmiyor. Bütün bu hisler kayboldu. Silindiler. Yok oldular!”

“Bu, bu...” dedi Stewart. “Bir saniye bekle.”

Margaret’a kaygılı bir ifadeyle bakan Stewart kamyonundan inip yandaki buğday tarlasına gitti. İlerledikçe ekinlerin boyu artıyordu. Yürümeyi sürdürdü. Şimdi boyları belini biraz geçmişti, ama hâlâ ne diyeceğini bilmiyordu.

Rebecca kilise bodrumundaki bir çocuk sandalyesinde oturuyordu. Tuvalet'e gitmek için telaşla izin istemiş, ama buraya inmişti. Daha şimdiden kendisini aramaya başladıklarını farz ediyordu ve birazdan bulacaklarını biliyordu. Tepedeki floresan lambaları yakmamıştı, tek ışık kaynağı cep telefonuydu. Kendini devasa hissederek telefonu sağ elinden sol eline geçirdi ve kulağına sımsıkı yaslayıp, yabancılaştığı kocasının sesini hevesle bekledi.

“Şimdilik sebebini boşverelim,” dedi Stewart nihayet. “Olmuş işte. Anlıyor musun? Sebebini kim bilebilir? Olur böyle şeyler. Tamam mı?”

Rebecca'nın tam da bu yaklaşımı duymaya ihtiyacı vardı. Stewart'ın Rebecca'nın başına sık sık gelen tuhaf şeyleri sorgulamayışı, Rebecca'nın ona âşık olmasının temel sebebiydi. Hâlâ sevmesinin de sebebiydi hatta. Stewart ondan asla şüphelenmemiş ve ona kendini tuhaf hissettirmemişti. Sadece dinlerdi, sonra da hemen yardım etmeye girişirdi.

“Peki bütün anıların etkilendi mi?” diye sordu Stewart.

“Hayır. Sadece o anı. Yani bildiğim kadarıyla sadece o.”

“Peki yapacağın konuşmada o anıdan mı bahsedeceksin?”

“Evet,” dedi Rebecca.

“Peki sorun nedir?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sorun bana bir şey hissettirmeyişi. Kendimi yalan

söylüyormuş, rol yapıyormuş gibi hissederim ve insanlar bunu anlar.”

“Sen de başka bir anıyı kullan öyleyse. Bir sürü anın var.”

“Ama o anı mükemmeldi.”

“Peki ya parti?”

“Ne partisi?”

“Şu ters giden parti. Derrick Miller’ın partisi.”

“Bence o pek...”

“Denesene. Bekliyorum.”

“Tamam,” dedi Rebecca.

Telefonu kucağına koyup öne eğildi ve parlak, siyah ayakkabılarına baktı. Gözlerini kapadı. Evlerinin giriş koridorundaki aynada on beş yaşındaki halini gördü. Anne baba hafta sonluğuna gitmişti ve Rebecca’yla Lisa yalnızdılar, ki bu ilk kez oluyordu. Rebecca’nın sağ elinde bir telefon ve hattın diğer ucunda Derrick Miller vardı.

“Bir parti düzenlemeyi düşünüyorum,” dedi Rebecca, aynada gözeneklerini inceleyerek.

“Ne zaman?” diye sordu Derrick.

“Bu gece!”

“Harika!”

“Ama bilmem ki.”

“Hayır, harika. Kesinlikle.”

“Sahi mi?”

“Evet.”

“Kimleri çağırırsam?”

“Herkesi!”

“Sahi mi?” diye sordu Rebecca. Bu kendi planından daha cüretkârcaydı.

“Elbette!” dedi Derrick.

“Tamam. Herkesi çağırıyorum.”

Rebecca insanları aramaya başladı. Derrick Miller daha da çok kişiyi aradı. İlk konuklar 19:30’da geldi. Rebecca simalarını tanısa da isimlerini çıkartamadı. Evine ayakkabılarını

çıkarmadan girdiler. Buzdolabını açıp içindekileri mutfak zeminine koyarak biralara yer açtılar. Mutfak tezgâhına oturup kendi aralarında muhabbet ettiler. Şişeler açıldı, kapakları yere atıldı ama yine de Rebecca endişesini belli etmeden doğru zamanlarda gülmeye çalıştı.

21:30'da parti şimdiden başarılı olmuştu. Ergenler mutfakta omuz omuzaydılar. Ebeveynlerinin müzik setinden, Rebecca'nın ilk kez duyduğu şarkılar yükseliyordu. Kimse bardak altlığı kullanmıyordu. Rebecca elinde bir rulo kâğıt havluyla odadan odaya gezip, dökülmüş biraları siliyordu. İlk bardak gece ondan önce kırıldı. On bir civarı oturma odasının duvarındaki tablolardan biri düştü. Geceyarısından hemen sonra insanlar evde esrar içmeye başladı ve bir çift üst katta gözden kayboldu.

01:00'de Rebecca mutfak tezgâhında bir şişe şeftalili schnappsın durduğunu fark etti. Kucak dolusu boş şişeyi taşıırken birden durdu. Derrick Miller yerde emekleme pozisyonunda duruyordu ve kafası tamamen içki dolabının içindeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rebecca tiz, ciyaklayan bir sesle.

Sol elindeki bira şişeleri kayıyordu. Derrick başını içki dolabından çıkardı.

"Sakın yapma," dedi Rebecca. İşaret parmağını ağzını götürüp tırnağını yemeye başladı. Kaygılıydı. Partinin artık kontrolünden çıktığını hissediyordu. Bu hisleri mutfaktaki herkesin kafasına girmişti. O esnada içki dolabından bir şişe votka çıkarıp kısa, horgörülü bir kahkaha atmakta olan Derrick Miller'ın da kafasına girmişti. Derrick kapağı açtı. Kapak zemine düşüp kendi etrafında turladı. Derrick şişeyi Rebecca'nın şerefine kaldırdı ve ardından kafaya dikti. Mutfaktaki misafirler tezahüratla eşlik edince Rebecca'nın kaygısı iyice arttı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Huzursuzluğu arttıkça misafirleri cüretkârlaştılar. Onlar

kahkahayı bastıkça Rebecca sağ baş parmağının tırnağını kemirmeye başladı. Derrick Miller öksürdü, ağzını yeniyle sildi ve votkayı sağındaki kişiye verdi. Bir taraftan tezahürat devam ediyordu. Şişe üç kişi tarafından elden ele geçirildikten sonra durdu. Bütün kahkahalar kesildi. Derrick başını kaldırıp sağına baktı. Onun baktığı yere bakan Rebecca, kız kardeşinin mutfak kapısının eşiğinde durduğunu gördü.

On iki yaşındaki Lisa güya Ruth Montgomery'nin evinde kalacaktı. Ruth'la baş başa olacağını sanmış, ama oraya gidince altı kızın daha geldiğini görmüştü. Ergenliğin eşiğindeki kızların en kötü yönlerinin sergilenmek üzere olduğundan şüphelenen Lisa, daha büyük oğlanlarla ve orada olmayan kızlarla ilgili dedikodulara katlanmak zorunda kalmıştı. Ama geceyarısını birkaç dakika geçe, diğer kızlar gerek şeker tüketmenin verdiği enerji, gerek aşırı yorgunluk ve gerekse onaylanma ihtiyacı yüzünden topluca Lisa'ya sataşmaya başlamışlardı. Flanel geceliğiyle ve dağınık saçıyla dalga geçmişlerdi, oysa kendi saçları ütülenmiş gibi duruyordu. Kendi içlerinde grup oluşturup onu dışlamışlardı. Öyle ki Lisa zaten buna maruz bırakılmak için davet edildiğinden şüphelenmişti.

Lisa, Ruth'la arkadaşlık kurmayı gerçekten istemişti, ama Ruth'un arkadaşlarını sıkıcı ve aptal bulmuştu. İncinmişti ama çok üzülmemişti. Onlar kablolu televizyonda şifrelenmiş bir filme şaşı gözlerle bakıp sahnelerini anlamlandırmaya çalışırken Lisa üstünü değiştirmiş, pılını pırtını toplayıp evine yürümüştü. Ruth'un evinden ayrılmak zafer kazanmak gibi gelmişti, ama kendi evine varıp da içerisinin ergenlerle dolu olduğunu görünce şaşırdı. Oturma odasıyla mutfak arasındaki kapının eşiğinde durup işaret parmağını Derrick Miller'a, haytanın teki olduğunu bildiği o çocuğa yöneltti.

"Evimde ne işin var?" dedi ve ardından mutfaka bir adım atınca ablasını gördü. Rebecca boynunu büküp gözlerini mutfak zeminine dikmişti ve Lisa onun utancını anında hissetti. Odadaki kimseye bakmadan mutfaktan geçip gitti.

Rebecca bodrum kapısının açılıp kapandığını duydu. Lisa'nın merdivenden indiğini işitti. Misafirler kahkaha patlattılar. Diğer herkes sustuktan sonra bile Derrick Miller'ın kahkahası sürdü. Votka şişesi turunu tamalayıp tekrar kendisine gelmişti ki evin bütün ışıkları söndü ve müzik kesildi.

Rebecca geri geri gidip mutfak duvarına yaslandı ve bira şişelerini göğsüne sımsıkı bastırdı. Kendini ufaltmaya çalıştı. Görünmez olmak istiyordu. Hiçbir şey düşünmemeye odaklanmıştı.

“Ne oldu?” dedi birisi.

“Bilmem.”

“Rezalet.”

Karanlıkta buzdolabının kapısı açıldı, şişeler şingirdadı. Mutfak boşalmış, ön kapı açılmıştı. Beş dakika sonra ev boş ve sessizdi. Rebecca bodrumdan gelen bir tıkırtı duydu, ardından ışıklar geri geldi. Pikap çalışmaya başladı. Rebecca aniden patlayan müzik sesinin yüksekliğine inanamadı. Bira şişelerini mutfak masasına bıraktı. Votka şişesini alıp etiketini söktü ve cebine koydu, sonra da oturma odasına girip müzik setini kapattı. Rebecca geri döndüğünde Lisa mutfak masasındaydı, elinde boş bir bira kasasıyla.

Lisa boş şişeleri toplamaya başladı. Rebecca ona eşlik etti. Lisa hâlâ başını kaldırıp bakmıyordu. Rebecca bira kapaklarını ve küllük niyetine kullanılmış kahve fincanlarını topladı. Kırık camları süpürdü. Evin bütün pencerelerini açılar ve turuncu plastik kovayı sabunlu suyla doldurup halıdaki lekeleri, oturma odasındaki kahve sehpasını ve mutfaktaki linolyumu sildiler. Düşmüş tabloyu yerine astılar. Ana yatak odasının örtülerini yıkadılar, yatağı yaptılar. Bütün bunları tek kelime etmeden ve bakışmadan halletmişlerdi.

İşleri bittiğinde saat sabahın dördüydü. Merdivenin dibinde omuz omuza durdular; Rebecca halıya bakıyordu. Lisa elini uzatıp ablasını çenesinden tuttu. Lisa'nın tırnaklarının yanaklarına battığını hisseden Rebecca, kız kardeşinin

agresifliği karşısında afalladı.

“Senden hoşlanmalarını sağlamaya mecbur değilsin, biliyorsun,” dedi Lisa.

Rebecca ne diyeceğini bilemedi. Kız kardeşinin kendisini azarlamasını veya en azından dalga geçmesini zaten bekliyordu. Alt dudağını ısırarak kabullendi.

“Bana bir daha böyle bir salaklık yapmayacağına yemin et.”

Rebecca tek kelime etmedi, ama yanakları kızardı ve utanç bütün gözeneklerinden yayıldı.

“Tamam,” dedi Lisa. Rebecca’nın yüzünü bir an daha tuttukten sonra bıraktı ve yatağa gitti. Olanları kimseye anlatmadı.

Rebecca gözlerini açıp kilise bodrumunun linolyum kaplı kirli zeminine baktı.

“Rebecca? Rebecca?” diye seslenildiğini duydu. Başını çevirip de yanında Stewart’ı görmeyince bir an şaşırdı. Aşağı bakıp da cep telefonunu görünce Stewart’ın sesinin çok hafif ve uzaktan gelmesinin sebebini anladı.

“Buradayım.”

“Ve?”

“Hı hı, işe yarar,” dedi Rebecca. Derrick Miller anısı Lisa’ya müthiş bir sevgi ve saygı duymasını sağlamıştı. Sadece Lisa’nın ablası olmanın değil, sırf onu tanımanın bile ne kadar mutluluk verici olduğunu anımsatmıştı.

“Tamam öyleyse.”

“Sağol Stewart.”

“Her şey yolunda gidecek.”

“Bu arada anahtarlarımı kaybettim galiba.”

“Şimdi bunu düşünme. Nasılsa yedekleri var.”

“Hatta ikişer tane var.”

“Her şey yolunda gidecek.”

“Sağol Stewart.”

“Tamam öyleyse. Sonra beni arar mısın?”

“Aranım.”

“Tamam,” dedi Stewart, ama Rebecca onun sözünü bitirmesine fırsat vermeden telefonu kapadı, çünkü onu ne kadar özlediğini hissetmesini istemiyordu.

Rebecca yukarı çıkarken, aşağı inmekte olan kel amcalarından biriyle karşılaştı.

“Neredeydin?”

“Kayboldum.”

“Seni bekliyoruz.”

“Gidelim,” dedi Rebecca.

Rebecca en ön sıraya gidip annesiyle babasının arasına oturdu. Bir ilahi kitabını açtı. Aşağı bakınca sert keresteden yapılma aşınmış döşemede bir karıncanın yürüdüğünü fark etti. Karıncayı seyretmeye dalmışken birden kaburgalarının dirseklendiğini hissetti. Sağa dönünce annesinin hüznle gülümsediğini gördü.

“Sıra sende.”

“Ya?” dedi Rebecca. Başını kaldırıp baktı. Kürsünün ardındaki Rahip Stevenson gözlüğünün üstünden Rebecca’ya bakıyordu, gözlük camı sol kaşını büyük gösteriyordu. Rebecca ayağa kalktı. İlahi kitabı yere düştü. Sesi kilisede yankılandı. Rebecca onu almak için eğildi, ama kitap parmaklarının arasından kayıp tekrar düştü.

“Git hadi, git,” diye fısıldadı annesi.

Rebecca kitabı yerde bırakıp, insanların yana çektikleri dizlerinin önünden geçerek koridora çıktı. Tabuta gitti. Aşağı baktı. Öylece durup baktı, rahip genzini temizleyene dek. İrkilen Rebecca dönüp kürsüye yürüdü. Ellerini arkasında kavuşturdu. Sonra iki yanından sarkıttı. Çok derin bir nefes aldı, ama tam konuşmak için ağzını açmışken, Derrick Miller anısıyla ilgili tüm hislerinin kaybolmuş olduğunu fark etti. Olanları hâlâ net hatırlıyordu... o daracık kot pantolonlu ergen kızları, Derrick Miller’ın uzun siyah saçını ve mutfak zeminindeki votka şişesini zihninde canlandırabiliyordu.

Ama bütün duygular buhar olup uçmuştu sanki. Daha yirmi dakikadan az bir zaman önce hissettiği mutluluğun, sevginin ve saygının yerinde yeller esiyordu.

Kilisedeki sessizlik sürüyordu. Rebecca ellerine baktı. Başka bir anı aradı. Aklına birkaç tane geldi: Lisa'nın yeni yatak odasına yerleşmeyi reddetmesi; yaz kampında başının belaya girmesi; on dört yaşında araba kullanması. Ama bu anılar da duygusuzdu. Duygusuzlukları Rebecca'nın başka şeyler hissetmesine yol açtı: şaşkınlık, kaygı ve hatta korku. Ama en çok da utanç. Lisa öleli henüz iki gün olmuşken, sevgisi azalmaya başlamıştı bile.

Bu utanç Rebecca'dan ayrıldı. Kilisede oturan herkese gitti. Rebecca'dan yayılan utancı hisseden kadınlar, sebebini merak ettiler. Erkekler başlarını kaldırıp öfkeyle baktılar. Çıt çıkmıyordu. Kimse kımıldamıyordu. Rebecca kürsüden inerken annesiyle babası gözlerini yerden kaldırıp ona bakmadılar. Rebecca başı eğik bir halde kilisenin arka tarafına yürüdü ve dışarı çıktı; büyük ahşap kapılar ardından kapandı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir Büyük Şehir

Lewis I

Hayatının Geri Kalanının İlk Saç Tıraşı

Lewis Taylor, karısının cenaze töreninin bitmesinden yirmi altı saat sonra Winnipeg, Manitoba'daki en iyi ikinci otel odasının gözetleme deliğinden baktı. Gözlerini kısarak sağ gözünü tekrar odakladığında dış koridorda buruşuk, beyaz, yakasız gömlekli bir adam gördü. Adamın göğüs cebinden siyah bir tarakla uzun, ince bir makasın uçları çıkmıştı. Lewis bakmayı sürdürdü. Kapıyı açmadı.

“Berber misin?” diye sordu Lewis.

“Evet,” dedi adam. Doğu Avrupa şivesiyle konuşuyordu, ama Lewis tam yeri saptayamadı.

“Nasıl emin olabilirim?”

“Bakın, isterseniz daha sonra gelebilirim. Hatta belki başka birini gönderebilirim? Benim için fark etmez.”

“Hayır, hayır. Haklısın. Kusura bakma,” dedi Lewis. Zinciri ve ardından kapıyı açtı.

Berber içeri girdi. İki adam küçük antrede durdular. Arkalarında çok geniş bir oturma odası ve yatak odasıyla banyoya uzanan bir koridor vardı. Birkaç saniye geçti.

“Nerede keseyim?”

“Neresi en uygun?”

“Banyo iyi mi?”

“Olur. Gayet iyi,” dedi Lewis.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Lewis banyoya doğru yürüyen berberin şık ayakkabılarının

halıda bıraktığı izlere baktı. Lewis böylesine mükemmel temizlenmiş bir halıyı ilk kez görüyordu. Dolapta bir sürü minik kar temizleme makinesinin gizlendiğini, bunların geceleri dışarı çıkıp halıyı bir kayak pistiymiş gibi temizlediklerini hayal etti. Gözlerini açtığı anda berber banyoya bir sandalye taşıyordu ve Lewis adamın peşinden içeri girdi.

Sandalyeyi fayans döşemeye, küçük aynanın solundaki boy aynasının karşısına yerleştiren berber, Lewis'e oturmasını işaret etti. Lewis oturdu. Gözlerini kapadı, berberinin dev ellerinin kafasını sağa sola çevirdiğini hissetti. Berber, Lewis'in saç diplerinin kahverengi olduğunu ve saçının en fazla iki üç gün önce kesildiğini fark etti.

"Bu saçın kesimi gayet hoş. Gayet modern."

"Teşekkürler."

"Kesmemi istediğinize emin misin?"

"Son derece eminim."

"Daha sade bir kesim mi olsun?"

"Evet. Aynen öyle. Daha sade."

"Üstünüzdeki takım elbisenin tersine?"

Lewis boy aynasına baktı, ama yüzüne bakmadı. Takım elbise son modanın doruğuydu. Ayakkabılarıyla kravatı da öyle. Boyundan aşağısının yansımasına bakarken, rahatsız edici bir şekilde giysilerinin günün birinde Cadılar Bayramı kostümü olarak kullanılacağı önsezisine kapıldı.

"Evet," dedi Lewis. "Kesinlikle. Tam üstüne bastın. Üstümdeki kıyafetin zıttı olsun."

Lewis omuzlarına bir havlu örtüldüğünü hissetti. Makasın kafasının yukarısında açıldığını işitti. Berber kesmeye başlarken Lewis hiç kımıldamadan durdu.

Lewis'in başına, Toronto'nun doğu ucundaki bir kavşağın ortasında durup da yeşil tenli bir kadının beyaz bir Honda Civic kullanmasını seyretmesinden beri bir sürü şey gelmişti. İlk içinde seyahat ettiği limuzinden çıkıp gerileyerek

uzaklaşmasıydı. İkincisi en yakındaki taksiye binmesi.

“Selam,” dedi taksici.

“Evet?”

“Nereye?”

“Bilmem.”

Taksi kımıldamadı. Lewis cüzdanından iki tane yirmi dolarlık banknot çıkarıp öne eğildi ve paraları sağ ön koltuğa koydu.

“Dümdüz git,” dedi. “Hadi, gitsene.”

Taksici Queen Sokağı’ndan batıya giderken Lewis arkasına yaslanarak kendine doğru şeyi yapıp yapmadığını sordu. Yanıt hemen geldi... doğru şeyi yapmıyordu. Doğru şey karısının cenazesine gidip hüngür hüngür ağlamaktı. Lewis üzüntüden perişan olması gerektiğini biliyordu. Uzak ve umursamaz bir tanıya verip veriştirmeye bir an önce başlaması gerektiğini. Ama Lewis bunları yapabilecek durumda değildi. Bunun yerine hafif sağa dönüp pencereden dışarı bakmakla yetindi.

Taksi tanıdık binaların önünden geçiyor olsa da, Lewis kendini bambaşka bir şehre girmiş gibi hissetti. Camı indirip başını bir köpek gibi dışarıya çıkardı. Gökyüzüne baktı; bir uçak, rulo yapılmış yirmi dolarlık banknotu bekleyen bir kokain çizgisini andıran uzun bir beyaz çizgi çekmekteydi.

“Bekle,” dedi. Başını tekrar içeri soktu. “Havaalanı. Beni Pearson’a götür.”

Zaten batıya gitmekte olan taksinin yönü değişmedi. İki saat sonra Lewis, Birinci Terminal’in 23. Kapı’sının bekleme salonunda oturuyordu; Halifax, Nova Scotia’ya gidiş bileti almıştı. Tavandan sarkan dörtgen dijital saat 17:43’ü gösteriyordu. Lewis karısının cenaze töreninin artık bitmiş olduğunu fark etti. Saatini her saatin kırk üçüncü dakikasında çalacak şekilde ayarladı. Sonra biletini aşırı kibar yer hostesine verip AC719 numaralı uçuşu yapacak uçağa bindi.

Lewis üç saat kırk altı dakika sonra Kanada’nın doğu kıyısında uçaktan inmişti. Terminalden çıkınca derin bir nefes

aldı. Ciğerlerine dolan hava tazeydi. Bundan çok hoşlanmıştı, ama kalamayacağını biliyordu. Terminale geri dönüp gidiş panosuna baktı. Yolculuk etmek istiyordu, ama bir yere varmak istemiyordu. Yurt içinde gidebileceği en uzak uçuş noktası olan Vancouver'a tek gidiş bileti aldı.

Uçak havalanınca Lewis başını pencereye yaslayıp uçağın uğultusunu dinledi. Bu kesintisiz ses kendini güvende hissetmesini sağladı. Uçuşun ortasına dek tuhaf bir şey olmamıştı, Lewis kalkıp tuvalete koşana dek. Çişi falan yoktu. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Lewis o küçük odanın kapısını kilitleyip paslanmaz çelik lavaboya su doldurdu. Aynanın üst sağ köşesine dakikalarca baktıktan, kendisiyle göz göze gelmekten özenle kaçındıktan sonra belli belirsiz bir hareket dikkatini çekti.

Lewis aşağı bakınca suda karısının küçük bir versiyonunun yüzdüğünü gördü. Kadının üstünde yeşil bir tek parça mayo vardı ve normal boyunun 1/98'i kadardı. Her ayrıntısı mükemmeldi... siyah saç, gözlerindeki gülümseyiş, kurbağalama yüzüşü, ki en favori stili olmuştu hep.

Lewis avuçlarını gözlerine bastırdı, düşme hissine kapılana dek. "Dinle," dedi, kime hitap ettiğini bulmaya çalışmadan. "Götün teki olduğumu biliyorum. Hep götün tekiydim, biliyorum. Ama değişmek istiyorum. Değişmeye gönüllüyüm." Avuçlarını indirip gözlerini açtı ve lavaboya baktığında karısı artık yoktu.

Koltuğuna geri döndü. Lewis 20 Ağustos Cuma günü 00:55'te Vancouver'e varmıştı. Havaalanından çıkmadı. Gidiş panosuna baktı. Bir sonraki yurt içi seferi Vancouver International Havaalanı'ndan Winnipeg, Manitoba'ya yapılacaktı. Lewis bir gidiş bileti aldı.

Lewis, Winnipeg'e 06:37'de vardı, oysa saati 08:37'yi gösteriyordu. Kavuşan insanların yanından geçip, bagaj karuselinde durmadan dosdoğru dışarı çıktı. Kaldırımında durup gözlerini kapadı ve kulak kabarttı. Winnipeg dingin

gibiydi, sanki fişi çekilmişti ve bu Lewis'in kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Winnipeg'de akrabaları ya da arkadaşları yoktu. Buraya daha önce gelmemişti. Bu şehirde bulunması için bir sebep yoktu. Lewis kalmaya karar verdi ve sıradaki ilk taksiye bindi.

“Beni şehrin en iyi oteline götür,” dedi önce, ama sonra koltukların arasından öne eğildi, şoförün yüzünü görebilene dek. “Hayır. Eski oteli istiyorum. Hani şu bir zamanlar şehrin en iyisi olan, ama artık olmayan otel.” Şoför başıyla onaylayıp onu dosdoğru Fort Garry'ye götürdü.

Fort Garry Oteli'nin çatısında şato tarzı sivri hatlar vardı. Taretler ve süslü pencereler vardı. Uzun, kırmızı ceketli bir kapıcı vardı. Girip çıkan şık çiftler vardı. Lewis, Kanada ovalarının ortasında böyle zarif, eski tarz bir ortamla karşılaştığına şaşırmıştı. Kapıcı ona kapıyı açtığı anda Lewis sonsuza dek burada kalmaya karar vermişti.

Takma isimle kayıt yaptırmayı düşündü... belki S. Isyphus ya da Dr. F. Austus gibi bir isimle. Ama sonunda kral süitini kendi adıyla kiralamaya karar verdi. Onu süitine götüren kadın oturma odasının ortasında tereddütle durdu. Lewis'i iyice bir süzdü. Onu tanıdığına emin olunca başıyla onay verdi.

“Siz misiniz?” diye sordu parlayan gözlerle.

Lewis hemen yanıt vermedi. Kaşlarını istemsizce komik bir şekilde kaldırarak elini takım ceketinin iç cebine soktu. Otel görevlisi zarfın kalınlığını ister istemez fark etmişti. Lewis yüz dolarlık bir banknot çıkardı. Duraksadıktan sonra bir yüzlük daha çıkardı.

“Artık değilim,” dedi Lewis. İki yüzlüğü uzattı. Görevli başıyla onayladı. Parayı verirken Lewis kadının kalbinin üstüne iğnelenmiş isim kartını okudu. “Beth, bir de saçımı kestirmem gerek.”

“Bir randevu ayarlarım.”

“Berberi buraya gönderebilir misin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Şimdi mi?”

“Evet.”

“Yani, hemen şimdi mi?”

“Şey, mümkün olduğunca çabuk.”

“İki saatten önce olmaz.”

“Tamam öyleyse.”

“Başka bir şey var mıydı?”

“Olursa söylerim,” dedi Lewis, ve kral süitinin kapısını kapadı. Banyodaydı. Küveti doldurdu, ama içine girmedi. Lavabonun tıpasını takıp onu da doldurdu. Küvetin kenarına oturdu, bakışları küvetle lavabonun arasında mekik dokuyordu. Ama doksan dakika sonra, süitin kapısı çalındığında, karısının minyatür versiyonu hâlâ belirmiş değildi. Lavaboyla küvetin tıplarını çeken Lewis kapıyı açmaya gitti.

Berber havluyu omuzlarından alınca Lewis gözlerini açtı. Havada minik saç parçaları salınıyordu. Lewis tam karşısındaki yansımasına bakmamak için bunlarda odaklandı. Berber temizlik işini bitirince Lewis iç cebinden zarfı çıkarıp içinden iki banknot aldı ve berbere uzattı.

“Bu çok fazla.”

“Değil. Bana cidden yardımcı oldun,” dedi Lewis. Berberle göz teması kurdu. Lewis bunu ilk kez yapıyordu. Limuzinden çıktığından beri ilk kez birisiyle göz teması kuruyordu. Lewis berberi süitin kapısına kadar geçirdi. Adam gidince kapıyı kilitleyip zinciri taktı. Sonra banyoya geri döndü. Boy aynasının önünde durdu. Çok derin bir nefes aldı. Başını kaldırıp baktığında karşısındaki, kendisine bakan kişi güvenilir biriydi. İyi uyum sağlamış biriydi. Karısının kısa bir zaman önce düzenlenen cenaze törenine katılmamış biri değildi.

Lewis dişlerini kullanarak ince plastik ipi kopardı. Fiyat kartlarını boy aynasının yanındaki çöp kutusuna atıp, yeni satın aldığı kot pantolonu giydi; pantolon sertti ve düğmelerini iliklemek güç oldu. Diş fırçasını baş parmağının ucuyla iterek paketinden çıkardı. Gömleksiz bir halde dişlerini fırçalamaya başlayınca birden rahatlık, tanıdıklık ve evde olma hislerine kapıldı... üçünün de sebebi bir diş fırçasıydı.

Lewis saçını kestirdikten bir saat sonra otel odasından çıkıp Körfez'e gitmiş, orada bir gardırop dolusu sade giysi satın almıştı, ki hepsi de normalde giydiklerinden çok farklıydı. Ayrıca bir ustura, deodorant, diş macunu ve bir diş fırçası almıştı. Kendine diş fırçası satın almayalı epey oluyordu, diş fırçalarını hep Lisa alırdı. Farkında olmadan yumuşak kıllı bir fırça seçmişti, ki Lisa hep sert kıllılardan alırdı. İşte bu yüzden ağızındaki diş fırçası yepyeni olmasına karşın, Lewis'e kullanılmış hissi veriyordu.

Lewis diş fırçasını lavabonun kenarına dikkatle bıraktı. Tükürdü. Banyodan çıkıp komodinın üstündeki telefonun yanında durdu. Ahizeyi alıp tek bir duşa basınca anında resepsiyoniste bağlandı.

“Bir çöp torbasına ihtiyacım var,” dedi. “En kalınundan olsun.”

“Bir de en yakın çamaşırhanenin adresini istiyorum.”

“Biz de yıkayabiliriz.”

“Hayır, teşekkürler.”

“Öyleyse torbayla birlikte adresi de yukarı gönderiyoruz.”

“Teşekkürler,” dedi Lewis.

Çöp torbası on beş dakika sonra, bir haritayla birlikte geldi; haritanın üstünde Fort Garry Otel'iyle Happy Cat Çamaşırhanesi'nin arasındaki yol pembe bir fosforlu kalemle işaretlenmişti. Lewis banyoda yeni gömleklerinin saydam plastik yaka altlıklarını çıkardı. Gümüşü iğneleri çıkardı ve lavabonun yanındaki granitte bunlardan küçük bir yığın oluşturdu. Kartonları yere attı. Aldığı diğer altı pantolonun fiyat kartlarını eliyle kopardı. Çorapları birbirinden ayırıp etiketlerini çıkardı. Külotlarla da işi bitince bütün giysileri siyah plastik çöp torbasına koyup sırtına aldı.

Lewis lobide resepsiyonistin kendisine baktığını görmezden geldi. Döner kapıdan geçerken çöp torbası ucu ucuna sığdı. Daha önce hiç Winnipeg'e gelmediğinden haritadaki talimatları dikkatle uyguladı. Tam Cordyon Sokağı'na saptığında plastik torba yırtılmaya başladı. Attığı her adımda yarık büyüdü. Happy Cat Çamaşırhanesi'ne vardığında Lewis torbayı yaralı bir köpeği taşırcasına kucağında taşıyordu.

Lewis içeri girince yeni satın aldığı gardırobunu iki çamaşır makinesine sığdırdı. Giysilerin yıkanması yirmi yedi dakika sürdü, sonra Lewis onları iki kurutma makinesine aktardı. Kurutucudan çamaşır makinesine üçüncü kez giderken çamaşırhaneye bir kadın girdi. Kadın dikkat çekici bir şekilde cazibesizdi. Omuzlarının hemen altına kadar inen kahverengi saç kirliydi ve yüzü için biraz fazla uzundu. Duruşu kamburdu. Adım atmak yerine, ayaklarını kayaklar takılıymışçasına sürüyordu. Dolgun ve biçimli hatlara sahip değildi, ama zayıf denemeyecek kadar kiloluydu. Ağzı açık duruyordu. Sol memesinin tam ucunda yer alan bir hardal lekesinin kasıtlı olmadığına inanmak güçtü. Lewis gözlerini

kadından alamıyordu.

Odanın bir köşesindeki televizyona bakarmış gibi yaparak kadını seyretti Lewis. Çamaşır makinesini doldurduktan sonra bir magazin dergisini okumaya başladı kadın. Giysilerini kurutucudan çıkarıp da bir zamanlar beyaz, şimdiyse gri olan bir sürü pamuklu iç çamaşırını katlarken başını kaldırıp dosdoğru Lewis'e baktı ve sonra ona doğru yürüdü.

“Kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu, sol elinde bir külot tutarak.

“Şey. Hayır.”

“Ben Tanrı'yım.”

Kadın ona bakmayı sürdürüyordu. Tavrında ironi veya alaycılık yoktu. İçgüdüleri Lewis'e hemen göz temasını kesip çamaşırhaneden çıkmasını söyledi, ama Lewis bunları yapmadı.

“Sahi mi?” diye sordu bunun yerine.

“Ete kemiğe büründüm.”

“Öyleyse sana bir sorum var.”

“Ne istersen sor, ama önce sen bana bir şey söylemelisin. Giysilerini neden tekrar tekrar yıkıyorsun?”

Lewis hemen yanıt vermedi, oysa defalarca yıkama alışkanlığını karısının aşıladığının pekâlâ farkındaydı. Karısı üç, dört yıl önce bir dizi peyzaj yapmıştı. Bunlar en iyi eserleri arasındaydı ve kesinlikle satış potansiyeli en yüksek olanlardı. Her tuvalde okyanus görülüyordu, dipteki incecik bir kum kahverengisi çizgi giderek koyulaşan mavi tonlarından oluşma, ince ince işlenmiş bir sekansa dönüşüyordu.

Ama sonra karısı onları yapışkan bir vernikle kaplamış ve açık bir pencerenin yanına koymuştu. Üç gün sonra geri döndüğünde tablolar tozla ve kirle kaplıydılar ve pek çok mavi tonunun incelikleri ortadan kaybolmuştu.

“Bunu neden yaptın?” diye sormuştu Lewis. Öyle güzel şeyler üretmeyi hiçbir zaman başaramadığından, karısının onları düşüncesizce mahvetmesine sinirlenmişti.

“Çünkü her şeyin yeni olmasından bıktım usandım,”

diye karşılık vermişti karısı. “Yeni görünen her şeyden. Sen bıkmadın mı?”

Lewis çamaşırhanede gözlerini yerden kaldırıp kadının gözlerine çevirirken, bunu yapmanın kolaylığına şaşırdı. “Çünkü her şeyin yeni olmasından bıktım. Her şeyin eski görünmesini ve öyle hissettirmesini istiyorum.”

“Bunu neden istiyorsun?”

“Hayır. Sıra bende.”

Kadın alt dudağını ısırp çok hafifçe kafa sallayarak onayladı.

“Önemli bir soru,” dedi Lewis.

“Hazırım.”

“Neden iyi insanların başına kötü şeyler gelir?”

“Ortaya iyi bir hikâye çıksın diye.”

Lewis ne diyeceğini bilemedi. Kadının yanıtı da, çabucak yanıt vermesi de beklenmedikti. “Bu... zalimlik,” dedi sonunda.

“O meseleyi ölüymüşsün gibi düşünmelisin. Çünkü hayatının sonunda elinde sadece hayat hikâyen kalır. Mutlu son garanti olsa ne kadar tatmin olabilirdin ki? Biraz dram isterdin! Biraz kumpas! Mücadele ettiğini ve bütün bunların üstesinden geldiğini hissetmek isterdin, kaybetmiş olsan bile.”

“Yani ölümün tek işlevi iyi bir son olması mı?”

“Her seferinde işe yarar,” dedi kadın. Çamaşırlarının yanına geri döndü. Son külodu özenle katladı. Sepeti kolunun altına aldı ve gitmek için döndü. Başını geriye çevirip Lewis’le baktı. “Kendine iyi bak,” dedi.

“Şey. Tamam.”

Bir kurutma makinesi vızıldadı. Lewis gömleklerini çıkarıp tekrar çamaşır makinesine soktu.

O akşam dokuzdan hemen sonra, Palm Room’da tek başına oturan Lewis’in üstünde tertemiz bir gömleğiyle tertemiz bir pantolon vardı. Otelin barına ilk kez gelse de oraya şimdiden

âşık olmuştu. Bütün garsonların beyaz yakalı gömleklerle siyah yelekler giymiş orta yaşlı adamlar olmalarına bayılmıştı. Pantolonların gayet düzgün ütülenmiş olmalarına ve ön taraflarında tek bir ütü çizgisinin bulunmasına bayılmıştı. Gelen içkilerin altındaki peçetelerde otelin logosunun bulunmasına ve küp şeklinde kesilip minik, kırmızı, plastik kılıçlar saplanmış meyvelerin getirilmesine bayılmıştı.

Ama en çok da piyaniste bayılmıştı. Siyah, küçük kuyruklu piyano odanın tam ortasındaydı. Arkasında çok uzun parmaklı, gri saçlı bir adam vardı. Adam yüksek notaları çalarken tüm vücuduyla sağa eğiliyor ve melodi onu orta tuşlara geri çağırıldığında tekrar doğruluyordu. Lewis adamla birlikte eğildiğini fark etti.

Son derece enerjik bir “The Girl from Ipanema” yorumu bitince, çamaşırhanedeki kadın Lewis’in masasına oturdu.

Lewis başıyla selam verdi.

“Şu gömleğin yeni alındığı hiç belli olmuyor,” dedi kadın. “Rengi öyle mat ki, yakası da yumuşamış. Çok uzun süredir giyyormuşsun gibi duruyor.”

“Şışt,” dedi Lewis, parmağını dudaklarına götürüp piyanisti göstererek.

Kadın Lewis’in karşısına değil yanına oturmuştu ve piyanistin işini yapmasını birlikte seyrettiler. Birbirleriyle konuşmadılar. Şarkı aralarında içki ısmarlasalar da bunun dışında sessizce seyrettiler. Lewis bu sessizliği son derece rahatlatıcı buldu. Piyanist son setini geceyarısını yarım saat geçte tamamladı. 00:31’de Lewis kadının elinin kendisinininkini kapladığını hissetti. Elini çekmedi ve 00:45’te, hâlâ konuşmadan bardan birlikte ayrıldılar.

Süite girdiklerinde Lewis dosdoğru mini bara gitti. Ayaklarının yeni temizlenmiş halıda bıraktığı izlere baktı. Buzdolabından küçük bir cin şişesi aldı ve oturma odasını kat ederken çalkaladı. Kapağını açtığı şişeyi kahve sehпасına, kadının önüne bıraktı.

“Kuru martini,” diyerek kadının yanına oturdu.

“Evli misin?”

Eliyle saçını düzeltmeye başlamış olan Lewis durdu. Sol elinin yüzük parmağında hâlâ taşıdığı alyansa baktı. “Ah, merak etme,” dedi. “O öldü.”

“Ortamı mı bozdum?”

“Biraz.”

“Yeni mi öldü?”

“Bunu biliyor olman gerekmez mi?”

“Öyle olmuyor.”

“Nasıl oluyor?”

“Bana karının nasıl öldüğünü anlat.”

“Öldü işte, bilirsin,” dedi Lewis. Kalkıp halının üstünden geçerek tekrar mini bara gitti. Başını içeri sokup konuşmaya devam etti. “Nabzını yokladım, atmıyordu.”

Karısının öldüğü sabah Lewis onu uyandırmaya kıyamamıştı. Gazeteyi almış, kahve yapmış ve günün sıradanlığının tadını çıkarmıştı. Doksan dakika sonra karısını uyandırmak için tekrar yukarı çıkmıştı. Ama o uyanmamıştı. Lewis başında durmuş, on beşe kadar saymış ve sonra onu sarsmıştı. Nabzını yoklamıştı, atmıyordu. Teni soğuktu.

Lewis daha sonra alt kata inip gazetenin ekonomi bölümünü okumaya başlamıştı. Gazetenin asla okumadığı tek kısımdı bu. Birleşme, satın alma ve yatırım haberleri gizli bilgiler gibi, asla davet edilmediği bir dünyanın şifreleri gibi gelirdi hep. Borsadaki şirketlerin alfabetik listesini okumaya başlamıştı. G harfine geldiğinde gazeteyi bırakıp tekrar yukarı çıkmıştı.

Karısıyla yapacağı konuşmanın provasını yapmıştı içinden. Karısının gerindiğini, kollarını başının yukarisına kaldırdığını hayal etmişti. *Hayatta inanmazsın*, diyecekti. *Öldün sandım*. Lewis dudaklarında hafif, utangaç bir gülümsemeyle yatak odasının kapısını açmıştı, ama Lisa hâlâ yatakta yatmaktaydı. Yine

nabzını yoklamıştı. Yine nabız bulamamıştı. Yatağın kenarına oturup, gün ışığının odayı aydınlatmasını seyretmişti. Sonra 911'i aramıştı. Karısının yanına otururken ahize hâlâ elindeydi.

“Çok üzgünüm,” diye fısıldamıştı, karısının nabzını bulamadığı için ölümüne yol açtığına şimdiden inanmaya başlayarak.

Lewis gözlerini halıdan kaldırıp gülümsemeye çalıştı. Kadın yanına geldi, elini onunkinin üstüne koydu ve sıktı, ama Lewis karşılık vermedi.

“Emin misin?” diye sordu kadın. Diğer eliyle Lewis’in yüzüne hafifçe dokundu. Lewis aşağı baktı ve elini geri çekti. “Lewis, bunun senin için ne kadar eşsiz bir fırsat olduğunu anlatamam. En azından yan yana uyusak? Bu her zaman güzeldir.”

Kadının alaycılık veya ironi içermeyen bir şekilde sarf ettiği “güzeldir” sözü Lewis’i etkilemişti. O sözcüğün bu şekilde kullanıldığını birilerinden duymayalı epey oluyordu. Halı boyunca el ele yürüyüp yatak odasına girdiler. Soyundular. Yatağa girip beyaz koton örtüyü üzerlerine çektiler. Lewis sakinliğin tadını çıkarıyordu, ama kadın birden şiddetli tekmeler savurmaya başladı. Lewis doğruldu. Kadın durmadan tekmeler savuruyordu. Çarşafın kenarını yatağın ayak ucundan tamamen çıkarınca durdu.

“Bunu neden yapıyorlar? Tüylerimi diken diken ediyor,” dedi. Lewis’in yanıtlamasına fırsat vermeden uykuya daldı.

Ertesi sabah Lewis açılan bir kapının sesiyle uyandı. Kendini şaşkırtan bir çeviklikle yataktan fırladı. Beyaz koton örtüye sarınarak başını yatak odasından dışarı uzattı. Kadın giyinmişti ve kapının zincirini indiriyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Lewis.

“İşe gitmeliyim.”

“Çalışıyor musun?”

“Şaşırmış gibisin.”

“Tanrı olmak yirmi dört saatlık bir uğraş değil mi?”

“Faturayı kime keseceğim ki?”

“Adın ne?”

“Bir sürü adım var.”

“Söylesene.”

“Birini seç.”

“Şeytan?”

“Yapma. Beni ciddiye al. Çoğu insanın eline bu fırsat geçmez.”

“Lisa?”

“Muhteşem bir isim sayılmaz. Ama tamam,” dedi Lisa. Çıkıp gitti.

Lewis gözlerini yumdu ve kapanan kapının sesini dinledi. Kapının alt kısmının çerçeveye sürtündüğünü işitti. Kilit mekanizmasının komik bir şekilde her seferinde tıpatıp aynı olan sesini dinledi. Sonra örtüyü üstünden attı. Pantolonunu aldı. Cüzdanının ve içindeki paraların yerli yerinde durduğunu görünce şaşırdı. Ceketinin iç cebini kontrol etti, ama zarf da oradaydı, dokunulmamış gibiydi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Su + Zaman

Aby I

Beyaz bir Honda Civic'in çalınması

Aberystwyth, Ultramart Otoparkı'nın üçüncü katında, kırmızı bir pikabın arkasında çömelmiş, solungaçlarıyla usulca solurken, beyaz Honda Civic üç araba ötedeki boş yere park ediliyordu. Sürücünün asansöre binmesini bekledikten sonra kalkıp arabaya yürüdü. Kollarını iki yana açsa da beceriksizce yürüyor, uzun ve yeşil bacaklarının üstünde yalpalıyordu.

Honda'nın sağ arka tekerleğinin yanında güçlkle diz çökerek elini tekerlek yuvasına uzatıp, pürüzsüz ve kavisli metalin üstünde gezdirdi. Aby son yetmiş iki saat boyunca bu otoparktaki bütün diğer arabaların, kamyonların ve kamyonetlerin sağ arka tekerleklerinin yuvalarını incelemiş ve hiçbir şey bulamamıştı, dolayısıyla pek umudu yoktu. Solungaçlarını açıp iç geçirdi, ama sonra parmakları çeliğe mıknaatısla yapışmış küçük ve dörtgen bir nesne buldu. Aby kolunu geri çektiğinde elinde küçük bir siyah kutu vardı. Küçük düğmeyi bularak kutunun kapağını açması biraz zaman aldı, ama açtığı anda içeride bir anahtar olduğunu gördü.

Hafif bir zafer çığılığı atan Aby'nin sesi otoparkın beton duvarlarından yankılandı. Aby elinde anahtarla sürücü kapısına yaklaştı. Parmak aralarındaki perdeler yüzünden anahtarı kilide sokmakta zorlansa da, saktuktan sonra kolayca çevirdi. Kapıyı açmak basitti, ama direksiyonun başına geçmek daha zor oldu.

Ön koltukla pedalların arasındaki mesafe, Aby'nin

bacaklarının uzunluğundan çok daha azdı. Aby arabanın tavanına tutunarak sağ bacağını direksiyon simidinin altında kıvırdı. Nihayet yerleştğinde dizleri direksiyonun iki yanındaydı. Gösterge paneline baktı. Parmaklarını direksiyon kolonunda gezdirip kontağı buldu. Anahtarı soktu. Anahtarı kendine doğru çevirdi, sonra diğer tarafa çevirmesi gerektiğini anımsayıp tekrar denedi. Motor çalıştı.

“D” ve “R” sembollerinin arasındaki farkı ezberlemiş olan Aby arabayı kolayca geri vitesine taktı. Geri geri beş santim gittikten sonra durdu. Arabadan güçlükle çıkıp arka tarafa giderek her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etti. Her şey yolundaydı. Sürücü koltuğuna geri döndü, direksiyonun başına geçti ve geri geri beş santim daha gitti. Bir şeye çarpıp çarpmadığını bakmak için çıktı. Çarpmamıştı. Aby bunları yapmayı on yedi dakika boyunca, park yerinden geri geri çıkmayı başarana dek sürdürdü.

Vitesi R'den D'ye geçirip direksiyonu iyice sağa kırdı, birkaç santim ilerledi, sonra çıkıp arabanın ön tarafını kontrol etti. Bir şeye çarpmamıştı. Bunları yapmayı tekrarlayarak çıkış tabelalarını takip ettikçe özgüven kazandı, ama yine de bir şeye çarpmadığına emin olmak için arada sırada duruyordu. Aşağı inen rampada çarpacak araba bulunmadığından durmaya gerek görmedi. P1'e vardığında bilet gişesiyle arasındaki altı metrelik yolu hiç durmadan kat etti.

Aby kabine yaklaşırken gaz pedalıyla frende öyle odaklanmıştı ki solungaçlarını gizlemeyi az kalsın unutacaktı. Pabbi onları gizlemesini defalarca, ısrarla söylemişti. Aby etrafa bakınıp da işe yarar bir şey bulamayınca, tişörtünü ağzının üstüne çekmek zorunda kaldı. Yeşil teni konusunda yapabileceği pek bir şey yoktu. Pabbi'nin otopark bileti olduğunu söylediği dörtgen bir kâğıt, gösterge panelinin sol köşesinde duruyordu. Aby camı indirip arabayı durdurdu ve bileti uzattı. Gözlerini kaldırmıyordu ama bu gereksizdi, çünkü kasiyer ona bakmadı bile.

Aby adama Pabbi'den aldığı banknotlardan bir kısmını verdi. Kasiyer ona başka banknotlar ve bozukluklar verdi. İlerideki uzun, ince bariyer kalktı ve Aby heyecanla gözlerini kırpıştırarak arabayı sürdü. Otoparktan elli yedi dakikada çıkabilmişti.

Aberystwyth susuzluk hakkında bildiği her şeyi altı hafta önce, şehrin Aby'nin pek uğramadığı bir bölgesindeki bir apartmanın on dördüncü katında yaşayan babası Pabbi'den öğrenmişti. Bir akşam üstü Aby haber vermeden adamın evine kadar yüzdü ve kapısını çaldı. Koridorda kendini huzursuz hissetmişti. Kapıyı tekrar çaldı. Kapı ansızın öyle hızlı açıldı ki Aby içeri çekilmemek için kapı pervazına tutunmak zorunda kaldı.

Pabbi kılıksız görünüyordu. Son görüşmelerinden beri kilo almıştı. Baba kız birkaç saniye boyunca tek kelime etmediler.

“Yardıma ihtiyacım var,” dedi Aby.

“Tamam.”

“Onu bulacağım.”

Pabbi, Aby'nin kimi kast ettiğini anlamıştı. “Ah Aby,” dedi.

“Bu... bu zor.”

“Biliyorum.”

“Hâlâ Akuatik misin?”

“Evet.”

“Sofu musun?”

“Evet.”

“Yani onu geri getirmeyi planlıyorsun?”

“Evet.”

“Ah Aby.”

Pabbi kapı pervazından ayrılmamıştı. Gözünü dairesinin kırmızı halısıyla koridorun gri halısının birleştikleri çizgiye dikmişti. Oturma odasının bir penceresi açıktı ve akıntı birlikte sallanmalarına yol açıyordu. Adamın boğazındaki solungaçlar açılıverip su fışkırttılar. Kapı pervazını bırakan Pabbi dairesine geri döndü. “Girsene,” dedi.

Aby hızla yüzerek içeri girdi. Babası bir tencerede *stryim* hazırlamaya başladı. Yemek hazırlanana kadar konuşmadılar. Mutfak masasında tabak yoktu ve Pabbi'yle Aby masanın etrafında hafifçe aşağı yukarı hareket ediyorlardı.

“Neden daha sık gelmiyorsun?” diye sordu Pabbi.

“Gelmeye çalışıyorum.”

“Çok çalışmıyorsun.”

“Bana yardım edecek misin?”

“En iyisi onu rahat bırak.”

“Bırakamam.”

“Söylesene... onu kurtarmaya mı gidiyorsun? Yoksa bizi neden terk ettiğini öğrenmeye mi?”

“İkisi birden olamaz mı?”

“Senin için olabilir.”

“Yani yardım edecek misin?”

“Hiç hava soludun mu Aby?”

“Hayır.”

“Bacaklarınla yürüdün mü?”

“Hayır.”

“İnsanların arasına karışmayı denedin mi?”

“Hayır.”

“Bu iş seni aşar.”

“Yardım edersen aşmaz.”

“Yardım etsem bile aşar.”

“Yardım etmesen de yapacağım,” dedi Aby, Pabbi'nin gözlerine bakarak.

“Olabilir.”

“Yardım edecek misin peki?”

Pabbi solungaçlarından uzun uzun su fışkırttıktan sonra, “Elimden geldiğince,” dedi.

Pabbi onu masada bırakıp kitaplığına yüzdü. Aby'nin hiç görmediği bir cildi çıkartıp mutfak masasına koydu. Kızın omzunun üstünden bakmasını bekledikten sonra kitabı açtı. Kitap bir atlasa benziyordu, ama okyanus akıntıları

gösterilmiyordu. Aby bunun bir kara haritası olduğunu fark etti. Sayfaları karıştıran Pabbi, büyük bir ülkenin pembe illüstrasyonunu açtı. Baş parmağını Halifax'ın üstüne koydu. Parmağını şeklin üstünde gezdirip, Morris, Manitoba'da durdu. Aradaki mesafe sayfa üstünde bile çok fazla görünüyordu.

“Günler sürer,” dedi Pabbi.

“Tamam.”

“Belki de bir hafta.”

“O da ancak bir araba çalmayı başarırısan.”

“Araba nedir?” diye sordu Aby.

Pabbi solungaçlarını açıp su fişkırttı.

Sofu Akuatiklerin suda bulunmamayı günah saydıklarını anlamak önemlidir. Dinlerinin temelinde *Finnysir*, yani Büyük Tufan inancı yatar. Akuatiklik bu bakımdan Museviliğe ve Hristiyanlığa benzer, ama arada büyük bir fark vardır: o dinler Tanrı'nın sil baştan yapmak için dünyayı sularla kapladığına inanırlarken, Akuatikler asıl sebebin Tanrı'nın suyu karaya yeğ tutması olduğu inancını taşırlar.

Akuatiklerin kutsal kitabına göre Tanrı toprağı kusurlu bulmuştu. Dağların çarpık çurpuk, çöllerin fazla kuru ve fiyortların fazla gösterişli olduklarını düşünmüştü. Karaya koyduğu canlıların birbirleriyle kavga etmekten başka bir şey yapmamalarından hoşlanmamıştı. Tanrı yarattığı şeyler içinde sadece sudan hoşlanmıştı. Gölleri, nehirleri ve okyanusları sevmişti. Suyun hareket tarzını sevmişti. İçindeki renkleri ve çıkardığı sesleri sevmişti. Tanrı suda yaşayan canlıları sevmişti ve suyun katı, sıvı veya gaz halinde bulunabilmesinden epey gurur duyuyordu.

Dolayısıyla bir süre sonra Tanrı kırk gün kırk gece yağmur yağmasını, dünyanın tamamen sular altında kalmasını emretmişti. Bu, karada yaşayan canlıların çoğunun ölmesine yol açmıştı tabii. Ama sular yükseldikçe, bu canlıların az bir kısmı sahip olduklarını bilmedikleri bir yeteneği keşfetmişlerdi.

Nehirler taşınca, sahiller su altında kalınca, sular evlerin çatılarını ve en yüksek ağaçları kaplayınca, canlılar artık salınan enkaz parçalarına tutunamaz hale gelip suya batmışlardı ve akciğerleri onlar adına karar vermişti. Bazıları, otomatik bir sinir sistemi tepkisi olarak suyu içlerine çekerken, onu soluyabildiklerini keşfetmişlerdi. Akuatikler bu canlıların Tanrı tarafından seçildiğine inanırlar. Tanrı onlara suda soluma yeteneğini bahşetmiş, diğer bütün canlılarıysa ölüme terk etmişti.

Ve ölmüşlerdi. Milyarlarca kara yarattığı ölmüştü. Ama Hliðafgoðlar su altına yerleşip çoğalmışlardı. Binlerce yıl sonra Tanrı suların çekilmesine ve kara parçalarının belirmesine izin vermişti. Tanrı bunu Hliðafgoðları sınamak için yapmıştı. Onların hava soluma yetilerini iptal etmediğinden, verdiği amfibilik armağanını hangilerinin hak ettiğini... ve hangilerinin hak etmediğini görmek istemişti.

Tanrı karanın layık olmayanların yeri olduğuna hükmetmişti; karayı sevenler, oraya geri dönenler layık olmayanlardı. Hliðafgoðlar -en azından çoğu- bu yüzden insanlarla olabildiğince az temas kurmuşlardı. İnsanlara *Síðri* adını vermişlerdi, yani bire bir çevirisiyle “Tanrı’nın gözüne tükürmeye meyilli olan”.

Akuatikler hava solumanın günah olduğuna inansalar da, küçük bir günahdır bu. Akuatikliğe göre, bağışlanamayacak tek bir günah vardır ve bu günah akciğerleri havayla dolu olarak ölmektir. Akuatiklere göre böyle bir durumda ruhunuz lanetlenir ve sonsuza dek bedensiz ve susuz halde tek başına, bağışlanmadan gezinir.

Ama daha da kötüsü, bu lanetlenmiş ruhlar tüm anılarını korurlar. Sevmiş oldukları ve hâlâ yaşarken olduğu kadar hatta belki şimdi daha da çok sevdikleri herkesi anımsarlar. Onlarla birlikte olma, onlara dokunma ve onlarla konuşma arzularını asla tatmin edemezler. *Gofdeill*’de susuz ölümlere *sála-glorsol-tinn*, yani serbest bir çeviriyle “aç kalmış ruhlar” denir. Aby annesini

işte bu yazgıdan kurtarmayı umuyordu.

Aby'nin avantajı dil bilmesiydi. Devlet okulunda okurken annesi İngilizce öğrenmesini sağlamıştı. Aby şimdi düşününce annesinin o zamanlar bile günün birinde susuz yaşayacağını tahmin ettiğini ve kızını yanında götürmeyi planladığını anlıyordu. Aby hâlâ epey şiveli konuşsa da, sesli harfleri gayet iyi telaffuz ediyordu ve çalışınca İngilizcesini bayağı toparlamıştı.

Aby'nin araba kullanmayı öğrenmesiye çok daha zor olmuştu. Sağ pedalın arabayı hareket ettirdiğini, soldakininse durdurduğunu ve direksiyonun arabayı çevrildiği tarafa yönelttiğini anlamak kolaydı. Kavranması daha güç olansa araba kullanırken, yürürken ve koşarken bütün hareketlerin yatay düzlemde gerçekleşmesiydi. Aby ancak Pabbi ona iç ve dış mekânlarda yüzerek geçtiği her yerde tam boyunun yüksekliğinde bir tavan bulunduğunu hayal etmesini söylediğinde bunları anlamaya başlamıştı. Ama yine de bu durum ona dehşet verici geliyordu.

Aby, Pabbi'nin ona verdiği tavsiyeyi, bir arabayı çalmak için anahtarlarını tekerlek yuvasında araması gerektiği tavsiyesini de şüpheyile karşılamıştı. Arabaların ve tekerlek yuvalarının varlığına inanıyordu, ama kimsenin anahtarlarını öyle bir yere bırakacak kadar tedbirsiz olamayacağını düşünmüştü. Sofu Akuatikler, ki Aby kesinlikle onlardan biriydi, anahtar kaybetmenin zihinsel hastalıkların hem habercisi, hem de sebebi olduğuna inanırlar. Anahtar kaybetmek aklını kaybetmekle eşdeğerdir.

Aby beyaz Honda Civic'in direksiyonunun başında otururken bile anahtarlarını boynunda asılı bir sicimde tutuyordu. Araba Barrington Sokağı'ndan geçerken Aby boynuna dokundu, tişörtünün altındaki anahtarlarının şekillerini hissetti. Bu rahatlatıcıydı. Sol pedala sertçe bastı ve tek bagajının, yolcu koltuğunda duran, köpekbalığı derisinden yapılma büyük bir çantanın içini karıştırmaya başladı.

Akuatik İncili'ni bulana kadar karıştırdı. Aby sayfaları çevirdi ve sonunda Şüphe Kitabı'yla Bitişler Kitabı'nın arasına özenle yerleştirdiği kâğıdı buldu. Aby bu kâğıdı açıp baştan aşağı inceledi. Çevirip arka tarafını da inceledi. Ön ve arka tarafın neredeyse tamamı el yazısıyla kaplıydı. Harfler minicikti. Sözcükler birbirine çok yakındı. Bunlar Aby'ye verilen yol tarifiydiler. Bu üç yüz on üç cümle, Halifax'taki Ultramart Otoparkı'yla Morris, Manitoba'daki Prairie Embassy Oteli'nin arasındaki 3.487 kilometrelik yolu tarif ediyordu.

Aby solungaçlarıyla uzun uzun nefes verdi. Ayağını frenden çekti. Sağdaki Granville Sokağı'na saptı; geride üç yüz on iki cümle kalmıştı.

Arabayı kullanmak kolaydı, ama Aby hâlâ pedalları karıştırmaktan korkuyordu. Her köşede duruyor ve arkadaki arabaların korna çalmalarına yol açıyordu. Kâğıttaki sembollerle yol tabelalarındaki sembolleri eşleştirmekte epey zorlanıyordu. Karşı yönden akan trafiğin hızını saptayamıyordu ve önündeki arabaya fazla yaklaşıp yaklaşmadığını bilemiyordu.

102. Otoban'ı iki saatte bulabildi, ama bulunca işler kolaylaştı. Ekspres yolda araba kullanmak tıpkı okulda yüzmek gibiydi: Aberystwyth kendi arabasıyla diğer arabaların arasında epey mesafe bırakması gerektiğini anlıyordu. Otobanda iki saat araba kullanınca özgüveni arttı. Koltuğuna yaslandı. Arabayı tek eliyle kullandı. Rahatlanmıştı. Sonra birden otobandaki şeritler dörtten ikiye indi ve bir araba dosdoğru üstüne gelmeye başladı.

Araba ne yavaşladı, ne de yoldan çekildi. Aby'nin ilk içgüdüğü arabasını havalandırıp uçurmaktı, ama araba bunu yapmadı. Aby sola ya da sağa sapmadı çünkü Pabbi arabasını kendi şeridinden çıkarmaması gerektiğini ısrarla vurgulamıştı. Aby geriye bakınca arkasında araba olmadığını gördü. Bir an duraksayıp ayağının sol pedalın üstünde durduğuna emin olduktan sonra o pedalı kökledi. Omuzları kalktı. Bacakları dermansız gibiydi. Teni koyu bir orman yeşiline büründü ve

Aby direksiyonu iki eliyle sımsıkı kavradı.

Gözlerini kapatıp bekledi. Saniyeler geçti, ama çarpışma olmadı. Gözlerini şaşkınlıkla açınca karşıdan gelen aracın kendisinininkine çarpmaktan kılpayı kurtularak geçip gittiğini gördü. Aby uzun uzun nefes verdi. Parmaklarını gevşetti. Geriye bakınca diğer arabanın uzaklaştığını gördü. Yola devam etmek istemiyordu, ama kendine bunun nelere sebep olacağını anımsattı ve sağ pedala bastı.

Aby dokuz dakika boyunca olaysız seyahat ettikten sonra bir başka araba dosdoğru üstüne gelmeye başladı. Aby yine sol pedala bastı. Omuzları kalktı. Yüzünü elleriyle örttü ve bu arabanın da kendisinininkine çarpmaktan kılpayı kurtulmasını parmak aralarındaki perdelerin ardından izledi.

Aby yine cesaretini toplamak zorunda kaldı. Araba kullanmayı sürdürdü. Gece boyunca araba kullandı. Karşıdan gelen her arabanın kendisini öldüreceği korkusu her seferinde biraz azaldı. Dokuz saat sonra, Edmudston New Brunswick'ten geçerken, artık yaklaşan farlar gördüğünde fren yapmaya gerek görmüyordu. Rivière-du-Loup'a vardığında, Aberystwyth artık tepelere çıkıp yolun diğer tarafta devam edip etmediğini kontrol etmiyordu.

*Morris Belediye Meclisi'nin iki ayda bir toplanmasının
istemsiz sonuçları*

Oda C-27'de klima yoktu. Erkekler ceketlerini çıkarmışlardı, kadınlarsa gündem fotokopileriyle kendilerini yelliyorlardı. Fakat belediye başkanının alındaki boncuk boncuk terlerin tek sebebi sıcaklık değildi. Geride sadece bir madde kalınca belediye başkanı daha hızlı konuşmaya başladı. "Pekâlâ, bunu çabucak hallederiz herhalde," dedi. "Kuraklıkla ilgili."

Meclis üyelerinin çoğu bir süredir dikkatlerini vermiyorlardı. Elli dördüncü gününde olan kuraklıktan bahsedilmesi dikkatlerini geri getirmedi. Ancak belediye başkanının bir sonraki önerisi getirdi.

"Yağmur yağdırıcıları... araştırıyorum," dedi belediye başkanı.

Başka tarafa bakmakta olan kişiler gözlerini ona çevirdiler. Uzaktan köpek havlamaları geldi. Kendini savunma ihtiyacına kapılan belediye başkanı masadakilere bakındı. Masaya avcuyla vurup, "Kaybedecek neyimiz var ki?" dedi.

"Ne kadara patlar?" diye sordu Margaret, fularını düzeltirken.

"En güzel tarafı bu! Sadece işe yararsa para vereceğiz. Yağmur yağmadı mı? Para yok!"

Bunun üzerine odanın havası tamamen değişti. Oylama yapıldı ve tasarı kabul edildi.

“Tavsiye edilen iki yağmur yağdırıcı var. İkisiyle de temasa geçeceğim. Baba oğullar, ama araları açık galiba. Belki de onları birbirine düşürürsek başarı şansımızı arttırabiliriz,” dedi belediye başkanı. O ve Morris Belediye Meclisi’nin yedi üyesi kafa sallayıp onayladılar. Sadece Margaret çekimser oy kullandı, çünkü içindeki minicik ve sessiz bir şey ona en kötü şeylerin gerçekleşmesine hazırlanmasını söylemeye başlamıştı.

Anderson telefonu açmaya koşarken belindeki havluyu düşürdü. Telefona ulaştığında çıplak bedeninden sular damlıyordu. Ahizeyi kaldırmak için üçüncü çalışı bekledi.

“Evet?” dedi. Ayaklarının halıyı ıslatması canını sıktı.

“Bay Anderson Richardson?”

“Evet?”

“Ben bir temsilci...”

“Bak, lafını kestiğim için üzgünüm ama işim var. Yağmur için mi aradın?”

“Evet.”

“Nerede ve ne zaman?”

“Ah. Evet. Şey. Morris, Manitoba’da. Acil.”

“Hep acildir zaten.”

“Pardon?”

“İlk fırsatta oradayım.”

Anderson banyoya geri dönme hevesiyle telefonu kapadı. Manitoba’nın yerini bilmediğini ancak küvetteki suya tamamen gömülüp akciğerlerindeki bütün havayı uzun bir kabarcıklar dizisi halinde boşalttığında fark etti.

Kenneth Richardson sekreterin itirazlarına aldırmadan, gıcırdayan lastik botlarıyla ve su damlatan yağmurluğuyla Charlotte, North Carolina’nın belediye başkanının ofisine daldı. Odanın batı penceresine çarpan yağmurun gürültüsü aralıksız sürüyordu. Belediye başkanı masasının ardında istifini bozmadan oturmayı sürdürdü; Kenneth bu kadına baştan beri

güvenmemişti.

“Yağmur yağıyor,” dedi.

Parmağıyla veya başıyla pencereyi göstermedi. Peş peşe beş dönemdir Charlotte, North Carolina’nın belediye başkanlığını yapan incecik, gri saçlı kadına ısrarla bakmayı sürdürdü. Belediye başkanı sürekli mali sorumluluktan dem vuran akıllı, politikadan anlayan bir kadındı.

“Evet,” dedi kadın, ellerini kucağında kavuşturup Kenneth’in bakışlarına aynı kararlılıkla karşılık vererek. “Ama senin yağırdığını nereden bilelim?”

Kenneth göz temasını yoğunlaştırdı. Birden dönüverdi. Yağmurluğundan saçılan su damlaları kadının masasının ön tarafına çarptı. Kenneth üç adımda pencereye gitti. Saçak oluklarından akan, birikintiler oluşturan, lastiklerin tekerleklerinin altından fışkıran suları gördü. Pencereyi içeri yağmur girecek kadar, beş santim araladı. Hızla denizlikte biriken su, yere damlamaya başladı.

Kenneth dönüp, pencereden ayrılmadan belediye başkanına baktı. Elini arkasına uzatıp cama üç kere vurdu. Dış denizlikte mavimtırak kafalı küçük, siyah bir kuş belirdi hemen. Hayvan sarı gözleriyle yukarı baktıktan sonra küçük, telaşlı hareketlerle beş santimlik aralıktan içeri girmeye çabaladı. Kuşun sivri, minik gagası bir dikiş makinesinin iğnesi gibi içeri girip çıkıyordu.

“Emin misiniz?” diye sordu Kenneth.

“Eminiz.”

“Bir ücrette anlaşmıştık.”

“Ama elimizde kanıt yok.”

“Ücret abartılı değildi.”

“Bize kanıt gerek. Kanıtın var mı?”

“Gayet iyi anlıyorum,” dedi Kenneth. Pencereye üç kez daha vurdu.

Denizliğe birincisinin tıpatıp aynısı dört kuş daha kondu. Beşi birden beş santimlik aralıktan içeri girmeye çalıştılar.

Belediye başkanı etkilenmemişti. Koltuğuna yaslandı. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kenneth pencereye döndü. İşaret parmağının eklemiyle cama bir kez, çok sert vurup yana çekildi.

Birden denizliğin taşıyamayacağı kadar çok kuş belirdi. Kuşlar orada kalabilmek için birbirleriyle mücadele ediyorlardı. Mavi kafalarını aralıktan sokuyor, içeri girmek için çırpınıyorlardı. Başka kuşlar geldi. Başka sarı gözler camın ardından baktı. Başka minik gagalar aralıktan içeri girdi. Denizlikte yer kalmayınca kuşlar cama vurmaya başladılar. Her darbenin sesi yüksekti. Her vuruştan sonra, vuran kuşun yerini bir başkası alıyordu. Cama vuran kuşların sayısı giderek arttı. Denizliğin üstünde sayısız gaga var gibiydi. Pencere karardı, gecenin kanatları çıkmışçasına.

“Tamam! Tamam! Paranı vereceğim,” dedi belediye başkanı, pencereye faltaşı gibi açık gözlerle bakarak. “Paranı alacaksın.”

Kenneth kuşlara bakarak karar vermeye çalıştı. Paraya ihtiyacı vardı, ama belediye başkanının korkusundan çok hoşlanmıştı. Altmış saniye boyunca düşünüp taşındı, ama sonra pencereye beş kez vurdu. Kuşlar topluca uçup gittiler. Oda sessizleşti, geride sadece üç ses kaldı: Pencereye vuran yağmur, iç geçirerek adını bir çeke yazan belediye başkanının kalemi ve Kenneth’in çalan cep telefonu.

Hliðafgodlar

Fiziksel olarak su altının yanı sıra karada da yaşayabilmelerinin, tenlerinin yeşil olmasının ve ruh hallerine göre ton değiştirmesinin, el ve ayak parmaklarının perdeli olmasının ve boyunlarının yan taraflarındaki solungaçlarla solumalarının dışında Hliðafgodlar insanlara çok benzerler. Son zamanlarda giderek daha çoğu boşanıyor olsa da, evlilikleri genellikle ömür boyu sürer ve çoğu çift iki üç çocuk yapar.

Hliðafgodlar (“ð” hafif okunur) binlerce yıldır okyanusun en derin bölgelerinde yaşamaktalar. Aby, Kuzey Atlantik Okyanusu’nun Orta Atlantik Sıradağlarının doğu eteklerindeki 2.5 milyon nüfuslu bir şehir olan Alisvínbær’da (“æ”, “ay” diye okunur) yaşıyordu. Ergenliğinden beri orada yaşamıştı ve o şehri seviyordu. Şehrin keşmekeşini biraz aşırı buluyordu, ayrıca şehir merkezi yazın Golfstrim yüzünden fazla sıcak oluyordu. Büyük bir sigorta şirketinde hasar tespitçiliği yapan Aby iyi bir gelire sahip olsa da, son zamanlarda emlak fiyatları uçuşa geçtiği için, kiradan kurtulamamıştı. Dairesi küçüktü ama sevimli değildi ve sabahları fazla karanlık oluyordu. Yine de, beyaz Honda Civic’in direksiyonunun başında yirmi saat geçirdikten sonra, Aby orayı her yerden çok özlüyordu. İşini yaparken gördüğü en korkunç kaza mekânı bile onu 401’de araba kullanmak kadar korkutmamıştı.

Aby, Toronto’ya yaklaşıp yaklaşmadığını veya varıp

varmadığını bilmiyordu. Ona aynı şehirde bir buçuk saattir araba kullanıyormuş gibi geliyordu. Trafik artmıştı, sürücüler agresifleşmişti ve yoldaki üç şerit birden altı şerit oluvermişti. Tam yedinci şerit eklendiğinde arkasında beliren kırmızı bir BMW o kadar yaklaştı ki Aby sürücünün yüzünü dikiz aynasından görebiliyordu. Aby yavaşlayamayacak veya şerit değiştiremeyecek kadar korkmuştu. BMW sağından geçip gitti ve yerini hemen mavi bir minivan aldı. Bu taşıt da BMW kadar hızlı gidiyordu ve onun kadar yaklaştı. Etrafındaki trafiğin hızına uyarsa daha güvende olacağına karar veren Aby hızını saatte 100 kilometreye çıkardı. İlk kez bu kadar hızlı araba sürüyordu, kapasitesinin çok ötesinde bir hızdı bu, ama yine de yoldaki diğer arabalar kadar hızlı gitmiyordu.

Mavi minivan şerit değiştirdi, hızlandı ve soldan geçmeye başladı. Aynı anda on sekiz tekerlekli bir tır sağdan geçmeye başladı. İki araç da Aby'den biraz hızlı gidiyorlardı. Beyaz Honda Civic'e çok yakındılar, her iki tarafta da sadece otuzar santimlik boşluk vardı.

Aby geçip giden tırın tekerleklerini saydı. Altıda solungaçları kaygıyla titreşti. On ikide, bakmayı kesip şeridinin ortasındaki arabada odaklandı. On sekizinci tekerlek geçip gidince Aby iç geçirdi. Tır onun şeridine geçti. Aby gevşemese bile en azından sakinleşmişti, o kadar sakinleşmişti ki şeridinin yan şeritle birleştiğini fark etmedi. Lawrence, Eglinton ve Don Mills adlı sokakların girişlerini gördü. Sonra bir yol tabelası ona 401. Otoban'da batı istikametinde değil, Don Vadisi Ekspres Yolu'nda güney istikametinde ilerlediğini söyleyince Aby paniğe kapılmaya başladı.

Bir sonraki çıkış olan Bayview Caddesi'ne girmek için iki şerit yana geçti. Bloor Sokağı'yla Bayview arasında seçim yapması gerekti. Bloor'u seçti çünkü bu sözcük ona Akuatiklerin Umut Azizi Bwoor'u anımsatmıştı. Tur atmayı umarak Bloor'dan sola saptı. Çok yüksek bir köprüden geçti, o kadar yüksekti ki Aby aşağıdaki otobanı görebiliyordu; sonra

oraya gitme umuduyla sağa, Broadview'a saptı. Ama otobana ulaşamadı. Broadview'da güneye giderken kaybolduğuna giderek daha fazla emin oldu. Solungaçları titremeye başladı. Yol tarifini yolcu koltuğuna yayararak, kendisine rehberlik edecek bir şey görmeyi umdu. Ön cama nihayet çabucak göz attığında, sokağın ortasında uzun ve siyah bir arabanın durduğunu gördü ve hemen beyaz Honda Civic'i havalandırmaya çalıştı, ki araba bunu yapmayı hâlâ reddediyordu.

"Myndað af I am að fara til högg ðessi bill," dedi Aby usulca.

Sağ pedalı kökleyince arabaiyice hızlandı. Sonra iki ayağıyla birden sol pedala bastı. Kilitlenen lastikler gıcırdamaya başladı ve solungaçlarına çirkin bir koku doldu. Hızı azaldı, ama uzun siyah araba yaklaşıp duruyordu. Aby çarpacağına öyle emindi ki, pek az insanın kendi ölümüne tanık olma şansını elde ettiği sonucuna vararak gözlerini açık tuttu.

Beyaz Honda Civic'in limuzinin arka yolcu kapısına birkaç santim kala durmasına en çok o şaşırdı. Aby iki Sídri'nin arabanın arka koltuğundan kendisine baktıklarını gördü. İkisinin de tenleri bembeyazdı ve onun kadar rahatlanmış görünüyorlardı. Aby kadının kapıldığı rahatlık duygusunu tuhaf bir şekilde hissedebildi. Ona bakmayı sürdürürlerken rahatlamaları şoka dönüştü. Sonra uzun siyah araba birden uzaklaştı.

Aby sağ pedala bastı. Kavşaktan çıkınca dikiz aynasına baktı. Dişi Sídri'nin uzun siyah arabadan telaşla çıktığını, el çantasının açıldığını ve içindeki bir sürü nesnenin yere düştüğünü gördü. Aby bunlardan birinin bir anahtar seti olduğunu çok net gördü. Bakmayı sürdürdü ama kadın anahtarları yerden almadı.

Araba kullanmayı sürdürmekten başka bir şey istemeyen Aby'nin vicdanı baskın çıktı. Kadının siyah arabadan o kadar çabuk çıkmasının kendi suçu olmadığını söyledi kendine. Anahtarlarını güvende tutmak kadının sorumluluğuydu. Yine de Aby kendini sorumlu hissetti. İlk sokaktan sola saptı ve

geri dönmeye çalıştı, ama bir tür tek yönlü yollar labirentinde ilerliyordu. Queen'le Broadview'a geri döndüğünde limuzin ortalıkta yoktu. Ama anahtarlar hâlâ asfaltta, düştükleri yerde duruyorlardı.

Aby arabayı kenara park etti. Motoru durdurmadan beyaz Hondo Civic'ten güç bela inip Queen Sokağı'nın güney tarafında durdu. Trafiğin kesilmesini bekledi. Tam ilk sarsak adımını atarak kaldırımdan yola inerken bir kapalı kasa kamyon Broadview'a saptı. Durmak zorunda kalan şoför kornaya bastı. Aby irkildi. Kamyon hareketsiz dururken, şoför ağzı açık bakarken, Aby sendeleyerek anahtarlara doğru yürüdü, belden eğilerek onları aldı. Onları yumruğunda sımsıkı tutarak döndü ve sendeleyerek arabasına gitti.

Aby vitesi P'den D'ye geçirmeden önce zincir anahtarlığı inceledi. Bir tarafta turuncu bir arka planın üstünde beyaz harfler, bir "Z"nin yanında bir "E" vardı. Diğer taraftaysa bir grup insanın bir fotoğrafı vardı... herhalde bir aile, diye tahmin yürüttü Aby. Arabada oturup fotoğrafa bakarken ve kendi ailesini düşünürken birden inanılmaz bir susuzluğa kapıldı. İnanılmaz bir susuzluğa. Hayatında hiç bu kadar susamamıştı. Öyle susadı ki arabayı sürmeye başlayıp telaşla su aradı. Bir gölcük, bir dere, bir su birikintisi... ne olsa fark etmezdi. Aby'nin susuzluğu arttıkça paniği de arttı.

Arabayı elinden geldiğince hızlı sürdü. Gözleri her yere ve her şeye bakıyordu. Kaldırımlarda, park edilmiş arabaların arasında ve üçüncü kat pencerelerinde su aradı. Sonra tam artık her şeyi deneyecek kadar gözü dönmüşken, iki sokak ötede tanıdık bir tabela gördü. Turuncu bir arka plandaki beyaz "E" ve "Z" harflerini. Zincir anahtarlıktaki logoydu bu ve Aberystwyth, Sídri'nin de suya ihtiyacı olduğunu bildiğinden E.Z. Deposu'nun otoparkına girdi.

Aby arabasını park ettikten sonra arka kapıya gitti çünkü gördüğü ilk kapı buydu. Anahtarları kilide sokmaya başladı ve dördüncü anahtar kapıyı açtı. Kapının kolu şimdiye kadar

gördüğü bütün kapı kollarından farklıydı, perdeli eline hiç uymuyordu, ama kapıyı açmayı başardı. İçeri girince su aramaya başladı. Birinci katta su yoktu. İkinci katta da bulamadı. Aby gölge alanlardan çıkmadan merdivene geri döndü ve üçüncü katta, içinde su damlatan gümüşü bir şey bulunan küçük bir odaya rastgeldi.

Musluğun su damlatması Aby'nin onun işlevini anlamasını sağladı. Aby deneme yanılma yöntemiyle suyu daha hızlı akıtmayı başardı. Aby su içti. Yüzünü tamamen lavaboya sokup suyu doğrudan ağzına akıttı. Lavabo deliğini duvara tutturulmuş kâğıtlarla tıkadı, lavaboda su birikmesini bekledi ve sonra başıyla boynunu suya soktu. Solungaçları açılıverdi ve onlarla su çekti. Nefes aldı. Tekrar nefes aldı. Susuzluğu dinmişti ama şimdi evini özlüyordu. Musluğu açık bırakıp kaçtı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Depo

Rebecca II

10
207. Ünite

Rebecca kız kardeşinin cenaze töreninin ertesi gününde Mount Sinai Hastanesi'nin kan testi laboratuvarındaki masasında oturdu ve kız kardeşini, Lisa'ya ilişkin anılarını sarmalayan muğlak hisleri ve bu hislerin neden giderek uzaklaşmayı sürdürdüğünü düşünmemek için elinden geleni yaptı. İşinin tekdüzeliği ve özgür düşünceye pek fırsat bırakmaması epey faydalı oldu. Giderek daha çok anısının etkilenmesi yüzünden uykusuz geçen bir gecenin ardından, kan numunelerine rutin testler yapmanın basitliğini memnuniyetle karşıladı.

Öğlen olmak üzereyken telefonu çaldı. Tanımadığı bir numaradan arandığı için telefonu açmadı. Ama on dakika sonra aynı numaradan tekrar aranunca ahizeyi kaldırdı.

“Kan tahlili bölümü.”

“Rebecca.”

“Evet?”

“Ben Edward. Edward Zimmer.”

“Hey. Nasılsın?”

“Bir kaza oldu.”

“Ne?”

“Yüz yüze konuşsak daha iyi olabilir.”

“Hemen geliyorum,” dedi Rebecca. Telefonu kapattı, patronuna kız kardeşinin ölümünün kendisini ne çok etkilediğini anlatan bir e-posta gönderdi ve laboratuvardan çıktı.

Yirmi dakika sonra E.Z. Deposu'nun ön kapısının önünde duruyordu. Bir nikotinli sakız çıkardı, başını kaldırıp güvenlik kamerasına baktı ve gülümsemeye çalıştı. Kapının kilidi vızıldayarak açıldı ve Rebecca içeri girdi.

Ofis o kadar güneşliydi ki Rebecca havada salınan toz zerreciklerini görebiliyordu. Göğüs yüksekliğindeki bir tezgâh ön tarafı arka taraftan ayırıyordu ve bu tezgâhın ardında Edward Zimmer durmaktaydı. Takım elbisesi jilet gibiydi. Adam onu görmezden gelerek, ince bir sarı kâğıt yığınınca notlar almaya devam etti. Dolmakaleminin hışırtısı odadaki tek sestti.

"Selam Rebecca," dedi adam sonunda, kalemini bırakarak. Kravatını düzeltip gülümsedi.

"Selam Edward."

Zimmer tezgâhın etrafından dolandı. Rebecca'ya iyice yaklaştı. El tutuştular ve birbirlerinin elini sertçe sıktılar. Zimmer sol elini kaldırıp, birbirini tutan ellerinin üstüne koydu. Stewart hariç Rebecca'nın koleksiyonunun sırrını açacak kadar güvendiği tek kişi oydu. 207. Ünite'de biriktirdiği nesnelerin gerçek doğasını Edward'a itiraf etmek nedense sadece uygun değil gerekli de gelmişti. O da bu güveni asla boşa çıkarmamıştı.

"Seni görmek güzel," dedi Zimmer.

"Ne oldu?"

"Emin değiliz."

"Durum ne kadar kötü?"

"Bilmiyoruz," diye karşılık verdi Zimmer. Rebecca'nın elini iyice sıktı. "Gidip bir baksak mı?"

Rebecca derin bir nefes alıp başıyla onayladı. Zimmer de kafa salladı ve ardından Rebecca'nın elini bıraktı. Göğüs yüksekliğindeki tezgâhın ardında sarı bir kapı vardı. Bu kapıya şablonla, iri siyah harflerle SADECE PERSONEL yazılmıştı. Zimmer pantolonunun ön cebinden bir halkaya takılı anahtarlar çıkarıp tezgâhın arkasına geçti. Sarı kapıyı açtı ve açık tuttu. Bekledi.

"Sorun yok," dedi Zimmer.

Rebecca yarım adım attıktan sonra durdu.

“İsrar ediyorum.” Adam ona ilerlemesini işaret etti.

Rebecca ellerini ceplerine sokup tezgâhın arkasına yürüdü. Bu bölümde halı yoktu ve Rebecca’nın yüksek topuklu ayakkabıları betonda oldukça fazla ses çıkarıyordu. Peşinden gelen Zimmer, sarı kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

Rebecca, E.Z. Deposu’nda Zimmer’in “metaforik” diye adlandırdığı sebepler yüzünden ünite kiralayan tek kişi değildi. David Glass 357. Ünite’ye ninesinden kalan bütün nesneleri koymuştu. Bunların arasında kendisinin ve karısının, ölü ninesinin üstünde oturduğunu gördükleri el yapımı bir sallanan sandalye vardı. 111. Ünite Nancy Dixon’a kiralanmıştı ve içinde on yedi ayna bulunmaktaydı, ki her biri kadının farklı seçimler yapsa yaşayacağı hayattan sahneleri yansıtıyordu. 438. Ünite’de Steven Moore’a tavsiyeler veren bir radyo vardı. Steven bu tavsiyelerin iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordu, çünkü onları uygulamaya korkmuştu hep.

Ama Edward Zimmer en tuhaf müşterilerinin bu kişiler olduğunu düşünmüyordu. Eski saksıları ve tencereleri, ucuz mobilyaları ve onyıllardır moda olmayan ayakkabıları saklamak için ayda \$179.37 ödeyen insanları çok daha tuhaf buluyordu. Rebecca Reynolds ise tersine en sevdiği müşterilerinden biriydi. Rebecca depo alanında hem paha biçilmez nesneler bulunduruyordu, hem de kirayı bir kez olsun geciktirmemişti.

Koridorda pencere yoktu. Tavanda floresan ampüller diziliydi, gerçi çoğu ampül ya titreyiyordu ya da yanmıştı. Rebecca gözleri karanlığa alışmadan Zimmer’in kendisine sürtünerek yanından geçtiğini hissetti. Onu takip eden Rebecca, eşit alanlara sahip depo ünitelerinin önünden geçti. Bütün ünitelerin kapıları benzerdi, bütün kapılar kırmızıya boyanmıştı ve üzerlerinde benzer birer gümüşü asma kilit vardı. Zimmer’le Rebecca merdivene gidip ikinci kata çıktılar ve 207. ünitenin

önünde durdular.

Halkasındaki anahtarları karıştıran Zimmer genzini temizledi. “Bildiğimiz şu,” dedi. “Dün birileri gizlice girmiş. Bunun için özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumuzu bilemezsin. İçeri nasıl veya neden girdiler bilmiyoruz. Zorlama belirtileri yoktu. Ama nedense üçüncü kattaki tuvaletin lavabosunu tıkanmışlar ve musluğu açık bırakmışlar. Musluk bütün gece akmış. Bahsettiğim tuvalet 208. ünitenin tam tepesinde olduğundan o üniteye epey hasar var. 207’deki nesnelerin en azından bir kısmının da zarar gördüğünü tahmin ediyoruz.”

Zimmer anahtarları avcuna aldı. Halkayı tekrar ön cebine koydu.

“Tamam,” dedi Rebecca.

İkinci anahtar setini eline almıştı bile. Asma kilidi açarken çıkan ses koridorda yankılandı. Rebecca 207. ünitenin kapısını açar açmaz ıslak karton kokusuyla karşılaştı. Tepedeki tek floresan lambayı açtı. Islaklık tavanın ortasından başlamış ve sol arka köşeye kadar gitmişti. Lekenin ucunda bir su damlası oluşmaktaydı. Zimmer depo odasına girip elini Rebecca’nın omzuna koydu. Birlikte yukarı baktılar, damlanın giderek büyümesini seyrettiler. Arka sıradaki en yüksek yığının tepesindeki kutuya düşmesini seyrettiler.

“Seni biraz yalnız bırakayım,” dedi Zimmer.

“Sağol.”

Rebecca, Zimmer’in ayak seslerinin koridorda uzaklaşmasını dinledi. Onları artık duyamaz olunca kutuların yerlerini değiştirmeye başladı, ama sudan hasar görmüş yığına doğru ilerlemedi.

207. üniteye yüzlerce kutudan sadece sekizi üstünde bir insan ismi yazılmış bir etiket yoktu. Bunların hepsi odanın sağ ön köşesinde, bir yığın halinde durmaktaydılar. En üstteki kutunun etiketinde DOĞUMGÜNLERİ yazılıydı. Onun altındakinde SEKS yazılıydı. Sonraki beş taneye

sırasıyla KORKULAR, HOŞLANILAN ERKEKLER, GELECEĞE DAİR PLANLAR, VÜCUT ve ÇOCUKLUK yazılmıştı. En alttaki kutuya, 207. ünitadaki en büyük kutuya BAŞARISIZLIKLAR yazılmıştı.

Rebecca kollarını yukarı uzatıp yığının en tepesindeki kutuyu altından tuttu ve kaldıracabilecek hale getirene kadar öne çekti. Kutuyu yere bıraktıktan sonra sırasıyla SEKS, KORKULAR, HOŞLANILAN ERKEKLER, GELECEĞE DAİR PLANLAR, VÜCUT ve ÇOCUKLUK yazılı kutuları alarak, BAŞARISIZLIKLAR yazılı kutuyu tek bıraktı. Onu kenarlarından tutarak yan döndürdü, içindikileri yere döktü. Nesneleri ayak parmaklarıyla iteleyerek bir halkaya takılı anahtarları ortaya çıkardı. Bu anahtarlar Stewart'ındı. Onları özenle alıp elinde tuttu. Gözlerini kapadı.

Stewart'la yaşadığı evde, mutfak lavabosunun başındaydı. Sağ elindeki çaydanlığa su dolduruyordu. Henüz giyinmemişti. Telefon çalınca açtı, çaydanlığı bırakmadan telefonu omzuyla başının arasına sıkıştırdı.

“Alo?”

“Üzgünüm.”

“Stewart?”

“Hı hı.”

“Neredesin?”

“Önemli değil.”

“Neredesin?”

“Cep telefonumdayım.”

“Nerede?”

“Banyoda,” diye karşılık verdi Stewart. “Üst katta.”

Rebecca tekrar lavaboya dönüp musluğu kapadı. Oturma odasından geçip merdivenden yukarı baktı. Yukarı çıkmayı denemedi, elinde çaydanlıkla öylece durmayı sürdürdü.

“Gitmeliyim,” dedi Stewart.

“Söylemiştin.”

“Gerçekten gitmeliyim.”

“Biliyorum.”

“Gerçek hislerini benden gizlemeye çok uğraştın. Bu nasıl hissettiriyor, biliyor musun?”

Rebecca mutfığa geri dönüp çaydanlığı ocağa bıraktı, ama ocağı yakmadı. Telefonu kulağına iyice yaklaştırdı.

“Bütün başarısızlıklarını hâlâ içinde taşıyorsun,” dedi Stewart.

“Sen taşımıyor musun?”

“Hayır. Gitmeliyim.”

“Şimdi mi?”

“Biraz dışarı çıkabilir misin?” diye sordu Stewart.

“Ne kadar zamana ihtiyacın var?”

“Bir saat,” dedi Stewart.

Rebecca kırk beş dakika dışarıda kaldı. Geri döndüğünde Stewart’ın giysileri gitmişti. Diş fırçasıyla deodorantı ve usturası da öyle. Stewart mesaj bırakmamıştı, ama anahtarları mutfak masasının tam ortasında duruyordu.

Rebecca ceketini çıkarmadan oturma odasındaki sallanan sandalyeye oturup Stewart’ın anahtarlarını işaret parmağında çevirdi. Odanın giderek kararmasını seyretti. Sonunda bir lambayı açmak için uzandığında fikrini değiştirip kapıya gitti. Rebecca, Stewart’ın anahtarlarını elinde tutarak arabayla E.Z. Deposu’na gitti, dosdoğru 207. üniteye yürüdü ve anahtarları BAŞARISIZLIKLAR yazılı büyük bir kutuya koydu. Rebecca’nın yaptığı bu eylem ve onu çabucak gerçekleştirmesi yüzünden kimse, Stewart’ın gitmesinin ona ne kadar acı, keder ve üzüntü verdiğini anlamadı.

Rebecca anahtarları BAŞARISIZLIKLAR yazılı kutuya geri koydu, ardından diğer bütün nesneleri de kutuya geri koymaya başladı. Her şey toplanınca kot pantolonunun cebinden beyaz bir kâğıt çıkardı. Rebecca kız kardeşinin cenaze töreninde yapacağı taşınma anısı odaklı konuşmayı yazdığı bu kâğıdı, o

hisler kaybolduktan sonra gereksiz bulmaya başlamıştı. Onu kutuya koydu, kapağı kapadı ve sonra kutuları eski sıralarıyla istifledi.

Rebecca dönüp arka sıradaki, üstüne hâlâ su damlayan, en büyük yığına baktı. Yığın neredeyse kendisiyle aynı boydaydı. Rebecca parmak uçlarında yükselince en üstteki kutunun kapağını görebildi. Kutuyu açmaya çalıştı, ama kartonun bir parçası elinde kaldı. Rebecca kutuyu indirmeye çalışınca alt kısım sarktı. Kutuyu sol koluyla tutup beton zemine indirdi. Etiketini ancak o zaman fark etti: LISA REYNOLDS TAYLOR.

Rebecca çömelip kutuyu açtı. İçinde fotoğraflar, mektuplar ve günlükler vardı. Her şey kız kardeşine aitti. Hepsisi kâğıttandı. Lisa'nın yazdığı notlar lekelenmişti. Fotoğrafların kâğıtları birbirinden ayrılmıştı. Bilet koçanları okunmaz haldeydi ve kitapların sayfaları şişmişti. Yığındaki bütün kutularda LISA REYNOLDS TAYLOR yazılıydı ve hepsi de su almıştı.

Rebecca yerdeki açık kutuya tekrar baktı, mahvolmuş nesneleri incelemeye Zimmer'in koridordan yaklaşan ayak seslerini duyana dek devam etti. Başını geriye çevirince onu kapı eşiğinde gördü. Kırmızı bir plastik kova taşıyor ve büyük, tekerlekli bir endüstriyel çöp tenekesini çekiyordu. Depo odasına giren Zimmer, Rebecca'nın yanından geçip kovayı Lisa yığınının üstüne koydu. Boş kovaya düşen bir su damlasının yankılı, plastik sesi duyuldu. Rebecca ellerini LISA REYNOLDS TAYLOR yazılı, ıslanmış kutunun altına soktu. Ayağa kalktı ve kutuyu depo odasından çıkarıp çöp tenekesine attı. O ve Zimmer çöp tenekesine eğilip, kutudan dökülmüş mektuplara ve kâğıtlara baktılar.

Rebecca 207. üniteye geri döndü, kırmızı kovayı yığının üstünden aldı ve bütün kutuları koridora taşıyıp çöp tenekesine attı. İş bitince kovayı yere koydu; kovaya su damlaları düşmeye devam etti. Rebecca ışığı kapatıp koridora çıktı.

“Çok daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Rebecca.

“Ama yine de üzücü,” dedi Zimmer.

“Değil Edward,” diyen Rebecca kendini şaşırttı. 207. ünitenin kapısını tutup kapadı. Asma kilidi taktı. Zimmer elini Rebecca’nın omzuna koydu. Birlikte asansöre doğru yürürlerken çöp tenekesinin plastik tekerlekleri E.Z. Deposu’nun boş koridorlarında gıcırdadı.

Suyun hasar verdiği kutuları çöp konteynerine götüren Edward Zimmer'in yanından ayrılan Rebecca arabasına binip evine doğru yola çıktı ve ön kapısına üç sokak kala göğsünde bir ağrı hissetti. Şiddetli bir ağrıydı, ama arabayı kenara park edince geçti. Rebecca'nın elleri hâlâ titriyordu ve birden kendini çok yorgun hissetti. Evine ulaşabileceğine emindi ama araba kullandıkça bitkinliği arttı.

Arabayı evinin arkasındaki ara sokağa park eden Rebecca o kadar yorgundu ki ön kapısını güçlkle açtı ve kendini kanepeye atar atmaz uyudu.

Kendini Toronto'da, Lisa'nın Lewis'le paylaştığı dairenin mutfak masasında oturur halde buldu, ama rüya mı gördüğünü yoksa geçmiş mi anımsadığını anlamak güçtü. Üstünde minik ördeklerle bezeli flanel bir pijama vardı. Çocuk pijaması olsa da Rebecca'nın üstüne tam oturuyordu. Kız kardeşinin kahvaltı hazırlamasını seyretti. Lisa kızartma makinesine iki dilim ekmek koydu. Kahve çekirdeklerini öğütüp kağıt filtreye döktü. Sonra ellerini tezgâha koydu; sırtı hâlâ Rebecca'ya dönüktü.

"Seni bağışlamaya karar verdim," dedi Lisa.

Ekmek dilimleri fırladı. Rebecca, Lisa'nın dilimlere bağışlama sürmesini seyretti. Bir fincana iki kaşık bağışlama koyup üstüne kahve döktü. Kızarmış ekmeklerle kahveyi

tezgâhtan alıp masaya getirerek Rebecca'nın önüne bıraktı. Rebecca'nın karşısına oturup beklentiyle ona baktı.

Rebecca bir tost ekmeğinden ufak bir lokma aldı. Bağışlamanın tadı çok acıydı ve Rebecca yutmakta zorlandı. Bir yudum kahve aldı, ki onun da tadı daha iyi değildi.

“Her şeyi mi?” diye sordu Rebecca.

Lisa başıyla onayladı.

Rebecca kızarmış ekmek yiyip kahve içmeyi sürdürdü. Bağışlamanın tadı ağzına doldu ve genzini yapışkan ve siyah bir şeyle kapladı. Midesine oturdu. Tabağında kırıntılardan ve fincanının dibinde tortudan başka bir şey kalmayınca Rebecca başını kaldırıp baktı. Lisa kalkıp kollarını uzattı. Kucaklaştılar. Birbirlerine sarılırlarken Lisa giderek zayıflamaya başladı. Rebecca'nın ne olduğunu anlamasına fırsat kalmadan, kız kardeşi ortadan kayboldu.

Rebecca uyandı. Ağzında hâlâ bağışlamanın tadı vardı. Ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp yere yalınayak bastı. Kanepenin ucunda dakikalarca oturup haliye baktı. Kız kardeşinin ölümünü çok farklı iki şekilde anımsayabiliyordu: birinde kız kardeşi ortadan kaybolana kadar zayıflamıştı; diğerindeyse aortundaki küçük bir delik yüzünden ölmüştü. İkisi de aynı şekilde gerçek geliyorlardı ve ikisi de Rebecca'yı üzmüyorlardı.

Ertesi sabah kanepede uyanan Rebecca'nın boynu tutulmuştı ve başını koyduğu kanepenin yastığı yüzünde diyagonal çizgiler oluşturmıştı. İşe geç kalmıştı. Çabucak duş alıp giyindi. Arabasına gitmek için evinin arkasındaki sokağa çıkarken, komşularının bahçesinde bir köpeğin havladığını duyunca şaşırdı. Köpek yeniydi, ama sanki havlaması Rebecca'ya gördüğü rüyayı, Lisa'nın onu bağışlamasını anımsattı.

Rebecca elinde anahtarlarını tutarken, o gördüğü şeyin bir rüya değil de anı olduğuna bir anlığına bile olsa inanabilmesine şaşırdı. Yine de her ayrıntı sanki gerçekten yaşanmış gibi canlıydı hâlâ: flanel pijamanın dokunuşu, kahveyle kızarmış ekmeklerin acı tadı, kız kardeşinin ortadan kaybolana kadar zayıflaması. Rebecca hayli hüznünlendi ve sonra yoğun bir eksiklik hissine kapıldı.

Bu his öyle güçlü ve aniydi ki Rebecca el çantasında anahtarlarını aramaya başladı, onları elinde tuttuğunu fark edene dek. Aramayı sürdürdü, cüzdanıyla okuma gözlüğünü kolayca buldu. Yine de o his geçmedi. Sonra köpek yine havlayınca Rebecca arabasına nasıl ulaşacağını düşünmeye başladı.

Sokakta sadece komşularının bahçesi çitsizdi. Bu bir sorundu, çünkü Rebecca'nın köpeklerden ödö patlardı ve arabasına ulaşmak için komşularının bahçesinin önünden

geçmesi gerekiyordu. Sokakta ağır adımlarla yürümeye, komşularının bahçesinin önünden geçmeye başladı. Sağa bakınca köpeği, hayvanın kendisini görmesinden önce gördü. Köpek eve bakıyordu ve bahçenin ortasındaki bir ağaca bağlıydı. Bacaklarının gövdesiyle birleştiği kısımlar çok kaslıydı ve ense derisi katınerliydi.

Köpek havayı koklayarak dönüp hırladı. Rebecca'nın korkusu arttı. Köpek zaten korkuyu sezme yetisine sahipken, Rebecca'nın duygularını yayma özelliği bu yetiyi iyice güçlendirmişti. Köpek üst dudağını kıvrıp tekrar hırladı. Rebecca dona kaldı. Bu daha önce de olmuştu. Bir köpekle her karşılaştığında aynı şey oluyordu. Yapabileceği en iyi şeyin kımıldamadan durup durum değerlendirmesi yapmak olduğunu biliyordu. Köpeğin bağlandığı ağacın hemen altında bir zincir yığını vardı... ama zincirin uzunluğunu kestirmek imkânsızdı.

Rebecca köpeğin sokağa ulaşip ulaşamayacağını bilmediğinden gözlerini kapadı ve ayağında iş botları bulunduğunu hayal etti. Kurguladığı iş botları açık kahverengiydiler. Epey eskiydiler ve çelik burunluydular. Uçlarında gümüşü çizgiler vardı. Rebecca sağ ayağına kaldırıp geriye çektikten sonra öne savururken çizgiler güneşte parladı. Bot köpeğe çarptı. Köpeğin kafası geriye savruldu. Alt çenesi sola, üst çenesi sağa gitti. Köpek acıyla inledi.

Rebecca gözlerini açıp baktı. Köpek yarım adım geri çekilip başını eğdi. Rebecca hayvanın önünden geçti. Kendine dört adım sonra kurtulacağını anımsattı. Ayakları ağırlaşmış gibiydi. Üç adımı özgüvenle attı, ama dördüncüsünde aşağı bakınca eski, açık kahverengi iş botları yerine İtalyan malı siyah deri ayakkabılar gördü. Vücudu gerildi. Köpeğin hırıltısı yüksek, öfkeli bir havlamaya dönüştü. Hayvan koşmaya başlayınca Rebecca zincirin sesini işitti. Rebecca başını kaldırıp baktı. Köpeğin ağzından bir salya sicimi sarkıyordu. Kulakları geriye yatmıştı. Ön bacakları yerden ayrılırken çenesi açıldı. Gözlerini

sımsıkı yuman Rebecca kollarını yüzünün önünde çaprazladı.

Rebecca'nın köpek korkusunun kaynağı son derece belirgin bir andı; sekiz yaşındayken komşularının arka bahçesinde bir şey havlamıştı. Köpek sesine benziyordu ama Rebecca emin olamamıştı. Oyuncak bebeğinin saçını taramayı keserek kumıldamadan oturup kulak kabartmıştı. Arka bahçelerini komşularınıninkinden ayıran çit bir seksen yüksekliğindeydi, Rebecca oraya tırmanamazdı. Ama evleri boyanıyordu ve boyacılar evin batı cephesine bir portatif merdiven dayayıp bırakmışlardı. Merdiveni çitin dibine götürürse çıkıp diğer bahçeye bakabilirdi.

Rebecca'nın babası onu ve Lisa'yı boyacıların ekipmanlarına dokunmamaları konusunda uyarmıştı, ama havlama sesi yine gelince Rebecca o sesin bir köpekten çıkmadığına emin olmuştu... belki bir kaplandan ya da bir yaban domuzundan çıkıyordu, ama sıradan bir köpekten çok daha sıra dışı bir şey tarafından çıkarıldığı kesindi. Rebecca'nın o yarattığı görmesi şarttı. Rebecca oyuncak bebeğini bırakıp merdivene gitmişti. En alt basamağın altına girmişti. Sırtı evinin duvarına dönük bir halde itmeye başlamıştı. Merdiveni hareket ettirmek tahmininden kolay olmuştu, ama merdiven çite yaslanırken tahmininden çok daha yüksek bir ses çıkarmıştı.

Rebecca başını kaldırıp beklemişti ve annesi gelmeyince merdivene çıkmaya başlamıştı. Bir ayağı evin duvarına yakın duran merdiven çok dik değildi. Ama epey sarsılıyordu. Rebecca düşmekten iki kez kılpayı kurtulmuştu. Tepeye ulaşınca çitin ardına bakmıştı.

Köpek Rebecca'yı, Rebecca'nın onu görmesinden önce görmüştü. Rebecca geri çekilmeye çalışmıştı, ama hayvan birden sıçramıştı. Rebecca başını geriye çekse de çok geçti; köpek boğazını ısırılmıştı. Veya en azından Rebecca geriye düşerken öyle düşünmüştü. Aslında köpek sadece tişörtünün boyun kısmını yırtmayı başarabilmişti. Yine de Rebecca

düşerken ölümcül bir yara aldığını sanmıştı ve merdiven sarsılmış, dönmüş ve üstüne devrilmişti. Rebecca hastanede kendine geldiğinde bir kolu alçıdaydı ve köpeklerden ödü patlıyordu.

Rebecca yırtık tişörtü yatağının altındaki, sayıları giderek artan ayakkabı kutularından birine koysa da, köpeklere karşı beslemeye başladığı korkuyu oraya hapsedememişti, sadece T-Bone adlı köpeğe duyduğu korkuyu kutulayabilmişti. Diğer köpekler Rebecca üstünde yarattıkları korkuyu hissedebiliyorlardı. Rebecca için önemli bir ders olmuştu bu: sakladığı nesneler sadece belirli bir anın duygularını barındırıyorlardı.

Rebecca kollarını yüzünün önünde çaprazlarken köpeğin ağzının kapandığını işitti. Ama sonra bir şey olmadı. Bir şey olmamayı sürdürünce Rebecca gözlerini açtı. Köpeğin zinciri gergindi. Hayvan arka bacaklarının üstünde duruyordu, yüzü Rebecca'nunkinden iki santim ötedeydi. Nefesi pis kokuyordu. Havladı. Rebecca korkuyla bir adım geriledi. Köpek ön ayaklarını indirdi, sonra tekrar sıçradı. Zincirini germeyi ve hırlamayı sürdürdü.

“Siktir git köpek,” diye fısıldadı Rebecca. Dönüp yürüdü. Dört adım sonra, köpek havlamayı sürdürünce Rebecca dönüp “Siktir git köpek!” diye bağırdı. Sokağın sonunda tekrar bağırdı. “Siktir git! Köpek!” Arabasının kapısını açtıktan sonra, önünde durup yine bağırdı. “Siktir git!” “Siktir git köpek!”

Arabasına binmiş, hâlâ “Siktir git köpek, siktir git,” diye mırıldanmaktayken, Lisa'yla ilgili hislerinin hafiflemekle kalmayıp tamamen yok olduklarını fark etti. Rebecca hüngür hüngür ağlamaya başladı, kız kardeşine değil ona karşı beslediği tüm duyguları yitirdiği için ağlıyordu. Arabayı durdurdu ve anahtarları kontaktan aldı. Bir süre ağladı.

Hastaneye giderken burnunu çekmeyi sürdürdü. Otoparka gireceğini belirtmek için sinyal verirken aklına bir düşünce

geldi. Yadigârlarını attığında Lisa'ya ilişkin hisleri silinmiş olabilir miydi? Bu durumda herhangi bir yadigârı atmak onunla bağlantılı duygusal geçmişin silinmesi anlamına mı gelirdi? Saçma bir fikir gibiydi. Lisa'ya dair tüm hislerinin durup dururken yok olmasının en mantıksız açıklamasıydı bu. Ama komşularının bahçesindeki köpeğin varlığının bu teoriyi sınamak için biçilmiş kaftan olduğunu fark edince sinyal vermeyi kesip dosdoğru E.Z. Deposu'na gitti, arabasını park etti ve hemen ikinci kata çıktı.

207. ünitenin kapısındaki asma kilidi açtı ve sağ ön köşedeki kutu yığınının geri döndü. En üstteki iki kutuyu indirdikten sonra KORKULAR yazılı kutuyu açtı. Kutuyu çevirip içindekileri beton zemine döktü. Sağ ayakkabısının ucuyla nesneleri kenara itip, boyun kısmı yırtık bir çocuk tişörtü buldu.

Rebecca elinde yırtık tişörtle 207. üniteden çıktı. E.Z. Deposu'nun arka kapısını açıp dosdoğru çöp konteynerine gitti. Sol köşede kontrplak bir kitaplık rafı eğri duruyordu, sağdaysa iki tane La-Z-Boy marka koltuğun parçaları üst üste durmaktaydı. Rebecca tişörtü sıkıştırıp küçük bir kumaş topu haline getirerek havaya fırlattı. Tişört yükselirken açıldı ve sonra çöp konteynerinin ortasına aylakça salınarak düştü.

“Siktir git T-Bone,” dedi Rebecca. “Siktir git.”

Tişört çöplerin ortasına düşerken Rebecca kalbinde yine ağrı hissetti, ama bu seferki çok daha hafifti. Arabasına geri döndüğünde ağrı geçmişti. Kol saatine göz atınca evinden çıktığından beri henüz bir saat bile geçmediğini gördü. Motoru çalıştırdıktan hemen sonra bir gündüz düşü görmeye başladı; ailesinin arka bahçesinde oyun oynayan bir çocuktü. Kum havuzunda kazı yaparken bir minyatür köpek seti buldu. Onları çimenlikte dizdi ve milli marşı havlayarak söylemeyi öğretti. Bu da bir anı gibi geliyordu, ama Rebecca anı olmadığını biliyordu. Evinin arkasındaki ara sokağa park edip arabadan indiğinde gündüz düşünüyü unutmuştu bile.

Komşularının arka bahçesine vardığında köpek hâlâ oradaydı, hâlâ ağaca bağlıydı. Kasları hâlâ şişkindi, dişleri hâlâ sivriydi. Rebecca köpeğe yaklaştı. Hayvan ne hırladı ne havladı. Rebecca yaklaşmayı sürdürürken köpek korkusunun başladığı anı, T-Bone'un tişörtünü yırttığı anı düşündü. Her ne kadar olanları net hatırlasa da, duygusal açıdan sanki o olayı hiç yaşamamış gibiydi. Köpek korkusu tamamen geçmişti. Bunun inkâr edilemez kanıtı, Rebecca'nın köpeğin yanında durmasına karşın hayvanın havlayıp hırlamamasıydı. Köpek kafasını kaldırdı ve Rebecca'nın uzattığı eli yaladı, kuyruğunu sallayarak.

Prairie Embassy Oteli

Prairie Embassy Oteli'nin var olmasının gerekçeleri varsa bile pek azdı. Morris, Manitoba kasabasının sınırının üç kilometre ötesinde yer alan otel ne turistlerin uğrak yeri idi ne de bir doğa mucizesiydi, hatta işlek bir otobanın yanında bile değildi. Odalarda kablolu televizyon yoktu; televizyon bile yoktu. Telefonlar çevirmeliydi. Binada bilgisayar yoktu.

Margaret'in bir otelci olarak belki de en antika fikri, otelde kaç müşteri bulunursa bulunsun veya kaç müşteri beklenirse beklensin, resepsiyon masasında gece 2'ye kadar birisinin durması gerektiğinde direktmesiydi. Bu görev otelin tek çalışanı olan Stewart'a düşüyordu. Yani 25 Ağustos Perşembe günü 00:45'te Margaret telefonun neden ısrarla çalmayı sürdürdüğünü öğrenmek için aşağı indiğinde resepsiyon masasının ardında Stewart'ı görmeliydi. Oysa sadece onun cep telefonunu gördü, ki telefon yine çaldı. Margaret otelde arama yapmanın muhtemelen işe yaramayacağını biliyordu. Stewart büyük ihtimalle beş yüz metre ötede, elinde çekiciyle yelkenlisini inşa etmekteydi.

Kabinin üstünü yarım santim enindeki tahtalarla kaplamayı bitirmek üzere olan Stewart işinde öylesine odaklanmıştı ki Margaret'in portatif merdivenden çıkıp yelkenliye ayak bastığını görmedi ve duymadı.

"Stewart!" diye seslendi Margaret, ama adam başını

kaldırıp bakmadı. Margaret onun çekicini havaya kaldırmasını bekledikten sonra fularını düzelterek tekrar denedi. "Stewart!"

İrkilen Stewart dönüp Margaret'ı görünce çekicini indirdi.

"Bunu tamamlamayı kafaya koydun," dedi Margaret.

"Çok az kaldı! Dört beş gün sonra bitiyor."

"Yani müşteri gelmezse?"

"Şey..."

"Sorun değil. Gelmez herhalde." Margaret güvertede diz çöktü ve sonra sırt üstü uzandı.

"Işıkları söndüreyim mi?" diye sordu Stewart.

"Söndürebilir misin?"

"Elbette."

Direkten dört tane sanayi lambası sarkıyordu; her birinin fişi, uzun turuncu kablosu yelkenliden inip otelin arka tarafına kadar uzanan bir uzatma kablosunun prizine takılmıştı. Stewart lambaların fişlerini çeker çekmez gökyüzü yıldızlarla doldu. Stewart aletler ve tahta parçalarının etrafından dikkatle dolanarak Margaret'ın yanına uzandı. Başlarının arasında sadece birkaç santim vardı, vücutları kırk beş derecelik açı yapıyordu, yukarı bakıyorlardı.

Stewart üç yıl altı ay önce Rebecca'yı terk ederken, onu sonsuza dek terk ettiğini düşünmemişti. Daha önce de üç kez terk etmişti ve her seferinde kısa süre sonra geri dönmüştü. Ama bu seferki farklıydı. Stewart'a tuhaf bir şey olmuştu. Barbekü yaparken bir ilahi müdahale anı yaşamıştı.

Yaşadığı ev, yakın zamanda hayli travmatik bir şekilde ayrılmış ve ikisi de bir daha eve adım atmaya cesaret edememiş bir çiftti. Stewart eve girdiğinde, apar topar terk edilmişliğin kanıtları karşısında irkilmişti: yatak dağınıktı, çamaşır makinesi küf tutmuş giysilerle doluydu, mutfak masasının üstündeki yarısı dolu kahve fincanının içi küflenmişti. İlk iki gün, evde gezinirken kendini ansızın batmış bir gemideymiş gibi hissetti Stewart; yıllar sonra dalgıçlar tarafından keşfedildiğinde

yelkenleri hâlâ çekili olan, kamaralarında iskeletler bulunan ve hazinenin hâlâ gövdenin içinde, kilit altında durduğu bir gemideydi sanki.

Stewart akşam sekizi biraz geçe buzdolabına göz attı, yemek pişirmek dışarıdan yemek sipariş edip de gelen kişiyle muhatap olmaktan biraz daha az zor görünmüştü. Gündüz saatlerinde içki dolabını keşfetmiş olduğu için hayli sarhoştur. Birbirine yapışmış gibi görünen bir tabak dolusu bifteği arka bahçeye götürdü. Karşılaştığı ilk sorun, barbekünün gazlı değil kömürlü olduğunu keşfetmesiydi. Çocukluğunda babasının yaptığı barbeküleri hatırlayan Stewart etrafta çakmak benzini aradı. Bulunca kömürlerin üstüne bol bol döktü.

Eve girip bir kutu kibritle geri döndü. Kutuyu açarken ters tuttuğunu fark etmedi. Kibritlerin çoğu ızgara parmaklıklarının arasından kömürlerin üstüne düştü. Stewart kalan sayılı kibritten birini yakıp içeri attı. Birden harlayan alevler yüzünden gözlerini kapadı. Kaşlarının yerinde olup olmadığını elleriyle kontrol etti. Gözlerini açtığında barbeküden yükselen ve hayli tehlikeli görünen alevlerle yüzleşti. Alevler ne büyüyor ne de küçülüyordu. Hiçbir şeyi yakmadan yanar gibiydiler. Ortada küçük bir mavi alev vardı ve konuşurken uzayıp kısalıyordu. “Geri dönmeni isteyecek, buna mecbur olduğunu sen de benim kadar biliyorsun,” dedi küçük mavi alev. Sesi şefkatli ve tanıdıktı. “Ve bunu dillendirmesi gerekiyor. Söylemesi gerekiyor. Ve kalbiyle de aynı şeyi söylemesi gerekiyor.”

“Bu güzel olurdu.”

“Peki şimdiye kadar söyledi mi hiç?”

“Hayır.”

“Bir kez bile mi?”

“Bir kez bile söylemedi.”

“Öyleyse söylemesi için epey beklemen gerekeceği gayet bariz, değil mi?”

Stewart şüphelenmişti. “Ne demeye çalışıyorsun?” diye sormuştu.

“Yani, ona geri dönebilirsin, ama bu seni nereye götürür?”

“Tam şu andaki halime.”

“Kesinlikle. Söylediğim sadece bu. Beklemelisin.”

“Sanırım.”

“Beklerken yapabileceğin bir şey var. Soylu bir hedef. Kişisel bir macera.”

“Bu bir vizyon mu?”

“Ne istersen de.”

“Ne? Ne yapmamı istiyorsun?”

“Batıya git.”

“Ve?”

“Belki bir tekne inşa edersin?”

“Belki mi?”

“Gerisi sana kalmış.”

“Yapma!”

“Kusura bakma ama şimdilik daha fazlasını söyleyemem,” dedi küçük mavi alev. Sonra küçülüp yok oldu.

Stewart orada bir an öylece durup kaldı. Alevlerin birden yükselip sıcaklaştığını ve evin beyaz vinil kaplamasının kararmaya başladığını fark etmemişti. Önce içkisini ateşe dökerek söndürmeyi denedi, ki bu sadece alevlerin daha da parlamasına yaradı, sonra gözüne bahçe hortumu ilaştı.

Stewart ertesi sabah Home Depot’ya gidip beş metrelik vinil satın aldı. Tamirat işlerini bitirdikten sonra, hâlâ akşamdan kalma olmasına karşın, geri dönme planları yapmak için Rebecca’yı aradı. Ama konuşma esnasında Stewart onun kalbini hissedemedi. Ya da biraz olsun üzüntü, keder veya özlem hissetmedi sesinde... ne sesi geri çağırıyordu, ne de kalbi.

Stewart batıya doğru gitti, rastlantılarla ucuz otobüs biletlerinin bir tür kombinasyonu sonucunda Morris, Manitoba’ya vardı. Prairie Embassy Oteli’nde tek bir gece kalmayı planlamıştı, ama ertesi sabah Margaret’in içinden ona gece resepsiyonistliği teklifi yapmak geldi. Stewart üç ay çalışmayı kabul etti.

Resepsiyon masasında geçirdiği uzun, yalnız gecelerin ilk ayında, Stewart yanan barbeküdeki alevin gerçekten ilahi kökenli olup olmadığını merak etmeye başladı. İçinde bilgece öğütler bulmak umuduyla küçük, kontrollü ateşler yakmaya başladı... bazen de sırf sıkıntıdan. Çabaları işe yaramayınca sadece kazara oluşacak bir ateşin kendisiyle konuşacak o küçük mavi alevi ortaya çıkarabileceğinden şüphelenmeye başladı. Ama kazara bir ateş yakmak gücü.

Morris'e gelişinden üç hafta sonra bir yelkenli tekne inşa etmeye girişti. O küçük mavi alevin ilahi kökenli olduğuna tamamen emin olmasa da riske girmek istememişti. Zaten bol bol boş zamanı vardı. Prairie Embassy Oteli'nde işler kesatti ve Stewart çalışmayı seven bir adamdı. Ayrıca yelkenliyi üç aydan kısa bir sürede rahatlıkla bitirebileceğini tahmin etmişti.

Stewart'la Margaret yukarı bakmayı sürdürdüler, ikisi de kımıldamıyor ve konuşmuyorlardı. Tepelerindeki yıldız denizi ikisini de düşüncelere sürüklemişti. Bir süre sonra Margaret konuştu: "Bu yelkenli ne kadar metaforik sence?" diye sordu.

Sol dirseğine yaslanarak doğrulan Stewart, Margaret'a baktı. Margaret göğe bakmayı sürdürüyordu. Stewart "Neden sordun?" diye sordu.

"Açık konuşabilir miyim?"

"Açık konuşmadığın zamanlar mı var?"

"Bu sefer her zamankinden de açık konuşmam gerekiyor."

"Fazla ileri gittiğini düşünürsem söylerim."

"Tamam," dedi Margaret. Yıldızlara bakmayı sürdürüyordu. "Sence Rebecca'yı terk etmenin sende yol açtığı kaygıyı bu tekneye, bu teknenin inşasına mı kanalize ediyorsun? Onun terk etmeyi -sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da terk etmeyi- çok arzulasan da bunu yapamamanın yol açtığı kaygıyı?"

Stewart hemen yanıt vermedi. İş botlarının uçlarını birbirine vurdu. Başını kaldırıp direğe baktı; direk yıldızsız,

uzun bir siyahlık gibi görünüyordu. Stewart sağ elinin işaret parmağını kıvrıp güverteye üç kez vurdu. “Kaygımı epey kanalize etmişim desene,” dedi.

“Aklıma gelen tek bir açıklama daha var: Kanada Ovalarının ortasında bir yelkenli inşa etmenin kaderin olduğunu veya ilahi bir sebebi olduğunu düşünmen.”

Stewart yine hemen yanıt vermedi. Ceplerine pat pat vurunca telefonunu otelde bıraktığını fark etti. Margaret’in yüzünü görmek için doğruldu ve sonra tekrar güverteye uzandı. “Ne demek istediğini anlıyorum,” dedi.

“Hangisi peki?”

“Biraz Freudyen bir yanıt versem?”

“*Nasıl?*”

“Sen de bu tekneye kafayı takmış olabilir misin?” diye sordu Stewart. “Bu tekneyi kendin için bir metafor olarak gördüğünden, bana ihtiyacın olmadığı halde beni yanında çalıştırıyor olabilir misin? Aslında sen ovaların ortasında kalmış bir yelkenli olabilir misin?”

“Bak bu iyi.”

“Sağol.”

“Ama hangisi?”

Stewart doğrulup ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardıktan sonra tekrar uzandı. “Aynı şey değil mi?” diye sordu. “Rebecca’yla tanışıp ona âşık olmasam ve sonra onu terk etmesem burada olmayacaktım ve bu tekneyi inşa etmeyecektim. Yani tekne de var olmayacaktı, sorduğun soru da. Rebecca’ya âşık olmak kaderim miydi? Ve sonra onu terk etmem? Veya onu sevmem, terk etmem ve sonra burayı bulup bu tekneyi inşa etmeye başlamam? Kader nedir ve ne değildir? Nerede başlar ve nerede biter? Kader öykünün parçası mıdır yoksa tamamı mıdır?”

“Eee, hangisi?”

“Bilmiyorum. Peki ya senin durumun?”

“Durumlarımız farklı, çünkü ben her şeyi geride bırakmayı

başardım. Hatta senin bıraktıklarından bile daha çok şeyi bıraktım galiba.”

“Ne gibi?” diye sordu Stewart. Uzun bir sessizlik olacağını bildiğinden gözlerini kapadı.

Üç yıldır yan yana çalışsalar da Stewart, Margaret hakkında çok az şey biliyordu. Bildiklerini yavaş yavaş öğrenmişti, tam da böyle anlarda.

Margaret nihayet konuştuğunda sesi alışılmadık ölçüde alçak ve yumuşaktı. “Ben kocamı ve kızımı terk ettim. Kocamı çok önemsemiyorum; aklıma pek gelmiyor. Ama kızımı her gün düşünüyorum. Öyle küçüktü ki ona neden gitmem gerektiğini açıklayamadım. Onu o zamandan beri görmüyorum. Bu Çarşamba doğumgünüydü.”

Stewart ne diyeceğini bilemedi ve Margaret’ı bir şey demeyecek kadar önemsiyordu. Elini uzatıp kadının omzuna hafifçe dokundu. Margaret bu dokunuşa doğru eğildi ve birkaç saniye suskun kaldılar; sadece uzaktaki otobandan geçen bir nakliyat kamyonunun sesi duyuldu. Sonra Margaret usulca nefes alarak ayağa kalktı. “Neyse, buraya bunun için gelmedim,” dedi.

“Çekiş kullanmayı kesmemi mi istiyorsun?”

“Bunu neden isteyeyim ki?”

“Saat sabahın birini geçtiği için?”

Margaret güldü. Kollarını açıp dönerek bir çember çizdi. “Kim uyanacak ki?”

“Sen?”

“Uyumamamın sebebi o değil. Hayır, cep telefonunu resepsiyon masasında bırakmışsın. Bütün gece çaldı, kafayı yedim. Birisi sana cidden ulaşmak istiyor,” dedi Margaret. Telefonu çıkarıp Stewart’a verdi.

“Sağol.”

Margaret merdivenden inerken yarısında durdu. “İyi davran, ama fazla iyi davranma,” dedi.

Stewart, Rebecca’nın numarasını tuşlamaya başlamıştı bile.

Rebecca saatlerdir arabasında oturmuş böceklerin E.Z. Deposu'nun otoparkındaki sokak lambasının etrafında turlamalarını seyrediyordu. Kapıyı sadece tavan lambasının yanacağı ve uyarı sinyalinin çalacağı kadar açtı. Gösterge panelinde duran cep telefonuna baktı ve çalmaya başlamasına şaşırdı. Kimin aradığına bakmadan telefonu açtı. "Stewart?"

"Hey," dedi Stewart. "Nasılsın? Nasıl gitti?"

Rebecca arabanın kapısını kapadı ve tekrar karanlıkta kaldı. "Eline geçmişini tamamen geride bırakma fırsatı geçse ne yapardın?" diye sordu.

"Dur biraz... konuşman nasıl geçti?"

"Çok kötüydü. Berbattı. Ama yeni bir şey oldu. Sadece dinle."

"Tamam."

"Eline fırsat geçse, geçmişini tamamen geride bırakır mıydın?"

"Rebecca, ben geçmişimi tamamen geride bıraktım zaten."

"Öyleyse neden beni arıyorsun? Orada sabahın biri filan olmalı."

Stewart buna verecek yanıt bulamadı. "Bana bunu neden soruyorsun?" dedi sonunda.

"Sadece cevap ver. Lütfen? Diyelim ki sihirli bir şey oldu ve birden geçmişinle tüm duygusal bağlarını koparma şansını

yakaladın. Hepsini tamamen ortadan kaldırma şansını. Yapar mıydın?”

“Ya hep ya hiç mi?”

“Nasıl yani?”

“Yani geçmişimin tamamından kurtulmam mı gerekiyor? Yoksa seçebilir miyim?”

“İşte bu.”

“Ne?”

“Yani diyorsun ki, kurtulmak istediğim şeyleri, geçmişe.. geçmişe saplanıp kalmama yol açan şeyleri seçebilirim ve gerisini olduğu gibi bırakabilirim.”

“Farazi bir soru değil miydi?”

“Mükemmel.”

“Rebecca?”

“Çok sağol.”

Rebecca telefonu kapadı. Arabadan indi. Zimmer'den aldığı anahtarı kullanarak E.Z. Deposu'na yükleme kapısından girdi. Ağır ağır çıkan asansörün ışıklarının titremesi, merdivenleri kullanmadığına pişman olmasına yol açtı. Kapılar açılınca elinden geldiğince hızlı koştu. 207. üniteye vardığında nefes nefeseydi. Anahtarı kilide sokup çevirdi. Alnını kapıya dayadı ve kımıldamadan durdu.

Rebecca üç yıldır, Stewart tarafından terk edildiğinden beri, ona olan sevgisi yüzünden hayatının mahvolduğunu hissediyordu. Ama ne yaparsa yapsın bu sevgiden kurtulamıyordu. O sevgiyi neyin öldürebileceğini bilmiyordu. Ne ihmalkârlık öldürmüştü ne de terk ediş. Rebecca o sevginin varlığının sürmesini kendi hayatının değişmemesine, onu sanki zamanı hiçkırık tutmuş gibi tekrar tekrar aynı anları yaşamaya mahkûm etmesine yormuştu. Ama artık bir çıkış yolu vardı. Ayakkabılarının içindeki ayak parmakları kıvrıldı. Üç kere çok derin nefes aldıktan sonra asma kilidi açtı.

Rebecca içeri girince STEWART yazılı kutuları aramaya başladı. Stewart'ı bir sürü küçük kutuya bölmüştü, ki çoğu

soldaydı, üç sıra kadar gerideydi. STEWART - BOŞANMA SONRASI yazılı bir kutu buldu. Yanında STEWART - WATER SOKAĞINDAKİ EV duruyordu. Onun üç kutu altındaysa STEWART - DÜĞÜN vardı. STEWART - İLK DAİRE yazılı bir kutu ve STEWART - FLÖRT yazılı iki kutu buldu. Kısa süre sonra bütün kutuları bulmuştu.

Rebecca bu kutuların hepsini depo odasından çıkarıp koridorun beton zeminine koydu. El arabasını almak için zemin kata indi. İkinci kata asansörle geri döndü. El arabasını iterek 207. üniteye götürdü ve kutuları yüklemeye başladı.

El arabası tamamen dolduğunda bile hareket ettirilmesi kolaydı. Asansöre kolay sığıdı. Rebecca birinci kata indi, el arabasını arka kapıdan çıkarıp rampadan indirdi, çöp konteynerinin önünde durdu. Çöp konteynerinin kapağını açtı ve kutuları içeri atmaya başladı. Bazı kutular düşünce tiz ve yüksek bir ses, bazılarıysa tok bir ses çıkarıyorlardı. Rebecca iki sesi de son derece tatmin edici buldu. Geride sadece tek bir kutu kalınca, bu kutuyu elinden geldiğince yukarı fırlattı, havada yükselmesini ve sonra çöp konteynerinin içine düşmesini seyretti. Rebecca kapağı kapadı ve önünde sessizce durdu.

Hemen o anda göğsü ağrımaya başladı. Şiddetli ve keskin bir ağrıydı. İki büklüm olup yere yığıldı. Dizlerini karnına çekti. Genzinde safra tadı aldı, ama kusmadı. Ağrı belirlediği gibi bir anda kayboldu.

Rebecca ayağa kalkıp pantolonunu temizledi ve dönüp çöp konteynerine bakmadan arabasına yürüdü. Eve giderken kendini çok bitkin hissetti. O yirmi dakikalık yolculuk boyunca iki defa arabayı park etme ihtiyacı duydu. İkisinde de yola devam etmeden önce arabadan inip etrafında iki kez turlamak zorunda kaldı.

Bir itfaiye vanasının önüne park eden Rebecca evine güç bela ulaştı. Kanepeye uzandı ve rüya görmeye veya anımsamaya başladı... hangisinin gerçekleştiğini bilemiyordu. Kendini

Stewart'la yatakta gördü. Uyandıktan hemen sonra aynı anda hapsirdiler. İkisi de şiddetle hapsirdi: öyle ki Rebecca'nın kişiliği Stewart'a, Stewart'ınkiyse Rebecca'ya geçti. İkisi de o an bir tuhaflık fark etmediler. Stewart dönerek yataktan çıkıp banyoya girdi. Rebecca komodininde duran Kleenex'e elini uzatınca yatağın ters tarafında bulunduğunu fark etti. Normalde sağ tarafta yatardı, ama sol tarafta olmak çok tuhaf gelmedi. Daha önce de olmuştu. Sabahlığını giyince üstüne küçük geldi, ama kaygılandırarak kadar değil. Ama sonra ellerine bakınca iri ve kaslı olduklarını gördü. Kendi ellerine hiç benzemiyorlardı. Onlara bakmayı sürdürürken banyodan gelen çığlığı işitti.

Bu çığlık tuhaftı çünkü kendi sesinin tıpatıp aynısıydı. Rebecca ne olduğuna bakmaya gidince banyodan kendisinin çıktığını gördü. Bunun üzerine bir çığlık da o attı. Çıkardığı ses kendisinin değil kocasının sesiydi.

“Benden uzak dur,” dedi Rebecca.

Stewart açık ellerini kaldırıncı turnaklarının uzun ve ojeli olduğunu fark etti. “Rebecca?” diye sordu Stewart, Rebecca'nın sesiyle.

“Stewart?” diye sordu Rebecca, Stewart'ın sesiyle.

Sabahlıklarını değıştokuş ettiler ve ne yapmaları gerektiğini düşündüler. Normaliği arzuladıklarından alt kata inip kahvaltı yapmaya başladılar. Rebecca yumurta pişirdi. Kahvaltıdan ve masanın toplanmasından sonra Rebecca en azından bu durumun tadını çıkarabileceklerini söyledi.

“Bu... eşcinsellik olmaz mı?” diye merak etti Stewart.

“Daha çok mastürbasyon gibi olur.”

“Cazip bir fikir.”

Üst kattaki yatak odasına çıktılar. Sevişmeleri çabucak bitti. Sonra tavana baktılar. İkisi de durumlarını çok tahrik edici bulmamıştı.

“Hapşırık yüzündendi herhalde,” dedi Rebecca.

“Ben de öyle düşünüyordum.”

Mutfağa geri döndüler ve Rebecca ocağın arka tarafındaki

karabiberliği aldı. İki si de kokladılar. Karabiber hapşırmalarına yol açtı. Şiddetli hapşıırıyorlardı, ama aynı anda hapşıırmakta zorlanıyorlardı. Yedinci denemede bunu başardılar. Stewart'ın kişiliği kendi bedenine geri döndü, Rebecca'nın ki de kendi bedenine.

“Tuhaf,” dedi Stewart, tekrar kendi bedeninde olduğuna sevinerek.

“Oldukça,” diyerek katıldı Rebecca.

Birbirlerine sarıldılar, yıkandılar, giyindiler ve işe gittiler. Hiçbir şey değişmemiş gibi yaptılar. O akşam geri döndüklerinde bu rolü sürdürdüler. Ama bir şey değişmişti. Dokunuş, üstünde düşünmeleri gereken bir şey haline gelmişti ve üstünde her düşünüşlerinde dokunma arzuları azalıyordu. Dört gün sonra birbirlerine dokunmaları imkânsız hale gelmişti, dört hafta sonraysa birbirlerinden öyle uzaklaşmışlardı ki Rebecca, Stewart'ı hiçbir yerde bulamıyordu. Bütün odalara, bütün yatakların altına ve bütün dolapların içine baktı, ama Stewart evde yoktu.

Rebecca korkuyla uyandı. Kaygılıydı ve çok önemli bir şeyin eksikliğini telaşla hissediyordu. Kanepeden kalkıp anahtarlarını aramaya başladı ve onları mutfak masasının üstünde buldu. El çantasını karıştırdı ve cüzdanını üste yakın bir yerde buldu. Yine de bir şeyin kayıp olduğu hissi geçmedi.

Kısa, yüzeysel nefesler alarak mutfağın ortasında durdu. Rahatlama umuduyla duş almaya karar verdi. Tam saçını şampuanla kaplamışken, saatin kaç olduğunu bilmediğini fark etti. İşe geç kaldığından korkarak mutfağa koştu. Linolyum zemine su damlatırken mikrodalga fırının saatine baktı ve 05:47 yazısını gördü. Duş fıskiyesinden su akmaya devam ediyordu. Rebecca oturdu, teni vinil kaplı mutfak sandalyesinden kaydı. Yirmi dakika sonra, hâlâ o sandalyede otururken, eksikliğini hissettiği şeyin Stewart'ı özlemek olduğunu fark etti.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Vatn Auk Tími

Aby II

Aberystwyth, 400. Otoban'da, Toronto'ya iki saatlik mesafede kuzeye gidiyordu ve Wood Landing'i yeni geride bırakmışken önündeki çakıl kamyonundan bir taş düştü. Taş havayı yararken öyle kendinden emindi ki, sanki nereye gittiğini şimdiden biliyordu. Aby bir nesnenin böyle hareket ettiğini ilk kez görüyordu. Taştan özgüven fışkırıyordu. Aby taşa hasetle baktı, ilerleyişini seyretti. Sonra taş ön cama çarptı, eliptik bir çatlak oluşturdu ve Aby'nin ödünü kopardı.

Aby direksiyonu parmak eklemleri kireç yeşiline dönüşene dek sıktı ve sol pedala iki ayağıyla birden bastı. Hâlâ epey hızlı giden arabayı bankete çekti. Beyaz Honda Civic hareketsiz kalınca Aby de hareketsiz kaldı. Geçip giden büyük bir nakliyat kamyonu, arabanın sarsılmasına yol açtı. Titreyen işaret parmağını uzatan Aby çatlağa dokundu. Cildi koyu yeşile dönüştü. Camın kırılabileceğini yeni öğrenmişti ve birden kendini beyaz Honda Civic'in içinde son derece savunmasız hissetti.

Aby arabadan indi ve açık kapıya tutunarak ufku inceledi. Tam karşısında, üzerinde ineklerin ona aldırmadan otladığı bir tarla vardı. Onların ardına bakan Aby, tarlanın ortasında tek başına duran bir akçaağaçta odaklandı. Ufak adımlar atarak, otobanla tarlanın arasındaki küçük tepeden

indi. Aralarında yaklaşık birer metre bulunan bir dizi kısa tahta kazığı fark etti. Aralarına incecik bir ip gerilmişti. İp pek direnç sergilemeyecekmiş gibi görünse de, Aby ona dokununca herhangi bir denizanasının yol açabileceğinden çok daha şiddetli bir acı hissetti. Aby ipi bıraktı. Çite baktı. İpe tekrar dokundu ve bu sefer sımsıkı tutması acıyı daha da arttırdı.

Aby etrafa bakınınca otobanın bir yanında uzanan yüksek, tahta direkleri fark etti. Akçaağaç dışında, görünürdeki en yüksek nesneler onlardı. Tepeye çıkıp en yakın direğe gitti. Direkler Aby'nin başının çok yukarısındaki iplerle birbirlerine bağlanmışlardı. Aby elini ihtiyatla uzatıp direğe işaret parmağıyla hafifçe dokundu. Acı hissetmeyince akciğerlerindeki havayı boşalttı, sırt üstü yattı ve başının tepesi direğe iyice yaslanana dek titreye titreye hareket etti.

Akuatikler ne yapacaklarını bilemediklerinde etraftaki en yüksek nesneyi bulurlar, sırt üstü yatarlar, başlarını ona yaslarlar ve yukarı bakarlar. Bu ritüele *litill* denir ve amacı imanlılara aslında küçücük olduklarını ve dolayısıyla sorunlarının da küçücük olduğunu anımsatmaktır.

Aby boynunu uzatıp direğin en tepesine baktı. Direğin uzunluğu kendini sahiden küçük hissettirse de, sorunlarının da küçük olduğuna inanmaya başlamak için bir süre bakması gerekti. Bakmayı sürdürdü. Sonra, arabaya kısa sürede geri dönmezse asla dönmeyeceğini bildiğinden ayağa kalktı. Sendeleyerek arabaya doğru yürüdü, ama düşmedi.

Aby motoru çalıştırırken karın ağrısına aldırmadı, vites değiştirdi ve gaz pedalına bastı. Beyaz Honda Civic bankette hızlandı. Yan aynasına bakan Aby yaklaşan bir araba gördü. Uzaklardaki nesnelerin hızlarını kestirmekte hâlâ epey zorlanıyordu. Araba aynada küçük görüldüğünden Aby gaz pedalını kökledi. Motordan tiz bir inilti yükseldi. Lastikler çakılları ezdi. Aby direksiyona hâkim olmakta zorlandı.

Hız göstergesine göre saatte 60 kilometreye çıkmıştı. Aby 100'e çıkması gerektiğini biliyordu. Dikiz aynasından bakınca, arkasındaki arabanın büyük bir hızla yaklaşmayı sürdürdüğünü gördü. Hız göstergesinde 80'i görünce bu süratin yeterli olduğuna karar verdi. Birden direksiyonu sola kırdı. Lastikler asfaltı kavrarken araba sarsılmaya başladı.

Beyaz Honda Civic iki şeritten geçti ve Aby sol tekerleklerin çakılları ezdiğini işitti. Tekerlek yuvasına küçük taşlar girince lastikler kaydı. Sağ tekerlekler hâlâ yoldaydı. Aby'nin arkasındaki bir araba dikiz aynasında iyice büyüdü. Aby sağ pedala bastı, ama beyaz Honda Civic daha hızlı gitmiyordu. Amy omuzlarını kaldırıp gözlerini kapadı ve uzun, monoton bir korna sesi işitti.

Çarpışma olmadı. Aby gözlerini açınca, şimdi sağ şeritte olan arabanın hızla önüne geçmesini seyretti. Panik yüzünden aynadaki aracın rahatlıkla etrafından dolanabileceğini düşünememişti. Aby yavaşladı ve dört tekerlek de asfaltta olana dek direksiyonu sağa kırdı. Şimdilik tehlikeden kurtulduğunu hissederek gözlerini tekrar ön camdaki çatlakta odakladı. O sırada 168. Çıkış'ın şeridi belirince Aby oraya girdi, kendisini nereye götüreceğini bilmeden.

İlk kez Pabbi'nin yol tarifinin dışına çıkıyordu. Direksiyondaki ellerini gevşetince parmakları acıdı. Otobandan çıkınca hedefsizce gezinmeyi sürdürdü, onu binalardan uzaklaştıran yolları seçti ve 17:57'de bir nehirden geçti. Geceyi burada geçirmeye karar verdi. Arabayı park etti.

Aby kapıyı açıp koltukta yan döndü. Bacakları öyle kaskatı kesilmişti ki onları hareket ettirmek için ellerini kullandı. Bacaklarını arabanın dışına uzattı. Vücudunun geri kalanını içeride tutarak pantolonunu, külodunu ve gömleğini çıkardı. Aby küçük adımlarla nehre doğru yürüdü. Toprak engebeliydi. Bir taşın kenarına basınca

dengesini yitirdi ve peş peşe iki adım atmak zorunda kalıp ardından düştü. Şansına yüzükoyun nehire kapaklanmıştı ve suya değer değmez kendine geldi.

Aby suya daldı. Peş peşe taklalar attı. Akıntıyla birlikte yüzdü ve hızlandı, etrafından geçtiği kayaları okşadı. Akıntıya karşı yüzdükten sonra su yüzeyinin hemen altında sırt üstü uzandı. Solungaçlarını açıp kapadı. İlk kez akciğerlerine derin derin su çekti.

Pabbi ona en büyük problemin hava solumak, uzun bir yolculuk yapmak, araba kullanmak veya ten rengi (tuzlu sudan ne kadar uzun süre uzak kalırsa yeşil rengi o kadar solardı) olmayacağını söylemişti. Asıl problem bacakları olacaktı. Pabbi bacaklarını fırsat buldukça uzatmasını, ama fazla zorlamamasını ve onlara asla güvenmemesini öğütlemişti. Aberystwyth onu dinlememişti.

Nehir yüzeyinin altında salınmayı sürdürürken Aby en çok ruhu değil bacakları için korkuyordu. Üzüntüye kapıldı: kırk birinci doğumgünü böyle geçirmeyi kesinlikle planlamamıştı.

16
Ást

Akuatik İncili'ne göre susuz dünyadaki yegâne kutsal nesneler bulutlardır. Bunun üç sebebi vardır: birincisi bulutlar asla yere değmezler; ikincisi bulutlar bütün suların kaynağıdır; üçüncüsü ve en önemlisiyse, bir Hliðafgoð öldüğünde *upplifas*ının, yani ruhunun buharlaşıp bulutlara uçmasıdır. Bir *upplifa* bir buluta girince onun özelliklerini özümsemeye başlar. Ruh yağmur şeklinde yeryüzüne geri döndüğünde, içine girdiği yaşam *upplifan*ın içinden düştüğü bulutun tipinden büyük ölçüde etkilenir.

23 Ağustos Salı sabahı Aby'nin ismini bilmediği bir nehirde, ciğerlerinde taze suyla ve tepesinde salınan bulutlarla uyandığında hemen ölümünü düşünmeye başlamasının sebebi buydu. Su yüzeyinin hemen altında salınarak, yukarıdaki bulutların yavaşça hareket etmelerini seyretti ve o bulutlara girip tekrar doğmanın nasıl bir şey olacağını düşündü. Küçük ve yoğun olmaları Aby'nin hoşuna gitti, küçük ve yoğun şeyleri severdi. Ciğerlerine bol bol su çekip bir fıskiye misali ağzından püstürterek su yüzeyini dalgalandırdı.

“*Vatn auk tími,*” dedi. “*Vatn auk tími.*” Akuatiklerin sık sık tekrarladığı bu cümle çeşitli durumlarda çeşitli anlamlarda kullanılır. Bire bir çevirisi “su artı zaman”dır. Ama bu sözün aslında “suya ve zamana hiçbir şey direnemez”

anlamına geldiği kabul edilir. Yani zor zamanlarda bu sözün imanlıya yaşadığı güçlüklerin geçici olduğunu anımsattığı söylenebilir. Başarılamaz gibi görünen bir işe başlanırken de sarf edilebilir. Ama en çok, hayatta olup bitenlerin çoğunun kişinin kontrolünün dışında olduğunu, daha büyük güçlerin faaliyet gösterdiğini ve onların etkilerine direnmenin beyhudeliğini belirtmekte kullanılır.

Aby nehirden çıkmaya niyetlendi ama bu tahmin ettiğinden daha zor oldu. Bacakları fazla iş göremeyecek kadar güçsüzdü ve tutunabileceği pek bir yer yoktu. Beline kadar su içinde olan Aby akıntı yönünde üç yüz metre yürüyerek, nehir kıyısının daha alçak olduğu bir yere ulaştı. Sudan çıkıp kıyıda oturdu, ilk kez hava solumaktan korkarak. Nefesini elinden geldiğince tuttu, sonra solungaçları açılıp kapandılar ve Aby içine kuru havanın girdiğini hissetti.

Nihayet beyaz Honda Civic'e geri döndüğünde içinden ona binmek gelmedi. Elini uzatıp ön camdaki çatlağa işaret parmağıyla dokundu. Camın o kısmı hâlâ sertti, ama dışarıdan bakınca mercana benziyordu. Bu çağrışım Aby'nin kendini o çatlağın çok da kötü olamayacağına, arabayı kullanırken sorun çıkmayacağına ve ölmesinin hâlâ muhtemel de olsa kesin olmadığına ikna etmesini sağladı. Uzun bacaklarını direksiyon simidinin birer yanına yerleştirdi. Anahtarıkendinedoğruçevirdi, sonra diğertarafa çevirmesi gerektiğini anımsadı. Otobanı aramaya başladı. Kırk dakika boyunca rastgele sağa sola saptıktan sonra, ucu otobana çıkan bir tali yol buldu. Trafik işaretlerinde yazılı hız sınırına ulaşmaya kendini ikna edemese de, saatlerce sorunsuz araba kullandı. Toronto'ya on sekiz saat ve Thunder Koyu'na kırk beş dakikalık mesafedeyken birden yine çok susadığını farketti.

Yola yakın tek katlı bir binanın yanına park edilmiş çok sayıda traktör römorkunu görünce otobandan ayrıldı. Arabayı park edip binaya doğru sendeleyerek yürüdü.

Sarhoş gibi yürüyordu, oysa durum tam tersiydi... içmediği için yalpalıyordu.

Aby su bulmak için çok az zamanı kaldığına kanaat getirdi. Dehidrasyona hiç tanık olmamıştı ve nasıl bir şey olduğunu tahmin edemiyordu. Vücudundaki bütün hücrelerin büzüldüğünü, derisinin birden birkaç beden bol geldiğini, sonra da ufalandığını ve parçaların otoparkta savrulduğunu hayal etti. Aklından böyle düşünceler geçen Aby'nin binanın cam kapılarını açarken kaygılı olması normaldi.

Aby bu ana kadar büyük Sıðri gruplarıyla etkileşimde bulunmamaya özen göstermişti. Şimdiyse başka seçeneği olmadığını hissediyordu. İçeri girdi. Gözleri görece karanlığa alışırken solungaçları kaygıyla açılıp kapandı. Gözleri su aradı. Öyle odaklanmıştı ki yemek pişme seslerinin birden duyulur hale geldiğini, restorandaki bütün hareketlerin durduğunu ve çoğu kamyoncu olan şapkalı erkek müşterilerin kendisine baktıklarını fark etmedi. Sadece üç adım sağında, kendi boyunda bir kutunun içinde su dolu şişeler gördü. Aby kutunun dibine yakın bir yerdeki dikdörtgen bir delikten elini soktu. Kolunu kıvrıp elini yukarı çıkardı, ama şişelere ulaşamıyordu. Kutunun sol tarafı büyük, dörtgen düğmelerle kaplıydı. Aby bütün düğmelere önce teker teker, sonra çeşitli kombinasyonlarla bastı. Bir sonuç alamayınca can sıkıntısı arttı. Kendisine bakmayı sürdüren Sıðrilere aldırmayan Aby makinenin yan tarafını yumrukladı. Şişeler düşmediler. Aby makineye tekrar, bu kez daha sert vurdu, ama şişeler hâlâ yerlerinde duruyorlardı. Sonra havada uçup ön camını çatlatan küçük taşı anımsayan Aby kolunu geriye çekti. Nişan aldı. Yumruğunu makinenin ön camına var gücüyle savurdu... ama yumruğu cama birkaç santim kala durdu.

Aby başta kolunun neden ilerlemeyi kestiğini anlayamadı. Bileğini tutan eli görmek iyice şaşırtmasına

yol açtı. Bir Sídri'nin kendisinden daha güçlü olması etkileyiciydi. Gözleri önce elden kola doğru, ardından Aby'den biraz, diğer Sídri'lerden ise çok daha uzun boylu bir adamın yüzüne yöneldi. Adamın gözleri yeşildi ve cildinde yeşil tonu vardı.

Aby'nin kolunu tutmayı sürdüren adam, onun gözünden kaçmış bir delikten içeri bozuk paralar attı. Sol üst dörtgene bastı. Makine vızıldadı. Dikdörtgen deliğe bir şişe su düşünce adam Aby'nin kolunu bıraktı. Aby şişeyi kaptı, dişleriyle açtı ve bir yudumda boşalttı. Adam makineye birkaç bozukluk daha attı. Bir şişe daha düştü. Aby yine şişeyi dişleriyle açıp bir yudumda boşalttı. Altı şişe sonra Aby başını kaldırıp adama baktı. "Daha çok lazım," dedi.

"Ég don't hafa allir fleiri breyting."

"Ekki a Hliðafgod?"

Adam atkısını çıkarıp solungaçlarını oynattı. "Ást."

"Aberystwyth."

"Við öxl fá út af hér!"

Ást'ın tehlikeyi net bir şekilde ortaya koyması Aberystwyth'in kendi türünden birini görmenin sevincinden sıyrılmasına yol açtı. Etrafına ilk kez dikkatle baktı. Müşteriler hâlâ dikkatle onları izlemekteydiler. Aby şaşkınlıklarının birazdan korkuya dönüşeceğini sezdi. Aby deniz seviyesinden 210 metre yukarıdaydı, hava soluyordu, cildi kuruluktan pütür pütür dökülmekteydi ve hayatında ilk kez başa çıkamayacağı bir durumla karşı karşıya olduğunu hissediyordu.

Aby, Ást'ı tepeden tırnağa inceledi, inkâr edilemeyecek kadar yakışıklı yüzüne baktı ve bu adama güvenebileceğine karar verdi, oysa zaten güvenmekten başka şansı yok gibiydi. *"Hvaða öxl við gera?"* diye sordu Aby.

"Keyra!"

Aby başıyla onayladı ve birlikte kaçtılar.

Bir Akuatik tesadüfen gerçekleşen bir şeyi asla sorgulamaz. Aslında tesadüf ne kadar büyükse Akuatikler onun kaderin işi olduğuna o kadar fazla inanırlar. Bu kavrama *vilja* denir, çevirisi “Tanrı’nın hilesi”dir; *viljaya* göre, tesadüf olarak görülen şeyler aslında Tanrı’nın hayatlarımızdaki etkisidir. Son derece büyük bir tesadüf gerçekleşmişse bu aslında tesadüf değildir, Tanrı’nın ilahi irade uyarınca hayatınızın olaylarını düzenlemesidir.

Vilja kavramı *tibrtle* oldukça yakından ilişkilidir. Bu kelimenin birebir çevirisi “akıntı-hareket-zaman”dır. Daha şiirsel bir çevirisi “nehir mevsimi”dir, çünkü okyanusun dibinde akıntılar nehir gibi hareket ederler.

Akuatikçilik beş mevsim olduğunu öğretir. Büyüme zamanı olan *fins*, Sıðrilerin yazına benzer. Solma zamanı olan *gsl* sonbahar gibidir. Uyuma zamanı olan *virtb* kış gibidir ve yeniden başlama zamanı olan *zre* bahar gibidir. Sıðrilerin inanmadığı, beşinci mevsimse *tibrttir*, nehir mevsimidir.

Nehir mevsiminde bir akıntıya girip yeni bir yere, olmanız gereken yere... kaderinizde yazılı yere götürülmeniz gerekir. Bir nehir mevsimi her an başlayabilir. Nehir mevsimini bir senede üç kez deneyimleyebilirsiniz veya otuz sene boyunca hiç yaşamayabilirsiniz. Siz yaşarken yanınızda oturan kişi yaşamayabilir.

Ama en önemlisi, bir nehir mevsimi siz yeni yerinize varana dek sürer. Nehre girip de sizi bulunmanız gereken yere götürmesine izin vererseniz, nehir mevsimi bir ikinci vakti kadar sürer. Ama değişimden korkup direnirseniz ve kayalara tutunursanız, nehir mevsimi bitmek bilmez. Gücünüz tükenene, elleriniz güçsüzleşip kayalardan kayana ve akıntı sizi yeni yerinize götürene kadar sürer.

Aby’nin akli nehir mevsiminde değildi, oysa belki de olmalıydı, Ást’ın yatak örtüsünü üstünden atarken. Karada yürüme yeteneğinin artmasına daha çok odaklanmıştı,

bunu daha ilginç bulmuştı. Kamyoncu mekânından kaçtıklarında Aby hızla olmasa bile düşmeden ve çok da yalpalamadan koşmuştu. Sadece sekiz gündür suyun dışında olduğu göz önüne alındığında büyük bir gelişmeydi bu. Aby ister istemez kendisiyle gurur duyuyordu.

Yatakta kalarak odayı inceledi; burada uyanmasının sebebinin *vilja* olduğuna inanıyordu. Ást'ın cüzdanının komodinde durduğunu, siyah gömleğininse ahşap bir sandalyenin sırtında asılı olduğunu gördü. Ást'ın şifoniyerinde küçük bir bozukluk yığını ve çoraplarla dolu gibi görünen, yarısı açık bir çekmece vardı. Aby, Ást'ın Sídrielerin hayatına böylesine mükemmel ve görünüşe göre kolayca uyum sağlamış olmasına şaşırdı. Kendi hayatının en basit tabirle bir seçenek olduğunu kavradı ilk kez ve bu düşünce içindeki bir şeyin ses bulmasına yol açtı. Böyle yaşamak istediğinin farkına varmamıştı daha önce. Aby bu arzuyu büyümesine fırsat vermeden bastırdı ve Ást'ın yatağından kalktı.

Normalde hafifmeşrep olmayan Aby, dünyasının sonunun yakın olduğuna dair bir korkunun, yalnızlığın ve türdeşliğin etkisiyle kolayca baştan çıkarılmıştı. Aby beyaz Honda Civic'i çaldığı andan itibaren o arabanın içinde öleceğine inanmıştı. Ölümcül bir kaza geçireceğine o kadar emindi ki, kat ettiği her kilometrenin onu Prairie Embassy Otel'i'ne ve annesine değil, ölümüne yol açacak çarpışmaya yaklaştırdığına inanmıştı; öldükten sonra da ruhunun bir *sála-glorsol-tinne* dönüşeceğine inanıyordu.

Aklından bu düşünceler geçen Aby, Ást'ın yatağına geri dönme ihtiyacı duydu. Battaniyenin altına girdi, koton örtülerin yanı sıra sakinlik ve güvenlik hissiyle sarmalandı. Yirmi dakika boyunca kendini korkusuz ve huzurlu hissetti, ama yirmi birinci dakikada suçluluk duygusuna kapıldı. Aby bu duyguya direnmeye çalışmadı. Başını salladı, solungaçlarıyla hafifçe inledi ve giysilerini aramaya başladı.

Giyindikten sonra tam ön kapıyı açarken, battaniyeye sarınmış olan Ást onu yakaladı.

“Hemen gitmek mi istiyorsun?” dedi Ást. Hliðafgoðca konuşuyordu ve Aby ilk kez adamın telaffuzunun mükemmel olduğunu, kesinlikle yüksek tabaka aksanıyla konuştuğunu fark etti.

“Yola devam etmem gerek,” diye karşılık verdi Aby, birden kendi aksanından biraz utanarak.

“Lütfen kal.”

“Kalamam.”

“Bari kahvaltıya kalsan?”

Aby hayır anlamında kafa salladı.

“Öyleyse arabana, motora, frenlere filan bir göz atayım. Güvenli olup olmadığını kontrol edeyim.”

Aby henüz gidemeyeceğine karar verdi. Kapıyı kapadı. Kendine sadece üç saat daha kaldıktan sonra tekrar yola çıkacağı sözünü verdi. Ást’ın peşinden gitti, oysa adamın gittiği yer mutfak değildi.

Altısaat sonra Aby, Ást’ın sadece ayaklarını görebiliyordu. Adamın geri kalanı beyaz Honda Civic’in altındaydı. Aby metalin metale çarpma sesini duyabiliyordu, sesin gergin yapısı kulaklarını rahatsız etse de içerdiği kararlılık hoşuna gitmişti. İçinden Ást’ın ayak parmaklarının aralarındaki perdeleri okşamak geldi, ama kendini tuttu çünkü yola çıkmakta şimdiden gecikmişti.

“Demek sen bir Akuatik’sin ha?” diye sordu Ást arabanın altından; sesi bacaklarının arasından gelmişti.

“Nereden anladın?”

“Çekicisin.”

“Yok canım.”

“Buraya gelme riskine neden atıldın?”

“Annem.”

“Susuz mu yaşıyor?”

“Evet.”

“Kaç yaşında?”

“127.”

“*Rydd?*”

“Bizim ailede erken olur.”

“Kaç yaşında?”

“120lerin sonlarında.”

“Mavi ışığını parlatmaya çalışıyorsun ha?” dedi Ást.

Ást, Aby’yi göremese de fazla ileri gittiğini sezdi. Akuatiklerininanışına göre sağlıklarında *komaya*, yani azizlik mertebesine ulaşmış kişiler kutsallıklarını öldüklerinde ve iki farklı şekilde sergilerler. Birincisi ölüm anlarında parlak, mavi bir ışık saçarlar. İkincisiyse *upplifalar* bulutlara girdiğinde gerçekleşir... bulutun sadece özelliklerini değil tamamını özümserler. *Koma upplifa* yağmur olarak düşmez, bulutun gücünü kullanarak bir sonraki dünyaya gider ve bulut onunla birlikte ortadan kaybolur.

“Özür dilerim,” dedi Ást. Hâlâ aracın altındaydı ama metal sesi kesilmişti. “Öyle kötü konuşmak istememiştim.”

“Sorun değil.”

“Peki ya annen suya geri dönmek istemezse?”

“Öyle bir seçeneği yok.”

“Yani B planın var.”

“Evet.”

“Kaba kuvvete başvurmaya hazır mısın?”

“Hazırım galiba.”

Ást arabanın altından kayarak çıktı. Yüzünde motor yağı vardı ve tişörtünün altındaki pazıları şişkindi. “Altta sorun yok,” dedi. “Seni şeye kadar götürür... neresi demiştin?”

“Morris. Manitoba.”

“Sorun çıkmaz. Ön camdaki çatlak giderek büyüyecek, ama sorun çıkmaz.”

“Gerçekten çok teşekkürler. Su için. Her şey için.”

“Ben de biraz Akuatik'im Aby, biliyorsun.”

“*Biraz* değil.”

“Yine de *trúya*, *trúma* uyuyorum,” dedi Ást. Aby’nin gözlerinin içine bakmayı sürdürdü, orada sadece inançsızlık bulsa da.

Akuatik İncili’nde Tanrı’nın pek çok tasviri yer alır ve hepsi de birbiriyle çelişir. Yoldan Çıkmışlar Kitabı’nda Tanrı kaba saba ve güçsüz, gösterişsiz bir Sídri’dir. Şüphe Kitabı’nda Tanrı iki kafalı bir kaplumbağadır ve her birinin verdiği tavsiyeler diğerininkilerle çelişir. Bitişler Kitabı’nda Tanrı kişileştirilmez, sadece tüm canlıların eylemleri olarak sunulur.

Akuatik İncili’nde kutsalın toplam on dört kişileştirmesi yer alır ve her biri diğerleriyle alakasızdır. Buna karşın veya daha büyük bir ihtimalle bu yüzden, Akuatiklerin çoğu Tanrı inançlarını *trú* kavramıyla ifade ederler; bu kelimenin bire bir çevirisi “akıntı”dır.

Trú Sídrielerin kader veya yazgı dedikleri şeydir, ama temel bir fark vardır: *trúda* önceden belirlenmişlik yoktur. Akuatikler kişinin kaderini yaşamamasının mümkün -hatta çok kolay- olduğuna inanırlar. *Trúyu* kaybetmek arabanızın anahtarlarını kaybetmek kadar kolaydır. Ama *trúyu* yaşamak da kolaydır, arzularınıza direnip kendinizi akıntıya bırakırsınız ve sizi istediği yere götürmesine izin verirsiniz.

“Seni buraya *trú* mu getirdi sence?” diye sordu Aby, sesindeki inançsızlığı gizlemeyi başaramadan.

“Evet.”

“Susuzluğa?”

“Buna inanıyorum.”

“Bu... eee... şey.”

“Annen de aynı şeyi düşünüyordur herhalde,” dedi Ást ve ilk kez gözlerini Aby’den kaçırdı. “Bunu en azından bir düşün.”

Ást ona karşılık verme fırsatı tanımadan ve ellerini

yıkamadan alıntı beyaz Honda Civic'in kapısını açtı. Aby hafif bir tereddütle içeri girdi. Bacaklarını direksiyonun iki tarafına yerleştirmeye çalışırken Ást elini onların arasına uzattı.

“Ne yapıyorsun?”

“Koltuğu geriye çekiyorum.”

“Koltuk geri gidiyor mu?” dedi Aby. Bu son derece basit ve bariz özellik, gözlerinin dolmasına yol açtı.

“Haydi, çık,” dedi Ást.

Sürücü koltuğu boşalınca Ást elini aşağı uzatıp koltuğun altındaki kolu buldu. Yukarı çekti ve koltuğu geriye itti. Aby'ye bunu yapmayı gösterdi. Aby tekrar arabaya bindi. Kolu yukarıda tutarak koltuğu defalarca ileri geri hareket ettirdi, her seferinde gülerek.

Kendisine en rahat gelen konumu bulduktan sonra Ást'a bakıp sürücü kapısını yavaşça kapadı. Ona teşekkür etmek istiyordu, ama yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. Bu yüzden bir şey demedi. Pencereyi indirmedi ve elini açıp cama yasladı, parmaklarını perdeler gerilip görülür hale gelecek şekilde açtı. Ást da aynısını yaptı. Ellerini bir süre o şekilde tuttular. Sonra Ást bir adım geri çekildi, camda yağlı bir avuç izi bırakarak.

Margaret'in sebepleri

Margaret sabah birsuları yelkenliden inerken Prairie Embassy Oteli'ne doğru yaklaşan iki çift farı gördü. Merdivenden inip arabaların park edilmelerini izledi. Rebecca'nın numarasını çevirmeye başlamış Stewart da merakına yenilip telefonu kapadı. Arabalarda birer sürücü vardı. İkisi de erkekti. Araçlarından inip dosdoğru otele yürüdüler.

"Kim bunlar acaba?"

"Yağmur yağdırıcılar," dedi Margaret. "Onları tamamen unutmuşum."

Stewart telefonu cebine koyup merdivenden inmeye başladı, ama Margaret eliyle ona durmasını işaret etti. "Hayır, hayır," dedi. "Onu ara. Sana gerçekten ihtiyacı var herhalde."

"Emin misin?"

"Evet."

"Yani, sen yapabilir misin? Otele müşteri kaydetmeyi hatırlıyor musun?"

"O otel hâlâ benim."

"Tamam. Tamam," dedi Stewart.

Margaret onun tuşlara basmaya başlamasını gördükten sonra dönüp otele yürüdü. Çok uykuluydu... Stewart'ın bütün gece çalan cep telefonu yüzünden uyuyamamıştı, ama dinlenmiş olsa bile lobisindeki iki adamı tuhaf bulurdu.

Resepsiyon masasının önünde birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki neredeyse dirsekleri dokunacaktı, ama ikisi de diğeri yokmuş gibi davranıyordu. Biri biraz daha uzun boylu ve gençti, ama diğher her açıdan birbirlerine çok benziyorlardı... ikisi de tepeden tırnağa siyah giyinmişlerdi, aşınmış birer kahverengi deri evrak çantası taşıyorlardı ve koyu gözleriyle çıkık elmacık kemikleri vardı.

Margaret o kadar uykuluydu ki o ikisinin aynı kişi olabileceklerini düşündü; sağdaki ortak yaşamlarını yirmi sene daha fazla yaşamıştı o kadar. Resepsiyon masasının arkasına geçip onlara tekrar baktı. Bu sefer baba oğul oldukları sonucuna vardı, ki böylece aralarındaki benzerlik ve iletişimsizlik açıklanmış oluyordu.

“Merhaba,” dedi Margaret. “Yardımcı olabilir miyim?”

“Belediye meclisinin her şeyi ayarlayacağı söylenmişti,” dedi yaşlı olan.

“Bana Morris Belediye Meclisi’nin rezervasyon yaptırdığı söylendi,” dedi genç olan.

“Sizler yağmur yağdırıcılarırsınız, değil mi?”

“Evet.”

“Ben öyleyim.”

“Evet, öyleyse, şey, kaydınızı yapmamız gerek,” dedi Margaret.

Margaret, Prairie Embassy Otel’inde müşteri kaydı yapmayalı üç sene oluyordu. Nadiren gerek duyulan bu iş Stewart’ındı. Ama çok zor olamayacağını düşünen Margaret kayıt defterini aramaya başladı. Birkaç dakika sonra masa epey dağılmıştı. Margaret kayıt defterini ancak kalın gazete yığınlarının, ortadan açılmış kitapların ve rulo halindeki deniz haritalarının altına baktıktan sonra bulabildi. İki adam da göğüs ceplerinden birer tükenmez kalem çıkardılar. Önce genç olan imzaladı, ama bunu yapmak için, yerinden kımıldamayan yaşlı adamın etrafından dolanmak zorunda kaldı. İmzalardan sonra sonra Margaret defteri kendine

çevirip isimleri okudu.

Anderson Richardson

Kenneth Richardson

Tatmin olan Margaret defteri kapadı. Müşteri gelmesi iyi olsa da tek istediği uykuya geri dönmekti, bu yüzden eline geçen ilk iki anahtarı kaptı. Antika gibi görünen anahtarlar düz tahta parçalarına bağlıydılar. Oda numaraları iri ve kalın rakamlarla yazılmışlardı. 201 numaralı oda Anderson'a, 202 ise Kenneth'e verildi.

Lobiye bakınan Anderson'la Kenneth, Prairie Embassy Oteli'nin yegâne müşterileri olabileceklerine karar verdiler. Resepsiyonist yine de onlara bitişik odalar vermişti. İkisi de itiraz etmek, farklı katlarda veya en azından aynı katın iki ayrı ucunda odalar talep etmek istediler, ama bu durumda birbirlerinin varlığını onaylamaları gerekecekti, ki iki adam da buna hazır değildi. Sessizce ve aynı anda kafa sallayıp onayladılar. Margaret onlara odalarını gösterirken çantalarını kendileri taşıdılar.

İki saat sonra Margaret yine uyandırıldı. Stewart'ın dışarıdan gelen çekiç seslerini duyabiliyordu, ama onu uyandıran bu değildi. Stewart'ın cep telefonu da değildi. Solungaçlarından bir şeylerin aktığını hissedebiliyordu. Başının arkası ve omuzları ıslaktı. Margaret gözlerini açtı ama kımıldamadı. Nefes almaya korkuyordu. Birkaç dakika sonra, sırf cesareten değil aynı zamanda zorunluluktan solungaçlarını açtı. Nefes aldığı anda solungaçlarından hışırtılı bir sıvı sesi yükseldi ve böylece Margaret'in en büyük korkusu onaylandı.

Margaret hemen ve arkasına bakmadan yataktan fırladı. Odanın köşesindeki boy aynasının önünde durdu. Tabanlarının altındaki döşeme soğuktu. Ayak parmaklarını oynattı. Bunların gençliğindeki parmaklar olmadığını

gönülsüzce gözlemledi. Bunu fark etmek iç geçirmesine ve o hışırtılı sıvı sesini çıkarmasına yol açtı. Margaret başını kaldırıp baktı. Boynu yoğun, turuncu bir şurupla kaplıydı. Bu sıvı solungaçlarından damlıyor, köprücük kemiklerinin üstünde bir an duruyor ve sonra memelerinin arasından süzülüyordu. Margaret artık inkâr edemezdi: çürüme başlamıştı.

Her Hliðafgoðnun bildiği gibi, *ryð* sonun başlangıcının sinyalidir. Kimileri onun belirmesinden sonra yıllarca yaşarlar, kimileriye sadece birkaç saat; çoğu kişi birkaç hafta yaşar. Şifası bulunamamıştır. Dindar olsun ya da olmasın, her Hliðafgoð paslanma belirir belirmez *bjarturvatna* başlar. *Bjarturvatn*, yani “temiz su” kişinin mali, maddi ve duygusal hayatını düzene sokması anlamına gelir. Bütün Hliðafgoðlar yaklaşan ölümlerinin böylesine net bir sinyalini aldıklarından, herhangi bir işi yarım bırakmak kabul edilemez görülür.

Margaret’ın mali açıdan yapması gereken pek bir şey yoktu. Aslında Prairie Embassy Oteli’nin sahibi olmadığına anlaşılabileceğini tahmin ediyordu. Otelin eski sahibi binayı iki yıl boyunca satmaya çalıştıktan sonra terk etmişti. Bundan üç yıl sonra Margaret ikinci kat pencerelerinden birini kırarak içeri girmişti. Lobide ve otuz sekiz odanın altısında tadilat yaptıktan sonra Prairie Embassy Oteli’ni işletmeye başlamıştı. Sonraki on yedi sene boyunca Margaret’ın binanın yasal sahibi olmadığını kimse fark etmemiş gibiydi ve Margaret cemiyetin önde gelen bir mensubuna dönüşmüştü. Gerçek ortaya çıksa Stewart’tan başka kimseyi pek etkilemezdi. Yeni bir iş bulması gerekirdi, ama Margaret bunun ona kesinlikle iyi geleceğine emindi. Stewart’ın kesinlikle yeni bir başlangıca ihtiyacı vardı.

Margaret duygusal açıdan da kendini tatmin olmuş hissediyordu. Kasabada çok az dostu vardı. Onlarla vedalaşmalıydı, ama gözyaşı dökülmeyecekti. Geriye

sadece suyu ardında bıraktığından beri görmediği evladı Aberystwyth'le ilişkisi kalıyordu.

Margaret'ın bir Akuatik ilahiyat fakültesinden mezun olduktan sonra atandığı ilk cemaat, Nowwlk'un çiftçi topluluğuydu. O cemaat küçüktü ve yıllardır küçülmekteydi. Bu durum ülkenin her tarafındaki, hem şehirlerdeki hem de taşradaki Akuatik cemaatleri için geçerliydi. Dolayısıyla Margaret azmiyle ve şevkiyle, dolaysız yaklaşımla ve etkileyici konuşmasıyla Nowwlk cemaatine giderek daha çok Hliðafgoðyu katmaya başlayınca çabucak dikkat çekmişti.

Ama cemaatiyle birlikte şüpheleri de artmıştı. Akuatikliğin gerçeği sunduğunu hissetmeyi sürdürse de, iki büyük kaygısı vardı. Birincisi amfibiliğiyle ilgiliydi. Margaret, Tanrı'nın ona hava soluma yetisini vermesine, vücudunu böylesine zarif bir biyolojiyle donatmasına karşın bu yetinin kullanımını yasakladığına inanamıyordu. İkincisiyse, Akuatik İncili'nin Hliðafgoðların durumu hakkında önemli fikirler içerdiğini düşünse de, içinde geçen herhangi bir şeyin gerçekten yaşandığına inanamayıştıydı.

Bu arada vaizlik şöhreti giderek artmıştı. Hliðafgoðlar onun vaazlarını dinlemek için saatlerce yüzüyorlardı. Nowwlk'un tek otelinde aylar öncesinden rezervasyon yaptırılıyordu. Margaret'ın şöhreti öylesine arttı ve yayıldı ki, Akuatik Din Meclisi'nin dikkatini çekti: Augasteinn'in Nowwlk'a gideceğini epey şaşırtıcı bir şekilde ilan ettiler. Kinik insanlar bunu medyanın bir numarası, küçüleceğine büyüyen bir Akuatik cemaatine dikkat çekmenin bir yolu olarak görseler de, nadide bir onur olduğunu kimse inkâr edemezdi.

Augasteinn'in geleceği sabah su akıntı yüzünden ısındı ve bulanıklaştı. Margaret kaygılıydı. Bütün gece uyumamış, Meclis'in onayladığı vaazda ufak tefek değişiklikler yapmıştı. Meclis temsilcileri onu kiliseye götürüp içeri soktular. Pek

çok medya çalışanı gelmişti. Her yerde kameralar vardı. Margaret kürsüye takılı on altı mikrofon saydı; bütün büyük medya ağıları temsil ediliyordu. Augasteinn ve adamları ilk altı sırada oturuyorlardı, Margaret'ın cemaatiyse daha gerilere itilmişti.

Margaret kalabalığa baktı. Duraksadı. Augasteinn'e baktı. Cemaate baktı. Bir daha asla böyle bir anı yaşamayacağını bilerek, hazırlanmış vaazını kenara bıraktı. Akuatik İncili'ni kaldırdı. "Bu kitap yalanlarla dolu," dedi.

Hayra alamet bir başlangıç değildi bu. Herkes hayretle inledi.

"Güzel, doğru, ilham verici," diye devam etti Margaret. "Ama kurgu. Bu kitap hayatınızı değiştirebilecek, yaşamınıza ve sevmenize, sevilmenize yardımcı olacak öykülerle dolu. Ama bu öykülerin amacı herhangi bir yönümüzü reddetmemizi sağlamak değil. Varlıklarının sebebi bize gözdağı vermek değil. İncil bize susuz ölenlerin ruhlarının lanetleneceğini söylüyor. Bunun Tanrı'yı anlamamıza faydası nedir? Veya Tanrı'nın sevgisini tanımamıza? Faydası yok. Sadece korkmayı sürdürmemize yol açar, Tanrı'nın bize verdiği armağanın yarısını keşfetmememize ve kullanmamamıza yol açar, ki Tanrı'nın bunu bir ibadet tarzından çok hakaret olarak gördüğünü hissediyorum. Unutmayın ki içindeki gerçek, bu sayfalarda yer alan gerçekten çok daha önemlidir her zaman. Bu öyküler bize rehberlik etmek için varlar... gerçeği bulmamıza yardımcı olmak için varlar, bize gerçeğin ne olduğunu söylemek için değil."

Bu arada Augasteinn kapıya varmıştı bile. Adamları peşinden gittiler ve Margaret'ın cemaati onları takip etti. Margaret boş sıraların önünde tek başına durdu. Ertesi gün Augasteinn tarafından resmen aforoz edildi.

Margaret'ın üç gün sonra suyu terk ettiği söylenir, ama bu doğru değil. Margaret'ın aforoz edilmesinin Akuatikliğe

duyduğu sevgiyi azaltmadığını sevdiği kişilere, özellikle de Aby'ye açıklaması güçtü. Akuatiklik kendi fikirlerini daha çok güvenmesini sağlıyordu. On sekiz ay sonra, susuz yaşamaya karar verdiğinde tereddüte kapılmadı.

Kalbisadecegeridebıraktığıkızı içinsızlıyordu; Margaret onu yanında götürmeyi planlamıştı. Aby'yi yanına almaya çalıştı, ama kızı gitmeyi reddetti. Yine de Margaret susuz yaşamının kendi *trüsü* olduğuna emindi. Buna direnmenin sadece gereksiz yere acı çekmesine ve kedere kapılmasına yol açacağını biliyordu. Dolayısıyla dinsel fikirlerini kızına olan sevgisinden önde tutmakta zorlansa da, bunun Tanrı'nın iradesi olduğuna inanıyordu. Tanrı'nın gelecekte Aby'yi onun yanına gelmeye ikna edeceğine inanıyordu. Bunun en fazla iki üç sene içinde gerçekleşeceğini düşünüyordu.

Boy aynasının önünde durmuş, yeşil teninin üstünden turuncu şeritler halinde akan paslara bakan Margaret, *bjarturvatnının* kızıyla uzlaşmasını içermesinin şart olmadığına karar verdi. Artık sınırlı zamanını ve enerjisini bu konuyu düşünmekle harcamayacaktı. Aynanın önünde uzun süre durup, solungaçlarından giderek daha çok pas sızmasını seyretti. Kendini kararının en iyisi olduğuna ikna etmeye çalıştı, ama başaramadı.

Aby yorgundu, Winnipeg'e hâlâ üç saatlik mesafedeydi ve bacaklarındaki korkunç hissi tarif edecek kelime bulamıyordu. Sanki kan dolaşımında binlerce minik, sivri denizkabuğu parçası vardı ve derisini içeriden itiyorlardı. Aby, Winnipeg'in diğer tarafına geçene dek durmamaya yemin etmişti, ama bacaklarındaki his şiddetlenince durmak zorunda kaldı. Yavaşlayarak arabayı yol kenarına park etti. Arabadan indi, bir adım atmaya çalıştı ve yere yığıldı. Kaputa yaslanarak ön camdaki uzun çatlağa baktı.

Ast ona ön camdaki çatlak konusunda kaygılanmasına gerek olmadığını söylese de Aby kaygılanıyordu. Ama kilometreleri devirdikçe kaygısını bir oyuna dönüştürmeyi başarmıştı: çatlağın ön camın sol köşesine varmasından önce Prairie Embassy Oteli'ne ulaşmayı başırırsa annesi hayatta olacaktı. Pas başlamamış olacaktı. Dahası Margaret kızının habersizce gelmesine sevinecekti, ki bu hem daha önemliydi hem de daha küçük bir ihtimaldi. Aby arabayla Manitoba'dan geçerken bu oyunu sadece zaman geçirmek için uydurduğunu neredeyse tüm benliğiyle biliyordu, ama küçük bir kısmıyla ona inanmaya başlamıştı. Ve şimdi çatlağın ön camın köşesine ulaşmasına sadece dört santim kalmıştı.

Aby, Trans-Canada Otobanı'nın yanında dururken bacaklarındaki süregelen ve hâlâ isimsiz his yüzünden

kaygılandı. Kalıcı olduğundan korktu ama çalıntı, beyaz Honda Civic'e beş dakika yaslanınca kendini daha iyi hissetmeye başladı. On beş dakika sonra o histen eser kalmamıştı. Uyumadan önce Morris'e varmasa bile Winnipeg'i ardında bırakmakta kararlı olan Aby sürücü koltuğuna geri döndü.

Aby üç buçuk saat sonra Winnipeg'in sınırına vardı. Gökyüzü aysızdı, yol tabelaları seyrektiler ve Aby yorgundu. Bütün bunlar yüzünden, şehri transit geçmek isterken kendini şehrin ortasında buldu. Otobana geri dönmeye çalıştıkça ara sokaklara girdi. Saat 22:00'den hemen sonra gözleri kapanmaya başlayınca dinlenmesi gerektiğini kabullendi. Sessiz, ağaçlık bir sokağı seçti ve defalarca uğraştıktan sonra arabayı düzgün park etmeyi başardı. Koltuğunu geriye yasladı ve çabucak uykuya daldı.

Aby kısa süre sonra sağ arka tekerleğinden gelen bir ses yüzünden uyandı. Winnipeg'ten bir an önce çıkma arzusu, Sıdrilerle olabildiğince az temas kurma yeminini unutturdu. Arabanın kapısını açtı, kaldırıma indi ve arka tarafa gitti. Kaldırımında çömelmiş duran genç adama çarptığını düşündü başta, çünkü adam arka tamponun çok yakınındaydı. Ama yaralanmamış gibiydi, bu yüzden Aby biraz da olsa gevşedi.

"Belki bana yavdım edebilirsin?" diye sordu Aby.

Adamın hemen karşılık vermemesi Aby'yi epey kaygılandırdı. Solungaçları hafifçe açılıp kapandı ve parmakları titreşmeye, aralarındaki perdeler gerilmeye başladı. Aby bunu yaptığını ancak Sıdri kendi ellerine bakınca fark etti. Utanan Aby ellerini arkasına koydu.

Çok uzun gelen bir zaman aralığından sonra adam nihayet konuştu. "Seni tanıyorum galiba," dedi.

"Sanmıyorum."

"Evet, tanıyorum. Bir limuzindeydim ve sen az kalsın çarpıyordun."

"O sen miydin?" Adam epey farklı görünüyordu.

"Arka koltuktaydım."

“O konuda çok üzgünüm,” dedi Aby. “Buvada beklev misin lütfen?”

Adam doğrulmayınca Aby onun hareketsizliğini onay olarak yorumladı. Yürüme yeteneğinin gelişmesini hâlâ etkileyici bulan Aby arabaya geri dönüp başını arka koltuğa uzattı. Anahtarları güvenli bir yere gizlediğini biliyordu, ama neresi olduğunu unutuvermişti. Elini emniyet kemerlerinin arkasındaki aralığa soktukten ve ardından sürücü kapısının iç tarafında gezdirdikten sonra onları arka paspasın altında buldu. Anahtarları sımsıkı tutarak, hâlâ arabanın arkasında duran adamın yanına geri döndü.

“Bunlavı o kadına gevi vevebiliv misin lütfen?” diye sordu Aby. Elini uzattı. Başta adamın bu isteği geri çevireceğini sandı. Sonra adam yavaşça elini uzattı. Aby adamı ürkütmemek için yavaş ve tahmin edilebilir hareketler yaparak anahtarları verdi.

“Veririm,” dedi adam. Anahtarlara baktı.

“Çok önemli.”

“İnanılmaz,” dedi adam.

Aby adamın verdiği karşılıktan tatmin oldu, çünkü o sözcüğü Akuatik anlamıyla kullandığını farz etti. Anahtarları geri vermek üzerinden bir yük kalkmasını, tatmin olmasını ve enerjisinin yenilenmesini sağlamıştı. “Movvis’e nasıl gidiliv biliyov musun?” diye sordu ona.

“Nereye?”

“Çok yakın. Movvis?”

“Kusura bakma. Buralı değilim.”

“Ah. Hev neyse. Sağol.”

“Sorun değil.”

“Buvası çok kuvu.”

“Bana da öyle geliyor,” dedi adam.

Aby başıyla onayladı. Adam da aynı hareketi yaptı. Aby nedense bu kısa etkileşimin önemli, hatta anahtarların iadesinden bile önemli olduğunu hissetti. Belki de adam bir *Almenn!*’ti; bu sözcüğün İngilizce’de karşılığı yoktur, ama

Tanrı'nın dünyada kısa süreliğine ve tam da görücünün görmesi gereken şekilde belirmesini tanımlar.

Aby bunun doğru olup olmadığını anlamak için adama tekrar baktı, ama adam şaşkın bir şekilde öylece durmayı sürdürmekteydi ve Aby onun bir *Almennt* olmadığına karar verdi. Beyaz Honda Civic'in içine geri döndü, pencereyi kapadı ve motoru çalıştırdı. Boynundaki solungaçlar açıldılar ve çok derin bir soluk aldı, ardından da arabayı yanlışlıkla geri vitese taktı. Hâlâ söylenmemiş bir şeyler kaldığını hisseden Aby hafifçe el salladıktan sonra arabayı sokağa çıkardı. Morris'e iki saatten az mesafedeydi, ama önce sadece *allh*, yani deneme yanılma yöntemini kullanarak Winnipeg'den çıkması gerekiyordu.

Kenneth Richardson yağmur yağdırıcılığa 1978’de, yirmi iki yaşındayken başlamıştı. Öğretmeni olmamıştı ama küçük bez torbaları gümüş iyodürle doldurarak, bizzat evcilleştirip eğittiği sığırcıklara bağlama yöntemini tesadüfen keşfetmişti. Altmış yetmiş tane kuş bir buluta giriyorlardı. Gümüş iyodür, torbalardaki küçük deliklerden dökülüyordu. Buluta ekim yapılmış oluyordu ve beş dakika kadar sonra yağmur başlıyordu. Kenneth bunun nasıl gerçekleştiğine asla emin olamamıştı. Gerçekleştiğini biliyordu sadece.

Kenneth yağmur yağdırıcılıkta epey başarılar kazandıktan sonra 1980’de evlenmiş ve ertesi sene Anderson adını verdiği bir oğlu olmuştu. Anderson on dört yaşına basınca Kenneth işletmesinin adını Richardson & Oğlu şeklinde değiştirmişti ve birlikte yağmur yağdırıcılığı piyasasının tozunu atmışlardı. Yedi muhteşem sene geçmişti. Gelmiş geçmiş en iyi yağmur yağdırıcılardılar, susuz kalmış tarlaların bol mahsul vermesini sağlıyorlardı, çiftlik hayvanlarını ve insanların geçim kaynaklarını kurtarıyorlardı.

Ama sonra, 2002’de Anderson’un aklına bir fikir gelmişti. Yedi tane otomobil aküsünü çember şeklinde dizmişti, eksi ve artı kutuplara bakır teller bağlamıştı ve telleri kaldırıp havada, bir buçuk metre yukarıda birleştirmişti. Sonra bir uçurtma yapmıştı ve bakır bir telle uçurmuştu. Uçurtma bulutlara

girince Anderson aküleri bağlamıştı. Bakır telden yukarı çıkan bir elektrik akımı bulutların içine girmişti. Şimşek çakmıştı, gök gürlemişti ve ardından yağmur başlamıştı.

Anderson babasından övgü alma umuduyla deneyi onun yanında tekrarlamıştı. Beklediği olmamıştı. Kenneth elektrik kullanılmasını bayağı bulmuştu. Uçurtma tembellikti, disiplinsizlikti. Tartışmışlardı ve o günden sonra hiç konuşmamışlardı. Yazışarak ülkeyi aralarında paylaşmışlardı: Kenneth batı eyaletlerinde, Anderson ise doğuda çalışıyordu. Kanada'yı hiç tartışmamışlardı, akıllarına bile gelmemişti. Morris'e çağrıldıklarında, her biri o bölgenin kendisine ait olduğunu farz etmişti.

Kenneth ve Anderson Richardson bu rekabet yüzünden, otele yerleşmelerinin ertesi gününde Prairie Embassy Oteli'nden farklı arabalarla ayrıldılar. Morris'in merkezine gittiler ve birbirinden farklı ve gayet spesifik nesneler aramaya başladılar. Synder'in Fotoğraf Stüdyosu'nu kısa sürede bulan Kenneth bütün gümüş iyodür stoğunu satın aldı. Anderson'un arayışıysa Nixon Yedek Parçacısı'nda son buldu; beş tane kullanılmış otomobil aküsü aldı. Sonra iki adam da otele geri döndüler ve satın aldıkları malları çatıya taşıdılar.

25 Ağustos'ta öğlene çok az kala Kenneth'le Anderson, Prairie Embassy Oteli'nin çatısının farklı köşelerindeydiler. Kuzeydoğu köşesini seçen Anderson bir çember çizdi ve içine daha önce hiç kullanmadığı kadar çok sayıda otomobil aküsü koydu. Güneybatı köşesindeki Kenneth ise keselerinin her birine cesaret edebildiği kadar çok miktarda tozu özenle doldurdu. Sonra çatıda oturup mükemmel bulutun gelmesini beklediler.

Beyaz Honda Civic yolda çalışır halde dururken, Aberystwyth'in ayağı sol pedala basmayı sürdürdü. Solungaçları açıldı. Nefes aldı, ayağını kaldırdı ve gaza gereğinden fazla abandı. Beyaz Honda Civic taşlı yolda yalpalamaya başladı. Aby direksiyonu fazla çevirince araba yan döndü. Tekrar frene basan Aby başını sağa çevirdi ve Prairie Embassy Oteli'nin hızla yaklaşmasını yolcu penceresinden seyretti. Direksiyonu daha sıkı kavradı. Araba sundurmaya altmış santim kala kendiliğinden durdu.

Sürücü penceresinden giren tozlar Aby'nin direksiyonu tutmayı sürdüren parmaklarını kapladı. Aby'nin sadece parmak eklemleri solgundu. Vücudunun geri kalanı hareket ettikçe değişen bir koyu orman yeşiline dönüşmüştü. Hâlâ frene basıyordu ve motor çalışmayı sürdürmekteydi. Aby dakikalarca bu pozisyonda kaldı, sağ bacağı titremeye başlayana dek. Sonra direksiyonu bıraktı ve ayağını pedaldan kaldırdı. Solungaçları açılıverdiler ve derin bir nefes aldı. Toz yüzünden öksürdü. Aby elini uzatıp işaret parmağını ön camdaki çatlakta gezdirdi ve çatlağın sonunda, sol üst köşeye bir santim kala durdurdu. Aby kazanmıştı. Solungaçlarıyla çok derin soluklar alıp verdi. Çatlağı yenmek iyimserliğe kapılmasına yol açmıştı, gerçi toz yüzünden ikinci kez öksürünce bu his azaldı.

Aby sürücü koltuğunda, Prairie Embassy Oteli'nin beş katını birden çatlağın altından görebilecek şekilde pozisyon

değiştirdi. Binarın metruk görünümü onu korkuttu, gerçi bütün Sîdri binaları ona boş görünüyordu. Otelin beklediğinden çok daha küçük olduğu kesindi. Tahtaları dayanıksız görünüyordu. Aby otelin uçuk sarı rengini sevmeyi, annesini yıllarca içinde barındırmış olmasını da sevmeyi.

Aby motoru durdurdu ama arabada kaldı, parmağını çatlağın ucundan ayırmadı. Eline kramp girmeye başlayınca parmaklarını açtı ve aralarındaki perdelere masaj yaptı. Koltuğuna yaslanıp gözlerini kapadı. Birkaç saniye sonra, gözetlendiğine emin oldu. Gözlerini açınca annesinin sürücü penceresinden baktığını gördü. Aby gülümsedi, ama annesi gülümsemedi.

Margaret gözlerini kırpmıyordu, yüzü tamamen hissizdi. “Geri dönmeyeceğim,” dedi.

Aby pencere camını indirdi.

“Geri dönmeyeceğim,” diye tekrarladı Margaret.

“O yüzden gelmedim.”

“Hâlâ Akuatik misin?”

“Bunu konuşarak başlamayalım,” dedi Aby, ama Margaret arabaya sırtını dönüp yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı bile.

Aby arabanın kapısını açtı. Sürücü koltuğundan kalkmakta biraz zorlansa da, son zamanlarda yürüme ve koşma konusundaki başarısından cesaret aldığından, engebeli araziden korkmuyordu. Bütün ağırlığını sol ayağına verdi ve ardından, en azından rahat görünmeye çalışarak bir adım attı. Düşmedi. Bir adım daha attı, sonra bir adım daha. Annesinin tepkisini görmek için başını kaldırdığında göğsüne bir elma çarptı.

Ayakta kalmak için kollarını sallayan Aby elmanın geldiği yöne bakınca annesinin Prairie Embassy Oteli’nin sundurmasında durduğunu gördü. Kadının elinde bir elma daha, ayaklarının dibindeyse elma dolu bir sepet vardı. “Geri dönmeyeceğim!” diye haykırdı Margaret. Nişan alıp elmayı fırlattı.

Aby ikinci elmadan eğilerek kurtulduysa da üçüncüsü

alnının tam ortasına çarptı ve dengesini yitirmesine yol açtı. Dördüncü elma geriye düşen Aby'nin burnunu sıyırdı. Aby ayağa kalkmaya çalışırken omuzlarına elmalar çarptı ve başka elmalar kafasının yanından kılıpayı geçti. Beyaz Honda Civic'e doğru emekledi. Arabanın kaputuna çarpan elmalar tok, metalik sesler çıkardılar. Aby içeri girip kapıyı kaparken ön cama iki elma çarptı. Direksiyonun başında oturan Aby bir elmanın ön camın tam ortasına çarparak, çatlağın sol üst köşeye ulaşmasına yol açmasını seyretti.

ALTINCI BÖLÜM

The Impostors

Lewis II

Lewis banktan kalktı ve sonra tekrar oturdu. Çabucak, kendine kaygılanma fırsatı tanımadan tekrar kalkıp sokağın karşı tarafına yürüdü. Ellerini ceplerinden çıkardı, Ear Candy Müzik Dükkânı'nın kapısını açtı ve içeri girdi. Kahverengi halının temizlenmeye ihtiyacı vardı. Tezgâhın arkasında duran yeşil tişörtlü ve siyah kot pantolonlu, zayıf bir adam dergi okumaktaydı. Saç stili, Lewis'in Winnipeg'de saçını kestirmeden önceki stilinin aynısıydı.

Lewis Yeni Çıkanlar bölümünün önünde durdu, bir CD aradı. Aradığı orada yoktu. Diğer bölüme geçip I kısmını baştan sona kontrol etti. Aradığı orada da yoktu. Ellerini tekrar ceplerine sokan Lewis ön tezgâha, satıcının dergi okumayı sürdürdüğü yere gönülsüzce yürüdü.

“Şey,” dedi Lewis. “Bulamadığım bir albüm var.”

“Ya?” dedi satıcı. İşaret parmağını okuduğu yere koydu ve bakımsız sakalını kaşıdı.

“*The Impostors* (Sahtekârlar)?”

Satıcı, Lewis'e baktı. Lewis tanıma belirtileri bekledi, ama göremedi: kılık değiştirmek için saçını kestirmeyi ve giysilerini değiştirmeyi yeterli görmüştü. Bu Lewis'in kendini çok güvende hissetmesini sağlamanın yanı sıra onu çok üzümüştü.

Satıcı hafif, horgörölü bir kahkaha attıktan sonra parmağını kaldırıp dergisine geri döndü. “Alışveriş merkezini dene,” dedi

sayfayı çevirerek.

“Pardon?”

“Bizde yok.”

“Bundan gurur duyuyor gibisin.”

“Duyuyorum.”

“Neden?”

Satıcı başını kaldırıp baktı, dergisini kapadı ve ellerini derginin üstünde kavuşturdu. Biraz öne eğildi. “Çünkü o gerçek müzik değil,” dedi. “Bir ürün.”

“İlk beşe girdi!”

“Tamam işte.”

“Bütün dünyada.”

“Hey, dinle. Snopluk etmek istemem,” dedi satıcı, ellerini açıp kaldırarak. “Ne istersen dinleyebilirsin. Ama o grubun altı üstü tek bir hit parçası vardı, onun da modası geçti bile. Pop müzik istiyorsan güzel, gayet iyi, ama neden Abba’yı denemiyorsun? Veya The Beach Boys’u? Belki The Cars’ı? En azından Greatest Hits albümlerini? Cidden, sana muhteşem albümler gösterebilirim.”

“Biraz daha saygı göstermeyi denesen?”

“Hey, dursana, ben...”

“O kız öldü, biliyor musun?”

“Hı hı, duymuştum. Tuhaf ha?”

“Üzülmelisin,” diye haykırdı Lewis. “Çok ama çok üzülmelisin!”

Lewis birden kendini tutamayıp haykırmaya başlamıştı. Vücudunun her yeri haykırıyordu sanki. Yumrukları haykırıyordu, kulakları haykırıyordu. Yürürken ve kapıyı iterek açıp dışarı çıkarken ayakları haykırıyordu.

Lewis on ikinci sınıftayken Noel tatilinde kız kardeşinin saçını kesmesine izin vermese karısıyla asla tanışmayacaktı. Pek çok kardeş gibi Lewis’in de kız kardeşiyle ilişkisi tuhaf bir kıskançlık, düşmanlık ve sadakât karışımıydı. Ama Joanne

bir arkadaşının kuaför dükkanında çalışmak için Vancouver'e taşınınca Lewis onu özlediğini fark edip şaşırmişti. Joanne'in de kendisini özlediğini öğrenince şaşkınlığı daha da artmıştı. Joanne tatillerde eve döndüğünde birlikte romlu eggnog içip, eskiden karşısında kavga ettikleri özel Noel programlarını seyrederek sabahlamışlardı. Her şey nostaljik hale gelmişti ve Noel Arifesi'nde, ebeveynleri yattıktan sonra Joanne, Lewis'e saçını kesip kesemeyeceğini sordu.

Lewis hayır demeyi imkânsız buldu. Joanne onu mutfakta bir sandalyeye oturtup boynuna bir havlu bağladı. Saçının nasıl kesilmesini istediğini sormadan kesmeye girişti. Havluyla derisinin arasına saç tutamları girdi, ki Lewis bu yüzden hayatının geri kalanı boyunca boyun kaşıntısını dönüşüm kelimesiyle özdeşleştirecekti.

Joanne onun saçının kesilişini görmesine izin vermemişti. Nihayet havluyu cakayla çekip aldığı anda Lewis üst kata koştu. Banyonun kapısını kilitledi. Gözleri kapalıydı. Aynanın karşısına geçti, derin bir nefes aldı ve gözlerini çok yavaşça açtı. Joanne saçını asla tercih etmeyeceği bir şekilde kesmişti. O zamanlar moda olan havalı bir kesimdi. Lewis alt kata koşup Joanne'e bunun hayatında aldığı en güzel Noel hediyesi olduğunu söyledi, ses tonu pek çok konuşmalarında yer alan alışageldik ironiyi içermeyen. Bu iyi haberdi, çünkü Joanne'in ona verecek başka hediyesi yoktu.

Ertesi Pazartesi, Lewis'in okulda kızlardan gördüğü ilgi, oğlanların sergilediği düşmanlığı fazlasıyla telafi etti. Kilitli dolabı Lewis'inkinin yanında bulunmasına karşın onu şimdiye kadar tamamen görmezden gelmiş olan Donna Walker, üçüncü ve dördüncü derslerin arasında onunla konuşmaya başladı. Zil çalınca kız yerinden kımıldamamıştı, haliyle Lewis de kımıldamadı. Koridora öğrenciler doldu. Donna, Lewis'e bakmayı sürdürdü, Lewis da kımıldamadan dolabına yaslanmayı. Koridor boşaldı, dördüncü dersin zili çalmıştı.

“Dersin yok mu?” diye sordu kız.

“Sac Lehimleme.”

Donna iki adım geriledi, döndü ve yürüyerek uzaklaştı. Lewis kımıldamadan kızın gidişini seyretmesinin ödülünü Donna’nın dört adım sonra gülümseyerek geriye bakmasıyla aldı. Bu gülümsemeye aynı şekilde karşılık veren Lewis, ardından Sac Lehimleme dersine gitti. Derse beş dakika geç kalmak, ilk başarılı flörtüne kıyasla devede kulak gibi gelmişti. İşin tek kötü tarafı derse girdiğinde herkesin kendine bir partner bulmuş olması ve sadece Lisa Reynolds’un yanındaki sandalyenin boş olmasıydı.

Lisa Reynolds popüler değildi. Herkesin saçı kısa, parlak ve sarıyken onunki siyah, omuz hizasında ve mattı. İsimlerini sadece babaların duyduğu grupların tişörtlerini giyiyordu. Sürekli gülümsüyor gibiydi, dişleri çarpıktı ve aralarında boşluklar vardı. Kitap, klasör veya kalem kutusu taşımazdı, ama öğretmenlerin sorduğu her soruyu bilirdi ve sevilmemesinin başlıca sebebi buydu. Ama bütün bu ihlallerden daha kötüsü, Lisa Reynolds’un bir dükkânda çalışmasıydı. Bin öğrencilik bir okulda bunu yapan tek kız oydu.

Lewis onun yanına oturdu. Lisa kendini tanıtmamasını bekledi. Boşunaydı, tek kelime konuşmadılar. Dersin sonuna doğru Lisa, Lewis’in pür dikkat kesilmesini sağlayabilecek tek şeyi söyledi. Lewis’e yaltaklanmıyordu. Manipülatif davranmıyordu. Sadece aklındakini söylemişti, her zamanki gibi.

“Bir grup kurmalıyız,” dedi. “Sen solist olabilirsin.”

Sömestirin geri kalanı boyunca pek fazla sac lehimlemediler. Dördüncü derse girmek yerine gruplarıyla ilgilendi Lewis ve Lisa. Enstrümanları yoktu. Müzik dersi falan da almıyorlardı. Bunun yerine grubun isminde ve sahnede nasıl görüneceklerinde odaklandılar. 7 Ocak’dan 10 Ocağa dek *The Stranger Things* ismini sevmişlerdi. *The Stranger Things* büyük bir grup olacaktı, buruşuk ve bebek mavisini gömleklerle birbirinin aynısı smokinler giyen erkekler üflemelileri çalacaklardı. Diz

boyu dar eteklerle beyaz ipek bluzlar giyen geri vokalist kızlar olacaktı. Soul müziği çalacaklardı, ama gruba modern bir hava katması için iki tane de new-wave stili saçlı sintisayzırcı olacaktı.

Sonra Lisa bir Pazar ikindisini ablası Rebecca'nın Yunan Mitolojisi ders kitabına göz atarak geçirince grubun ismi *Myth of Sisyphus* (Sisifos Efsanesi) olmuştu. Lisa bu grupta sahnenin ortasında, mavi bir ışığın altında durup anlamsız sözler söyleyen kişiydi. Sağında takım elbiseli üç tane viyoloncelci olacaktı. Lewis sahnede gezinerek gitar, banjo, ksilofon ve oyuncak piyano gibi çeşitli müzik enstrümanlarını çalacaktı.

Ertesi hafta *Unwashed Teen Punk Band* (Yıkanmayan Ergen Punk Grubu) ismini aldılar ve bu ismi kısa süre sonra kısaltıp *Teen Punk Band*'e (Ergen Punk Grubu.) dönüştürdüler. Önemli ve geri döndürülemez bir evrimin belirtisiydi bu. Bir punk grubu olarak müzikal yeteneğe ihtiyaç duymayacaklardı... nihayet gerçekten kurabilecekleri bir grup icat etmişlerdi. İsmi her gün değişse de grup sonraki yedi yıl boyunca bir punk grubu olarak kaldı. Şubat ortasında, tam gitar satın alacaklarken Lisa aslında bir punk grubunda olmak istemediğini itiraf etti. Lewis de aynı fikirdeydi. Ortada kuzma gücenme yoktu.

Grupları on yedi gün boyunca isimsiz kaldı. Hayal solmaya başlamıştı ve Lisa'yla Lewis birbirlerinden soğuduklarını hissettiler. Grup kurma işi giderek önemsizleşmiş, bir hedeften bir arzuya ve ardından bir fikre dönüşmüştü. Sonra Lisa bir eskiciden on yedi dolara bir Casio org satın aldı. Lewis'in sesini defalarca överek, onu bu orgtan başka bir alete ihtiyaçları olmadığına ikna etmişti.

Üç hafta boyunca Lisa'nın bodrumunda prova yaptılar. Nota okuyamadıklarından ve kulaktan duyma çalamadıklarından, başkalarının şarkılarını çalmayı öğrenmek yerine bir şarkı bestelemeye karar verdiler. Şarkıya "*Sounds Like Something Forever*" (Kulağa Sonsuza Dek Sürecek Bir Şey Gibi Geliyor) adını verdiler. Şarkıda çok basit bir org melodisi vardı ve Lisa'nın yazdığı sözler birbirlerinde gerçek aşkı bulan iki en

yakın dostun öyküsünü anlatıyordu. Okulun Mart tatilinden önceki son gününde, Gruplar Kapaşması yarışmasında Lewis'le Lisa ilk sahne performanslarını sergilediler.

İsmi muhteşem buldukları *Threats of Youth*'un (Gençliğin Tehditleri) sahneyi çılgınca alkışlarla terk etmesini sol tarafta beklediler. Artık sahne onlarındı. Lisa, Casio'sunu koltuk altında taşıyordu. Lewis'inse sadece sesi ve saç kesimi vardı. Lisa orgun fişini taktı. Lewis ayaklarına baktı ve şarkıya başladılar.

Lewis o performansın ayrıntılarını asla anımsayamamıştı. Nasıl şarkı söylediğini anımsamıyordu, ama kötü söylediğini tahmin ediyordu. Lisa'nın nasıl çaldığını anımsamıyordu, ama kötü çaldığını tahmin ediyordu, sonuçta enstrüman bir Casio orgdu. Ama net hatırladığı şey, ikinci nakaratın hemen ardından köprü başladığında başını kaldırmaya cesaret edip dinleyicilere baktığı ve o an bir dönüşüm yaşadığıydı. Lewis hayatı boyunca dışlandığını, ayrı ve uzak tutulduğunu hissetmişti. Performans sırasında bu hisleri sürse de, sahnede normal dinamik tersine dönmüştü. Lewis dışlanmak yerine yüceltilmişti. Reddedilmek yerine alkışlanmıştı. Bunun hep sürmesini istemişti.

Gerçi çok alkış olmadı. Yarışmayı kazanmadılar. Ama iki gün sonra Halifax'a taşınıp Nova Scotia Sanat ve Tasarım Üniversitesi'nde okumaya karar verdiler. Başvuru yapmışlardı. Lisa da, Lewis de Kanada'nın doğu kıyısına gitmiş değillerdi. Ailelerinden uzakta yaşamamışlardı hiç. Hâlâ öpüşmemişlerdi. Ama ikisinin de başvuruları kabul edilmişti ve bunun üstüne çok da fazla düşünmediler.

Derslerin başlamasına üç hafta kala Halifax'a geldiler, birer sırt çantasıyla. Barrington Sokağı'nın güney ucundaki Halifax Uluslararası Öğrenci Yurdu'nda kalıyorlardı. Yurdun katı bir kuralı vardı: bekâr erkeklerle kadınlar ayrı odalarda kalmak zorundaydılar. Bu yüzden Lisa her gece üçü biraz geç Lewis'i gizlice odasına alıyordu. Sabaha kadar birbirlerine sarılıyorlardı ve şafak sökmeden hemen önce Lewis kendi odasına geri

dönüyordu.

Dokuz gece sonra Creighton'la Cornwallis'in köşesindeki harap bir binanın dördüncü katında iki yatak odalı bir daire buldular. Rüzgâr sert esince bina sallanıyordu, ama Lisa odasının köşesinde bir sandalyeye çıkarsa liman manzarasını görebiliyordu. Lewis her gece kendi futonuna yatıyor, bir saat sonra Lisa'nın yatağına giriyor ve şafak sökmeden hemen önce kendi odasına geri dönüyordu.

Okul açılınca Lewis'le Lisa sanat eğitimi almaya başladılar. Sanatçı olup olmadıklarını bilemediklerinden, sanatçıları taklit ettiler. İçki içtiler, sürekli sigara tüttürdüler, barlarda takıldılar. Noel tatilinden hemen önce başkalarıyla yatmaya başladılar. En azından Lisa başladı. Lewis ise eline geçen fırsatları başta hevesle değerlendirse de çabucak sıkılmıştı.

Lewis gecenin geç vakitlerinde Lisa'nın odasından gelen sesleri başta umursamamaya çalıştı. Bunu başaramayınca yaşadıklarını sanata dönüştürmeyi denedi. Dairenin arka kapısının önünde bulduğu çeşitli ayakkabıların fotoğraflarını çekti. Kültablasına bırakılan çeşitli marka izmaritlerle heykeller yaptı. Görsel İletişim departmanından ödünç aldığı mikrofon ve teyplerle gecenin geç saatlerinde ses kayıtları yaptı.

O gece Lewis başının üstüne yastık, yastığın üstüne battaniye ve battaniyenin üstüne ellerini koymuştu, ama yine de her şeyi duyuyordu. Sevişme bitince Lewis, Lisa'nın odasından çıkan kişinin ayak seslerini dinledi. Bu ayak sesleri yüksekti. Lisa'ya ait değildiler. Lewis banyo kapısının kapandığını işitince kendi yatak odasının kapısını açtı. Üç adımda Lisa'nın kapısının önüne vardı. Kapıyı açtı. Mutfağın ışığıyla arkadan aydınlanırken öylece, hareketsiz durdu.

“Lewis?”

Lewis karşılık vermedi. Odasına girip Lisa'nın futonuna çıktı ve yorganı üzerinden çekip aldı. Ardından eğilip Lisa'yı kucağına aldı. Lisa ne konuştu, ne direndi. Hatta Lewis dizlerini kırıp onu omzuna attığında ve odadan taşıyarak çıkardığında

bile sesi çıkmadı. Lewis kendi yatak odasının kapısını ayağıyla kapadı. Lisa'yı yatağa atmıştı. Banyo kapısı açılırken, battaniyeyi başlarının üstüne çekti.

“Lisa?” diye fısıldadığını duydular yüksek ayak sesleri çıkaran adamın. Önce dairenin diğer odalarına bakmasını dinlediler, ardından ayakkabılarını giymesini ve çıkıp gitmesini. Adam gidince Lewis “Kıskandım,” dedi.

“Sonunda.”

“Benimle evlenir misin?”

“Kesinlikle.”

O gece sonuna kadar gittiler.

Bundan on dokuz ay sonra törenle evlendiler. Düğünden sonra Lisa'yla Lewis birlikte çalışmaya başladılar. Dört yıl sonra, tez projeleri için bir grup kurmaya karar verdiler. Gerçekten dört dörtlük bir grup kurmaya. İsmi bulmuşlardı: *The Impostors*. Bir logo tasarladılar. Logoyu bastırdıkları tişörtleri ikinci el giysi satılan dükkânların vitrinlerine astırdılar. Asla çıkmadıkları konserlerin afişlerini tasarladılar, bastılar ve fırında soldurup şehirdeki daha eski afişlerin altına astılar. Lisa'nın Casio'sunu kullanarak gizli bir demo kaydı yapıp ve bunu kaydettikleri CDlerin üstüne *The Impostors - Demo* yazdılar. CDleri otobüslere ve kafelere bıraktılar. Ardından bir fan sitesi açıp demoyu internete sızdırdılar.

Kurguyla gerçeğin arasındaki sınırı muğlaklaştırmayı az çok becermişlerdi. O sıralar Broken Records'ın yeni yetenekler keşfedilmesinden sorumlu müdürü Steven Tassle'ın üç hafta sonra demoya bayılması ve grupla anlaşma imzalamak için uçakla Halifax'a bizzat gitmesi bu sınırı iyice muğlaklaştırdı. Tek şart, albümün piyasaya sürülecek ilk şarkısı olan “Sounds Like Something Forever”ın yeniden kaydedilmesi idi.

Lewis ne kadar büyük bir olay çıkardığını ancak sokağın karşı tarafına sağ salım geçip de tekrar banka oturunca fark etti. Müzik dükkânındaki satıcı vitrinin arkasından ona

bakmaktaydı. Bakımsız sakalını kaşıyarak cep telefonuyla konuşuyordu ve modası geçmiş bir pop grubu yüzünden kafayı yiyen müşteriden bahsettiğine şüphe yoktu. Lewis'in avuçları hâlâ ıslaktı. Kalbi hâlâ hızlı atıyordu. Müzik dükkânına bakmamak için bacaklarını sola çevirince bir devlet okulunun yanındaki basket sahasını gördü. Sahada tek bir kişi vardı, Lisa.

Lisa kirli, dağınık saçını başının tepesinde at kuyruğu yapmıştı. Sıçrayıp yere inerken, ayakların yere değmesinden hemen önceki anda, at kuyruğu havada dimdik asılı kaldı ve başını bir ünlemin noktası gibi gösterdi. Lisa eski bir grimsi tişört giymişti, ama bugün meme ucunda hardal lekesi yoktu.

Lewis onun cemşat egzersizi yapmasını seyretti. Bankta otururken Lisa potaya yedi atış yaptı ve hepsi de isabetsizdi. Sonra koşarken top sol ayağının ucuna çarpıp sahanın diğer ucuna fırladı. Bunu gören Lewis güldü. Gülüşü Lisa'nın dikkatini çekti. Lisa topu aldıktan sonra sahanın diğer ucunda durup, turuncu basket topunu ellerinde yavaşça döndürerek Lewis'e baktı.

Lewis sağ elini biraz kaldırıp hafifçe el salladı.

"Oynamak ister misin?" diye sordu Lisa.

"Tabii," dedi Lewis. Banktan kalktı. Koşar adımlarla çitin etrafından dolanıp sahaya girdi. Topu almak için ellerini uzattı.

"Yirmi birle başlayalım," dedi Lisa. Lewis'e topu attı; Lewis faul çizgisine geçti.

"Senin başlayabileceğini kim söyledi?" diye sordu Lisa.

"Öyle farz ettim."

"Eh, farz etme."

"Öyleyse sen başla."

"Kesinlikle," dedi Lisa. Ayak parmaklarını faul çizgisine dayadı. Topu üç kez sektirdi. İki eliyle sımsıkı tuttu. Kaldırdı. Yüzünde yoğun bir dikkat belirdi ve sonra atışını yaptı. Top panyayı aşıp diğer taraftaki çimenlere düştü.

Lewis güldü.

"Ne?"

“Hiç. Ben alırım.”

Lewis koşar adım gidip basket topunu aldı. Topu Lisa'ya attı. Lisa yine topu sektirdi, kaldırdı, atışını yaptı. Top panyaya değmeden üstünden geçti.

Lewis yine güldü.

“Ne?”

“Şey düşündüm de... bilirsin.”

“Ne?”

“Tanrı daha iyi atış yapar diye düşünmüştüm,” dedi Lewis. Lisa ona öfkeyle baktı, ama Lewis gülümsemeyi kesemedi. “Basit bir soruyu yanıtlarsan sana on puan avans veririm.”

“Sor.”

“Ölünce nereye gideriz?”

“Git topu al,” dedi Lisa ellerini beline koyarak. Lewis başıyla onaylayıp çimenliğe koşarak topu aldı ve Lisa'ya attı. Lisa topu üç kez sektirdi. “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Ölmedim ve ölmeyeceğim. Ölümlülük sizi ilgilendiriyor, beni değil.” Lisa topu kaldırıp atış yaptı. Potaya çarpan top sekerek çimenlere düştü.

“Bu sefer ben getirmem,” dedi Lewis.

Lisa itiraz etmeden topu getirdi. Faul çizgisinin yanında duran Lewis'e topu sektirerek attı. Lewis topu kaldırıp fırlattı. Top çemberden geçti.

Lisa peşinden koştuğu topu faul çizgisinden ayrılmamış olan Lewis'e fırlattı. Lewis nişan alıp şutunu attı. Top yine çemberden geçti.

Lisa topu aldı. Lewis bir şut daha attı. Yine basket oldu. Lewis bir sonraki şutuyla da sayı buldu, ama ondan sonraki çemberi turlayıp dışına çıktı. Ribauntu hemen alan Lisa hızla potanın soluna gitti. Topu kaldırdı. Nişan aldı. Topu tekrar indirip beline yasladı. “Bak ne diyeceğim,” dedi. Sağ ayakkabısını bağlamak için eğildi. Tişörtünün altından sütyensiz memeleri görüldü. “Bu sayıyı yaparsam maçı kazanırım.”

“Bunu neden kabul edeyim ki?”

“Çünkü kaybedersem sana hayatın sırrını söyleyeceğim.”

“Lisa, senin Tanrı olduğuna inanmıyorum.”

“Sorun değil. Ben de senin rock yıldızı olduğuna inanmıyorum.”

“Tamam öyleyse,” dedi Lewis. “At.”

Lisa topu parmaklarıyla biraz döndürdü. Kaldırdı. Attı. Havada ilerleyen top, çemberi de panyayı da ıskaladı. Topun çimenlere düşmesini birlikte seyrettiler ve sonra Lewis, Lisa’ya hevesle baktı.

“Seni geri zekâlı,” dedi Lisa. “Anlam filan yok. Plan yok. Senaryo yok. Hayat bir film değil. Kalıcı bir mana yok. Büyük bir ödül yok. Doğru yok. Yanlış yok. Ceza yok. Adalet yok. Cennet ya da cehennem yok. Bütün bunları unut. Bütün bunların bir sebebi yok. Her şey rastlantısal. Her şey rastlantısal yahul”

Sustu. Nefesini topladı. Devam etti. “Bir şey icat edebilirsin. Bir anlam uydurabilirsin. Delikanlının kızla tanışmasını sağlayabilirsin. Yarım kalmış işleri tamamlayabilirsin. Kendini acıya katlanmanın bağışlanma getirdiğine ikna edebilirsin.” Duraksadı. Lewis’in gözlerinin içine bakarak işaret parmağını uzattı. Ona doğru bir adım atıp iyice yaklaştı. “Ama şunu biliyor musun?” Lewis’in göğsüne parmağıyla dokundu. “Bildiğim tek şeyi biliyor musun? Katlanılan onca acı sadece ama sadece ekşime yapar. Kim olursan ol, cennete veya karmaya ya da doğru yola ne kadar inanırsan inan, sonunda her şey ekşi bir tatla biter. Bunların hiçbirisi seni koruyamaz. Bana yetmiş yıllık herhangi bir şeyin, mutluluğun, *vecdin*, yedi aylık bağırsak kanserine bedel olduğunu söyle. Söyleyemezsin. Çünkü değmez.”

Lewis karşılık vermeye hazırlandı, ama Lisa sırtını döndü. Basket topunu bıraktı ve yürüyerek sahadan çıkıp Lewis’i yalnız bıraktı.

Lewis kral süitinde basket topunu aramaya geceyarısından hemen önce başladı. Topu yanında getirdiğine emindi. Basket sahasından aldığı hatırlıyordu. Broadway Caddesi'nde yürürken ve Fort Garry Oteli'nin basamaklarından çıkarken sektirdiğini hatırlıyordu. Lobiden geçerken kolunun altına sıkıştırdığını hatırlıyordu. Asansörün duvarından sektirdiğini ve yanlışlıkla yedinci, sekizinci ve on birinci katların düğmelerinin yanmasına yol açtığını hatırlıyordu. Ama şimdi topu bulamıyordu. Banyoya, oturma odasına, yatağın altına ve televizyonun arkasına baktı. Ama topu nereye koyduğunu anımsayamadı.

Lewis geceyarısı soyundu, yatağa girdi ve battaniyeyi üstüne çekti. 00:17'de saati duvara çevirdi. Yastığını kabarttı. Yan dönüp cenin pozisyonunu aldı. Basket topu hâlâ aklından çıkmıyordu.

İkiyi biraz geçe kalkıp giyindi ve kral süitinden çıktı. Koridorda yürüdü. Topu göremedi. Katındaki bütün koridorlarda yürüdü ama top yoktu. Asansörün aşağı düğmesine bastı ve bekledi. Sağdaki asansör binmedi, yukarı çıkarken kullandığı soldaki asansörü bekledi ama top orada da yoktu.

Aşağı indi. Asansörün kapıları lobi katında açıldı. Lewis resepsiyon masasına yürüdü. Beth adlı resepsiyonistin işinin

başında ve yalnız olmasına sevindi.

“İyi akşamlar,” dedi Beth.

“Bulunan kayıp eşyaları saklıyor musunuz?”

“Saklıyoruz.”

“Bir basket topu buldunuz mu?”

“Bakmam gerek,” dedi kadın, ama kımıldamadı. Lewis’ten bir işaret bekler gibiydi.

“Bekliyorum,” dedi Lewis. Beth masanın arkasındaki kapıdan geçerken başını geriye çevirip baktı. Lewis bekledi. Lobideki tek kişiydi. Başka müşteri yoktu. Kapıcı yoktu. Lewis yüzlerce kişilik bir odada tek başınaydı ve bir an, kimse kendisini seyretmezken, sonsuza dek yok olmaktan korktu. Sonra Beth’in kapıdan geçip masanın arkasına geri döndüğünü işitti.

“Üzgünüm. Basket topu yok. Herhangi bir spor aleti yok.”

“Ya?” dedi Lewis. Buna üzülmüştü.

“İyi misiniz?”

“İyiyim. Cidden iyiyim. Basket topumu bulamıyorum o kadar.”

Asansöre doğru dönen Lewis, Beth’in yüzünün hâlâ kaygılı olduğunu görmedi. Asansörü beklerken geriye bakmadı. Asansör onu dosdoğru kendi katına çıkardı. Lewis odasına gitti, manyetik kartıyla kapıyı açtı ve yatağın hemen solunda karısının durduğunu görünce şaşırdı. Karısı gerçek boyundaydı ama saydamdı.

“Çabuk,” dedi karısı ona. “Bunu uzun süre sürdüremem.”

“Çok üzgünüm.”

“Şu an perişan haldesin.”

“Biliyorum.”

“Kendini toplamalısın.”

“Yas tutmayı çabucak bitirmemi mi istiyorsun?”

“Lewis, daha başlamadın bile.”

Lewis odaya girdi, kapıyı arkasından kapadı. Karısı soluklaşmaya başlamıştı bile. Lewis onun bacaklarının

ardındaki halıyı ve omuzlarıyla başının ardındaki çiçek desenli duvar kâğıdını görebiliyordu.

“Ne yapmalıyım?”

“Her şeyden önce o kadını dinlemeyi kes.”

“Biliyorum. Biliyorum. O iyi değil.”

“Ama doğru şeyi yapıyorsun.”

“Neyi? Ne yapıyorum?”

“Yapmaya devam et.”

“Ne? Yaptığım nedir?”

“Dokunmaya devam et. Onu dokunulur bir şeye dönüştürmeye...”

Konuşmayı sürdürdü, ama sesi çok alçaldığı için Lewis ne dediğini anlayamadı. Karısı hafif ama duyulur bir puf sesiyle gözden kayboldu.

Öldürmeyen şey güçlendirir

Lewis yatağın kenarına oturdu ve kendini tutamayıp ağlamaya başladı. Üç kez şiddetle hıçkırdıktan ve dört derin nefes aldıktan sonra banyoya gitti, burnunu sildi ve dokunulur kılma meselesini düşünmeye başladı. Kendine ne hissettiğini sordu. Kendine düşünmeyi kesmesini, konuşmayı kesmesini ve hiç kımıldamamasını söyledi. Bunları yapınca evliliklerinin on yedinci ayındaki bir kış gecesini anımsadı; hâlâ Halifax'taydılar ve sanat okulundaki dördüncü seneleriydi.

Altı haftadır tartışıyorlardı, ama Lewis tartışmalarının sebebini hatırlayamadı. Bildiği tek şey gitmeye karar verdiğiydi, ama Lisa onu bir gece daha kalmaya ikna etmişti. Son bir kez birlikte uyudular ve öyle ateşli seviştiler ki Lewis sonrasında hemen uykuya daldı. O uyurken Lisa eline bir et bıçağı alıp dışarı çıktı ve Lewis'in arabasının dört lastiğini de kesti.

Lewis sabahleyin, içinde en değerli eşyalarının bulunduğu bir kutuyu arabaya taşıırken bütün lastiklerinin inik olduğunu fark etti.

Hiddetle daireye geri dönüp mutfakta yakaladığı Lisa'yı suçladı. Lisa inkâr etmedi. Lewis başta onun deli olduğuna karar vermiş ve bu da gitme kararını pekiştirmişti. Ama kısa süre sonra, Lisa'nın yaptığı şeyi içten bir sevgi gösterisi olarak yorumlamaya başladı. Lisa'nın yeni lastiklerin parasını ödemesi koşuluyla kalmaya karar verdi.

Lewis ancak şimdi, Winnipeg, Manitoba'daki en iyi ikinci otel odasının banyosunda dururken Lisa'nın eylemlerinin aslında çok daha önemli olduğunu anlıyordu. O anda, cicim ayları tamamen bitmişken, Lewis tartışmaktan bıkmışken ve yağışlı Halifax kışı yüzünden içi kararmışken, Lisa'yı terk etmek istemişti. Arabasına atlayıp gidebilse onu terk edecekti ve geri dönmek imkânsız hale gelene dek arkasına bakmayacaktı. Lisa bir mutfak bıçağıyla dört basit darbe indirerek bunu olanaksız kılmıştı, böylece sadece ilişkilerini değil Lewis'i de kurtarmıştı.

Lewis banyo zeminindeki yansımasına bakan gözlerini yukarı çevirdi. Lisa'ya lastiklerin parasını ödettiğine inanamıyordu. "İşte," dedi kendine. "Puştluk yaptığın zamanlara mükemmel bir örnek." Oturma odasına gitti, hâlâ götürülmemiş tabakların arasında duran et bıçağını aldı ve süitten çıktı.

Lewis planını ancak asansördeyken kusursuzlaştırdı: bir arabanın dört lastiğini de söndürecekti. Bu yeterince dokunsal gelmezse başka bir arabanın da dört lastiğini söndürecekti. Et bıçağını gerektiği kadar çok lastiğe saplamaya hazırdı. Ancak -ve bu onun için çok önemliydi- bunu rastgele yapamazdı: arabaların o olayla bir şekilde bağlantılı olması gerekiyordu, örneğin steysin olabilirlerdi veya bütün farları aşağı çevrilebiliyor olabilirdi ya da başka bir eyaletin plakasını taşıyor olabilirlerdi. Lewis yıkım istiyordu, ama bu yıkım bir yapıya, bir kılavuz ilkeye, az çok düzene sahip olmalıydı.

Lewis lobiden geçerken başıyla Beth'i selamladı. Otelin üç sokak kuzeyine gittiğinde ön camda çatlaklar olması gerektiğine karar verdi, çünkü ön camında uzun bir yatay çatlak bulunan bir BMW'nin yanından geçiyordu. Lewis arabanın sağ arka lastiğinin yanında diz çöktü. Elini buz gibi tampona koydu. Bıçağı ceketinin iç cebinden çıkardı ve epey uğraşarak lastiğe batırdı.

Bunu yapmak kendini çok mutlu hissetmesine yol açtı. Dışarı çıkan havanın sesini dinledi ve daha hızlı çıkması için

bıçağı aşağı yukarı hareket ettirdi. Lastik görünür ölçüde sönünce Lewis bıçağı çıkarmaya çalıştı. Bıçak direndi. Lewis bıçağı ancak birkaç denemeden sonra çıkarabildi. Bıçağı elinde tutarak BMW'nin etrafında turlayıp lastikleri birer birer kesti. Sokağın ortasında durup elindeki et bıçağını çevirdi. Diğer üç lastiğin de sönmelerini seyrettikten sonra ön camı çatlak olan bir başka araba aramaya başladı.

Winnipeg bir ova şehriydi, taşlı yollarla ve çiftliklerle çevriliydi ve Lewis ön camı çatlak bir sürü arabaya rastlayacağını düşünmüştü. Ama kırk beş dakika aramasına karşın bir tane bile bulamadı. Lewis tam çatlaklık kuralını iptal etmek üzereyken sağa, Wolseley Sokağı'na sapınca beyaz bir Honda Civic gördü. Ön camın ortasından başlayıp sol üst köşeye doğru uzanan çatlağı yarım sokak öteden bile seçebiliyordu. Lewis arabaya koşup sağ arka lastiğin yanına çömeldi. Cebinden et bıçağını çıkardı. Sürücü kapısının açıldığını duyunca dona kaldı.

Lewis arabanın boş olduğunu farz etmişti, ama kontrol etmemişti. Seçeneklerini değerlendirdi. Çok seçeneği yok gibiydi. Hâlâ ne yapacağına karar vermeye çalışırken kaldırıma yeşil bir ayağın bastığını gördü. Yine yeşil olan sağ ayak diğerini çabucak takip etti. İki ayak da perdeliydi ve Lewis'e doğru yürümeye başladılar. Çömelmeyi sürdüren Lewis bıçağı yere bırakıp yukarı baktı. Boynu solungaçlı, yeşil bir kadın tepeden bakıyordu. Lewis kadını hemen tanıdı.

Lewis, Toronto'dayken limuzinlerine yandan çarpmasına ramak kalan arabayı kullanan yaratıkla karşı karşıya olduğuna inanamıyordu. Gözleri kadının ellerinden kendi ellerine çevrildi... ellerinin yeşil veya perdeli olmayışı nedense uygunsuz geldi.

“Belki bana yavdım edebilirsin?” diye sordu yaratık.

“Seni tanıyorum galiba,” dedi Lewis.

“Sanmıyorum.”

“Evet, tanıyorum. Bir limuzindeydim ve sen az kalsın

çarpıyordun.”

“O sen miydin?”

“Arka koltuktaydım.”

Yaratığın yol tarifine ihtiyacı vardı ve Lewis yardımcı olamadı. Havadan sudan bahsettiler ve sonra kadın sanki bir şeyi anımsadı.

“Buvada beklev misin lütfen?”

Başıyla onaylayan Lewis, kadının beceriksizce yürüyerek gitmesini seyretti. Kadın geri dönünce sağ elini uzattı. Lewis ona dokunmaya çekindi, kadının yeşil teninden (ki yapış yapış görünüyordu) tiksindiğinden veya korktuğundan değil, ona dokunursa varlığının gerçekliğinin inkâr edilemez hale geleceğini bildiğinden. Lewis birkaç saniye sonra elini uzattı. Kadının cildi serin ve kuruydu. Kadın ona bir anahtar seti verdi.

Lewis onları ancak çevirince tanıdı. E.Z. Deposu anahtarlığının arka tarafında Lisa’nın en fazla on iki yaşındayken ailesiyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Lewis buna inanmakta zorlansa da, hayatında ilk kez geldiği bir şehrin ortasındaki yeşil tenli bir kadının ona ölü karısının bir fotoğrafını verdiği inkâr edilemezdi.

“Bunlavı o kadına gevi vevebiliv misin lütfen?”

“Veririm.”

“Çok önemli.”

“İnanılmaz.”

Kadın arabasına binip gittikten sonra, hâlâ afallamış halde olan Lewis aşağı baktı ve kaldırımında duran et bıçağını gördü. Bıçağın Honda tarafından ezilmiş kısmı biraz yamulmuştu. Sağ elindeki anahtarları sımsıkı tutan Lewis bıçağı sol eliyle aldı ve kemeriyle pantolonunun arasına sıkıştırdı. Kaldırımında dakikalarca oturdu. Otele geri dönerken bıçağı bir lağım ızgarasından içeri attı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Hiçbir Şeyi Bastırmamak

Rebecca III

Rebecca, Stewart'a dair her şeyi çöp konteynerine atmasının ertesi günü 06:05'te boş laboratuvarında oturup, kız kardeşinin ölümünden beri ertelediği bütün işlerin listesini çıkardı. Liste tamamlandığında, Rebecca'nın acilen ilgilenmesi gereken on yedi maddeyi içeriyordu. Rebecca bunlardan üç tanesini çalışma arkadaşlarının çoğu gelmeden halletti. Öğlen olduğunda on iki tanesini halletmişti. 15:13'te listesindeki son madde olan *taramaların* üstünü çizdi.

Masasında oturan Rebecca koltuğunda saat yönünde döndü. Tatminle uzun uzun iç geçirdi ve sonra arkasından kâğıt hışırtıları geldiğini işitti. Durdu, döndü ve yakınında David Sharpen'ın, yedinci katta çalışmaya yeni başlayan bir kan alma uzmanının durduğunu gördü. Adamın sol elinde bir kan numunesi, sağ elindeyse formlar vardı. Adamın numuneyi bizzat incelemiş olmasına şaşırان Rebecca, onun ne kadar zamandır arkasında durduğunu bilmiyordu.

“Ne kadar zamandır orada duruyorsun?” diye sordu.

“Bugün epey dikkatlisin.”

“Öyleyim.”

“Bunu bugün halledebilir miyiz?”

“Neye ihtiyacın var?”

“Basit bir metabolik panel istiyorlar, ama özellikle de glükoz.”

“Sorun olmaz herhalde,” dedi Rebecca. Test tüpünü ve formları aldı. Numuneyi hazırlamaya başlamıştı ki başını kaldırdınca David Sharpen’in hâlâ minik laboratuvarının bir köşesinde durduğunu, dirseğini mikrodalga fırına yasladığını gördü.

“Çıkışta bir içkiye ne dersin?” diye sordu adam.

Rebecca numuneyi bıraktı. Çok şaşırmıştı, ama David Sharpen’in davetinden çok işten sonra sahiden de bu adamla içki içebilecek olmasına şaşırmıştı. Kendisini engelleyecek hiçbir şeyin bulunmaması, herhalde bir zamanlar bulunduğu sonucuna varmasına yol açtı. Rebecca kendi zihnini tarayınca bu şeyin Stewart olduğunu çabucak anladı. Stewart’ı özlememek, Stewart’ı düşünmemeyi beraberinde getirmişti. Rebecca’nın artık verdiği tüm kararlarda Stewart’ı göz önünde tutmasına gerek yoktu. Bunu farkında olmadan yıllar boyu yaptığını birden kavramak şaşırtmasına ve üzülmesine yol açtı... ama artık buna mecbur olmadığını bilmek son derece sevindiriciydi.

Rebecca kısa, gri halıya bakarken bu düşünceler aklından hızla, peş peşe geçti. David Sharpen’in sağ ayakkabısını göz ucuyla görüyordu. Son moda, gıcır gıcır bir deri ayakkabıydı. Rebecca adamın gözlerine denk gelene dek gözlerini kaldırdı. “Evet,” dedi. “Çok isterim.”

David Sharpen, Rebecca’nın çelişkili duygularını hissetmişti ve sonra onun ansızın bir karara vardığını hissetti. Rebecca’nın herhalde sevgilisinden yeni ayrıldığını düşünüp sırttı.

Gözlerini açan Rebecca tavanın renginin yanlış olduğunu gördü. Krem rengiydi; Rebecca’nın yirmi yedi ay boyunca her uyandığında gördüğü tavansa daha beyazdı. Hemen doğruldu, ama akşam olanları ancak sağına bakıp da David Sharpen’in sol omzundaki kanayan kalp dövmesini görünce hatırladı. Kendini mutlu hissetti. Battaniyeyi çekti, çenesinin altına sıkıştırdı ve hissettiği mutluluğun geçmesini bekledi.

Geçmemesine şaşırdı. Suçluluk duygusuyla pişmanlığa kapılacağına emindi ve gelişlerini hızlandırmak için yan döndü. Parmaklarını David Sharpen'ın sırtında hafifçe gezdirdi. Ama hâlâ kendini iyi hissediyordu. Parmaklarını gezdirmeyi sürdürdükçe, mutluluğunun tuhaf bir şekilde dirençli olduğu ortaya çıkıyordu.

Adamın komodinindeki büyük, alarmlı dijital saat Rebecca'ya işe gitmek için bir buçuk saati olduğunu söyledi, ama Rebecca hangi semtte bulunduğunu hatırlayamadığından yolda ne kadar zaman harcayacağını kestiremedi. Adamın yatağından kalkıp giysilerini sessizce topladı. Banyoda sıcak suyu biraz açıp yıkandı. Giyindi ve sıcak, dostane bir mesaj yazıp mutfak masasına bıraktı. Ses çıkarmamaya büyük özen göstererek dairenin kapısına gitti, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Rebecca, David Sharpen'ın kapısının diğer tarafında bile kendini iyi hissetmeyi sürdürdü. Bu pozitif his arabasına binip yola çıkarken de devam etti. İşyerine geldiğinde hâlâ sürmekteydi. Hatta sırf David Sharpen'ın çalıştığı yerin önünden geçmek için yedinci kata çıktığında ve onun gülümseyişine sırtarak karşılık verdiğinde bile sürüyordu.

Rebecca eve gidince mutfak masasına oturdu; kendini yıllardır bu kadar iyi hissetmemişti. Stewart'ı aradı ve telefon çalarken bile suçluluk duygusu, utanç ya da pişmanlık duymamasına şaşırdı.

“Alo?” dedi Stewart.

“Teknede çalışıyor musun?”

“Resepsiyondayım. Müşterilerimiz var! İki kişi. Biraz tuhaflar. Güya yağmur yağdıncıalarmışlar. Sen daha iyi misin?”

“Aslında gayet iyiyim.”

“Sesin iyi geliyor.”

“Harika bile olabilirim.”

“Ama sesin biraz da tuhaf geliyor.”

“Belki de kendimi çok iyi hissettiğim içindir.”

“Olabilir.”

“Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim.”

“Doğru.”

“Dinle... sana sormak istediğim bir şey var,” dedi Rebecca.

Sesi son derece rahattı.

“Ne?” diye sordu Stewart ihtiyatla.

“Yeni başlangıçlar hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Yeni başlangıçlar. Sence iyi midirler?”

“Zor bir soru. Yani, prensipte herkes iyi olduklarını düşünür.”

“Tamam. Farklı bir şekilde sorayım. Sence insanın geçmişini silip her şeye baştan başlaması korkaklık mıdır yoksa cesaret midir?”

“Bunu bana neden soruyorsun?”

“Savunmaya geçme.”

“Şey, bana göre elbette cesarettir. Burada ne yapıyorum sanıyorsun?”

Rebecca sustu. Stewart’ın doğruyu söylediğine inandığını biliyordu. “Stewart,” dedi, “bu cidden faydalı oldu.”

“Rebecca? Bunu bir daha yapma. Neler olduğunu söyle!”

“Hey Stewart,” dedi Rebecca. “Elveda.”

Telefonunu kapatıp mutfak masasına koydu. Arabasına yürüdü ve binip dosdoğru E.Z. Deposu’na gitti.

Tamamlanış sadece başlangıçtır

Prairie Embassy Oteli'nin resepsiyon masasının ardında oturan Stewart bir süre elindeki telefona baktıktan sonra onu masaya koyup itti. Önce kımıldamadan oturdu, sonra masanın üstünü boşaltmaya başladı. Haftalar öncesinin gazetelerini çöp kutusuna attı. Okumakta olduğu dört ayrı romandaki kaldığı yerleri kitap ayrıçlarıyla işaretledi ve romanları boy sırasına göre dizdi. Bütün tabakları toplayıp mutfığa götürdü ve yemek artıklarını çöp kutusuna döktü. Tabakları elleriyle yıkayıp kuruladıktan ve dolaba koyduktan sonra resepsiyon masasına geri döndü.

Stewart oturup telefona baktı; telefon çalmayınca yelkenlisini bu gece bitirmeye karar verdi. Stewart aylardır yavaş çalışıyordu, ama aslında yapacak çok iş kalmamıştı.

Tekneye gidip güverteye çıktı, ışıkları açtı, çekicini aldı ve kamaranın iç ve dış ahşap kaplamalarını çivileme işini bitirdi. Sonra gövdeyi su geçirmez fiberglasla kapladı. Gün doğumundan hemen önce palangayı direğe taktı, yelkeni bağladı ve direğe çekti.

Stewart elinde dümen, oturarak sancak tarafına, kırmızılı turunculu ufka baktı, ama Rebecca'dan başka bir şey düşünemiyordu. Üç yıldır iki şeyden birinin olmasını beklemişti: Rebecca'nın onu geri çağırmasını ya da gerçekten veda etmesini. Rebecca ikincisini seçmişti ve Stewart şimdi

ne olacağını bilmiyordu. Kendini özgür hissediyordu, gerçi korkutucu bir özgürlüktü bu. Ama bomboş ve üzgün hissediyordu en çok. Yüzüne kuru bir rüzgâr esince başını kaldırıp baktı ve rüzgârın yelkeni şişirdiğini gördü. Ama tekne susuz ova toprağında hareketsiz kalmayı sürdürdü.

Yeni başlangıçların fiziksel açıdan imkânsızlığı

Rebecca asma kilidi açtı, kapıdan çıkardı ve cebine koydu. Kutuları 207. üniteden çıkarıp koridora bırakmaya başladı. Depo odasındaki bütün kutuları çıkarınca onları kronolojik sıraya dizdi. İş bittiğinde kutular, koridor boyunca uzanıp köşeyi dönen ve asansöre bir metreden az bir mesafede son bulan bir yılan gibiydiler.

Depo ünitesine en yakın kutular Rebecca'nın hayatının en erken anlarını içeriyorlardı. En uzaktaki kutularsa en yakın anlarını. Rebecca kutuları asansöre yüklemeye ancak sıralamayı iki kez kontrol ettikten ve birkaç kutunun yerini değiştirdikten sonra başladı.

Rebecca asansörü tamamen doldurunca kendine yer kalmadı. İçeri eğilip birinci katın düğmesine bastı ve kapılar kapanırken geri çekildi. Merdivenlerden koşarak inip birinci kata asansörden önce ulaştı. El arabasını bulamayınca kutuları teker teker taşımak zorunda kaldı, her birini birinci kat koridoru boyunca taşıyıp kaldırarak çöp konteynerine attı.

Asansör tamamen boşalınca binip ikinci kata çıktı ve tekrar doldurdu. Bu döngüyü dokuz kez tekrarladı, bütün kutular ve yedi yaşına bastıktan hemen sonra toplamaya başladığı bütün yadigârlar çöp konteynerini boylayana dek.

Rebecca elini cebine sokup asma kilidi çıkardı. Kilidi çöp konteynerine attı ve kapağı kapadı. Anında göğsüne sancı

saplandı. Çok yoğundu, Stewart'ın ve Lisa'nın nesnelerini yitirmenin acısından çok daha şiddetliydi... o iki acının toplamından daha şiddetliydi. Göğsüne baktı, oradan bir şeyin sökülüp alındığına emindi ve sonra yere yığıldı. Vücudundaki bütün kaslar kasıldı. Parmakları kıvrıldı ve tırnakları etinde minik çizgiler halinde yaralar açtı. Nefes alamıyordu. Sonra sancı kesildi. Nefesini toplaması neredeyse beş dakika sürdü, ancak bundan sonra ayağa kalkabildi, yürüyüp arabasına bindi ve motoru çalıştırdı. Sağa sola baktıktan sonra otoparktan çıkıp Broadview Caddesi'ne girdi. Şerit değiştirmeden önce hem dikiz aynasını, hem de yan aynaları kontrol etti. Arabayı dikkatli kullanıyordu, elleri direksiyonu onu on geçe pozisyonunda tutuyordu.

Pencereyi indirip radyonun sesini epey açtı, ama yetmedi... hâlâ uyukluyordu. Paralı bir yere park ederek taksi çevirdi. Şoföre adresi verir vermez arka koltukta uykuya daldı.

Şoför onu uyandırıp geldiklerini söyleyince Rebecca parayı ödedi, ön kapıyı açtı ve dosdoğru kanepeye gitti. Evin ön kapısını ardına kadar açık bıraktığını fark etmeden hemen uyudu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Tanrı Korkusu

Lewis III

Lewis gözlerini her kapayışında gördüğü dev kurbağada değil, çıplak ayaklarının altındaki halıda odaklanmayı dener. Yataktan kalkıp pencereye yürüdü. Aşağıdaki sokağa baktı. Yatağa geri döndü, uzandı, dönüp yüzükoyun yattı, sonra yan yattı ve komodindeki saatin 06:01'e geçişini seyretti.

Kurbağa kadını düşünmeden edemiyordu. Mesele sadece o kadınla konuşmuş veya onu iki farklı şehirde iki kez görmüş olması değildi. Kadından aldığından beri elinde tuttuğu zincir anahtarlığa kıyasla bunlar önemsizdi. Lewis aile portresine baktı. Lisa oturan annesinin solunda ayakta duruyordu. Rebecca sandalyenin diğer tarafındaydı. Onlardan epey uzun boylu olan babaları sandalyenin arkasındaydı, müşfıkçe üzerlerine eğilmişti. Lewis zincir anahtarlığa bakmayı sürdürürken kendince inkâr edilemez bulduğu bir sonuca vardı: anahtarlığın varlığı bir mesajdı, inanılmazla inanılması gerektiğini söyleyen basit ve reddedilemez bir mesajdı.

Lewis zincir anahtarlığı sağ elinde sımsıkı tutarak giyindi, süitinden çıktı ve Tanrı olduğunu iddia eden kadını aramaya başladı. Kadının hep bir şeyleri beklediği zamanlarda ortaya çıktığını fark eden Lewis beklemeye başladı. Grace Devlet Hastanesi'nin acil servisinde bütün sabah bekledi. 13:30'da Gus Berberi'ne geçti, sonra da Portage'deki Toronto Dominion Bankası'nın müdür odasının karşısındaki bir sandalyede

oturdu. CBC Binası'nın önündeki bir otobüs durağında, ismini bilmediği bir binanın altıncı katındaki bir dışı muayenehanesinde ve Winnipeg Sanat Galerisi'nin önündeki bir bankta bekledi. Saat 16:00'dan hemen sonra Lewis, Emtia Borsası Kulesi'nin otuzuncu katındaki Aikins, MacAulay & Thorvaldson Hukuk Bürosu'nun bekleme odasındayken, o kadını dördüncü kez gördü.

Tanrı olduğunu iddia eden kadın, Lewis'in oturduğu yerin o kadar yakınından geçti ki Lewis istese ona dokunabilirdi. Kadın saçını iki yandan atkuyruğu yapmıştı. Kısacık bir bisikletçi şortu giymişti. Ayakkabılarının tabanlarındaki metal kısımlar yürürken takırtılar çıkarmasına yol açıyordu. Koltuk altında ambalaj kâğıdından yapılmış büyük bir zarf vardı. Lewis, Lisa'nın zarfı sekretere vermesini, makbuzun imzalanmasını beklemesini ve bekleme odasından geri dönerken kendisinin ilk seferki kadar yakınından geçmesini seyretti.

Lewis onun antrede durup asansör beklemesini seyretti. Lisa aşağı düğmesine basıp kollarını kavuşturdu. Duruşu berbattı. Kapılar açılınca Lewis ayaklanıp elinden geldiğince hızlı koştu. Vücudunu yan çevirip, kapanan kapıların arasından son anda geçerek içeri girdi. Küçük asansörde sekiz kişi vardı ve herkes birbirine çok yakın duruyordu. Lewis, Lisa'nın yanında durdu, ama Lisa onu ancak asansör bir kat indikten sonra fark etti.

“Hey! Sensin.”

“Bisikletli kuryelik mi yapıyorsun?”

“Gözünden bir şey kaçmıyor Lewis.”

Asansör durunca sohbetleri kesildi. Kapılar açıldı. İki adam daha bindi. Lisa'yla Lewis arka tarafa geçtiler. Lewis yüzünde onun nefesini hissetti. İşaret parmağını uzattı. Kadının yanağını usulca okşadı ve sonra sağ eliyle bileğini tuttu. Sıktı. İyice sıktı. Yüzü soldu ve birden bu kadının Tanrı olduğuna inanmak, dev bir yeşil kurbağanın kendisine adres sorduğuna inanmaktan çok daha kolay geldi. Veya otel odasındayken

karısının hayaletinin kendisine tavsiye verdiğiğine inanmaktan. Kadın kaba saba olsa da inkâr edilemez bir şekilde gerçekti ve onun sanrısına (sanrıysa eğer) katılmak Lewis'e kendi sanrısında kalmaktan çok daha kolay geliyordu.

“Yapabileceğinin en iyisi bu mu?” diye sordu.

“Lewis, canımı acıtiyorsun.”

“Yapabileceğinin en iyisi bu mu gerçekten?”

“Ne diyorsun?”

Asansördeki herkesin omuzları kasılmıştı. Kapılar açılınca balık sürüsü gibi dışarı çıktılar. Dışarıda bekleyen insanlar vardı, ama hiçbirisi asansöre binmedi. Kapılar kapandı ve Lewis'le Lisa asansörde baş başa kaldılar.

“Bisikletli kuryelik yapmamdan mı bahsediyorsun? Gayet iyi bir iş.”

“Her şeyden bahsediyorum.”

Lisa'nın gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra da epey kısıldı. Lisa kolunu sallayıp bileğini Lewis'in elinden kurtardı, işaret parmağını uzattı ve kapıları açma düğmesine tek, isabetli bir hareketle bastı. Kapılar açıldı. Kadın, Lewis'i elinden sımsıkı tutup asansörden indirdi ve çeke çeke lobiden geçirip büyük cam kapılardan dışarı çıkardı. Lewis'in eli uyuşmaya başladı. Kadına ayak uydurmakta zorlanıyordu. Lisa binanın hemen dışında, bir beton merdivenin tepesinde durdu. “Sana biraz Hristiyanlık'tan bahsedeyim,” dedi.

“Hristiyan değilim.”

“Kitabında *sadece* şu doğru,” dedi Lisa, Lewis'in başının arka tarafını beklenmedik bir şekilde tokatlayarak. “İnsanoğlu benim suretimden yaratıldı. Anlıyor musun?”

“Hayır. Hayır, anlamıyorum,” dedi Lewis; daha doğrusu başının arka tarafına tokadı yediğinde dilini ısırıldığından “Hayır. Hayır. Anlamıyovum,” dedi.

“Bana bak,” dedi Lisa. “Ben narinim, zarifim ve kırılganım. Dolayısıyla sen de öylesin. Dolayısıyla dünya da öyle.”

Lewis konuşmadı. Emtia Borsası Kulesi'nin ön

basamaklarında durup sokağı seyretti. Hemen önlerindeki kaldırımında avaz avaz ağlayan bir bebekle sabrının sonuna gelmiş bir anne vardı. Lewis bebeğe acıdı. Anneye acıdı. İkisinin de çığlıkları daha fazla yükselmeden kulaklarını kapamak istedi, ama sonra buna gerek olmadığını keşfetti. Köşede bir belediye otobüsü durdu ve Lewis fren sesini işitti, ama açılan kapıların ve inen insanların seslerini işitmedi. Yanından geçip giden iki ofis çalışanının konuşmaları kayboldu. Lewis, Lisa'ya bakınca kadının ağzının kırmıldadığını, ama ses çıkarmadığını gördü. Hiç ses duymuyordu.

Lewis yirmi dokuz saattir sağırdı ve son üç saati Palm Room barında, piyanisti duyamadan ve bunu harika bularak geçirmişti. Duyamamak dinlemediği anlamına gelmiyordu. Artık gıcırdayan otobüs frenlerinin simetrik tizliğini, açılan bir asansör kapısının kısa melodisini ya da yeteneğini harcayan çakırkeyif bir adamın çaldığı hafif akortsuz bir piyanonun bozuk mükemmelliğini fark etmek zorunda değildi. Sesler olmayınca dünya Lewis'in istediği kadar seyredebileceği ya da görmezden gelebileceği, sesi kısılmış bir televizyona dönüşmüştü. Lewis tamamen sessiz dünyasında kendini harika hissediyordu, ta ki kadehini tezgâha koyup da içinde karısının minik bir versiyonunun yüzdüğünü fark edene dek.

Lewis karısının yüzeye çıkmasını ve buz küplerine basarak kadehin kenarına tırmanmasını seyretti. Kadın sıçradı, tezgâha indi ve kürdanlarla dolu bir martini kadehine koştı. Ardında su damlacıklarını andıran ayak izleri bırakıyordu. Martini kadehine yaklaşınca dibine gövdesiyle vurup devirdi ve kürdanları etrafa saçtı. Lewis seyrederken, kadın kürdanları tezgâhın üstünde itmeye başladı. Lewis onun ne yazdığını hemen anlayamadı.

□ KADINI

“O kadını ne? Açık söyle. Daha net söyle. O kadını ne

yapayım?”

Kürdanlar karısından biraz daha uzundu. Lewis onun kan ter içinde uğraşmasına seyirci kalmaya dayanmakta epey zorlansa da, işine engel olmak istemedi. Lewis karısının mesajını iletemeden kaybolmasından korkuyordu. Tezgâha eğilip, karısının minik versiyonunun yazmayı sürdürdüğü yazıyı okudu. Karısı kibritleri sağa sola itiyordu. Nihayet durdu, geri çekildi ve bitkin bir halde Lewis’e baktı. Şunu yazmıştı:

ULUDUMELISIN

“Ah bebeğim. Neden bahsediyorsun sen? Ne diyorsun?”

Lewis yeninin çekildiğini hissetti ve kemirilmiş tırnaklarla mor ojeyle tanıdı. Tekrar tezgâha baktı, ama karısının minik versiyonu gitmişti. Lewis o elden kurtulmak için kolunu çekince kürdanları etrafa saçtı. Koşma dürtüsüne direnerek Palm Room’dan uzun adımlarla çıktı.

Asansöre yöneldi. Başını geriye çevirip bakınca, Tanrı olduğunu iddia eden kadının takip ettiğini görüp adımlarını hızlandırdı. Asansörlere ulaşip yukarı düğmesine bastı. Dört kapıdan hiçbirisi açılmadı. Lewis düğmeye tekrar ve ardından defalarca bastı. Kapılar hâlâ kapalıydı. Lisa yaklaşmayı sürdürüyordu. Lewis elinden geldiğince soğukkanlılıkla asansörlere sırtını dönüp koşar adım döner kapılara giderek otelden çıktı.

Karısının öldüğü gece Lewis televizyonun önünde uyuyakalmıştı. Bir şey -ne olduğuna emin değildi- onu uyandırmıştı. Hava hâlâ karanlıktı, ama Lewis vaktin gecenin geç bir saati mi yoksa sabaha karşı mı olduğunu anlayamamıştı. Televizyonu kapatınca ortalığa çöken sessizlik biraz paniğe kapılmasına yol açmıştı. Ev tamamen hareketsizdi, sanki her şeyin fişi çekiliydi ve Lewis içinde oturduğu bu hareketsizlikten hoşlanmamıştı. Bu hisleri giderek yoğunlaşınca gözlerini

kapatıp parmaklarıyla kulaklarını tıkamıştı. O şekilde ne kadar durduğunu bilmiyordu, ama omzunda karısının elini hissedince sıçramıştı, parmaklarını kulaklarından çıkarmasa da.

Turneden sonra geri döndükleri daire, daha önce kaldıkları otel odalarının çoğundan küçüktü. The Impostors olarak on dört ülkedeki orta boyutlu konser salonlarında çılmış, ayrıca The Voltage'ın Birleşik Devletlerin doğu kıyısındaki sekiz stadyumda verdiği konserlerde alt grupluk yapmışlardı. Lewis de Lisa da turneyi başarılı buluyorlardı, ama önemli bir konuda görüş ayrılığı içindeydiler: Lewis ona ilk turneleri derken, Lisa ilk ve son turneleri diyordu. Yeni bir şeyin üstünde çalışmak istiyordu, Lewis ise The Impostors'un insanın eline hayatta bir kere geçecek ve değerlendirilmemesi aptallık olacak türden bir fırsat olduğuna emindi. On altı gündür dairede kalıyorlardı ve aralarındaki gerilim azar azar, ama giderek artmıştı.

"Yatağa gel," demişti Lisa. Lewis parmaklarını kulaklarından çıkarmıştı. "Yatağa gel," diye tekrarlamıştı Lisa.

"Emin misin?"

"Evet."

Lewis onun peşinden merdivenden çıkmıştı, elini gevşekçe tutarak. Lisa yatağa girmişti. Lewis onun yanına uzanmıştı, ama soyunmadan. Komodindeki alarmlı saat tıkırdıyordu. Bu düzenli tıkırtılar Lewis'in kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. "Biraz şaşkınım," demişti.

"Biliyorum."

"Öyle çok para kazandık ki. Tekrar yapmalıyız."

"Ama para için yapmadık ki."

"Biliyorum."

"Asıl mesele para değil, değil mi?"

"Değil."

"Öyleyse nedir?" diye sormuştu Lisa. Lewis yanıt vermeyince beklemişti. Lewis'in uyuduğunu sanmıştı, ama sonra Lewis konuşmuştu.

"Bunun sahte olduğunu bilsem de, gerçek halimden daha

çok seviyorum. Tekrar normal olmaktan korkuyorum.”

“Seyircilerin arasında olmaktan korkuyorsun.”

“İyi ifade ettin.”

“Bundan korkmanın sebebi nedir?”

“Bilmiyorum.”

“Öğrenmelisin,” demişti Lisa. “Ve soyunmalısın.”

Lewis, Lisa’nın tavsiyesine uymuştu. Dönüp ayak parmaklarını onun ayak bileklerine değdirmişti ve her şeyin yolunda olduğunu ya da olacağını düşünerek uykuya dalmıştı.

Lewis otel merdiveninin tepesine gelince koşmaya başladı. Bir limuzinden inen gelinle damadın arasından onları iterek geçip Broadway’den batıya koştu. Başını geriye çevirince Lisa’nın çarptığı bir nedimeyi yere serdiğini ve ardından takibi sürdürdüğünü gördü. Smith Sokağı’na girince böğrüne şiddetli bir sancı sapsa da koşmaya devam etti. Donald Sokağı’nda bacaklarının üst kısımlarındaki kasılmalar dayanılmaz bir hal aldı, ama buna aldırmadı. Hargrave Sokağı’nda başını geriye çevirip baktı. Lisa öfkeli görünüyordu. Edmonton Sokağı’nı girdiklerinde hiddetliydi ve arayı kapamaya başlamıştı.

Manitoba Yasama Binası’na varan Lewis çimenlikten koşarak geçerken Lisa ona arkadan saldırdı ve ayaklarını yerden kesti. Lewis’in gövdesi çimenliğe sertçe çarptı, ceketinin omuz dikişleri attı. Lewis’in yüzü, yeni kesilmiş gibi kokan çimenlerde kaydı. Lisa, Lewis’i şaşırtıcı bir kuvvetle sırtüstü döndürdü. Dizleriyle onun omuzlarını muhladı. Lewis çırpınsa da kurtulamadı.

Lisa eğilip yüzünü onunkine çok yaklaştırdı. “Karnın ölümünü umursamam mı gerekiyor? Onu tanı mıyordum bile!” diye haykırdı, Lewis’in burnuyla göz kapaklarına tükürük saçarak. “Karnı ben öldürmedim. Hayatın kötü gitsin diye özellikle bir şeyler yapıyor değilim. Her şey için suçlanmaktan bıktım!”

Lewis kadının ağzının açılıp kapanmasını seyretti ve

sonra tükürüklerden korunmak için gözlerini kapadı. Kadının dizlerini omuzlarına iyice bastırıldığını hissedince gözlerini açtı. Kadının yüzü öyle yakındaydı ki Lewis odaklanamıyordu.

“Ama en azından ben ortalıkta koşturup her şeye bir başlangıç, gelişme ve son atfetmiyorum,” dedi kadın, Lewis’in yakasını bırakarak. Soluk verdi ve sonra tekrar Lewis’e eğildi, o kadar yaklaştı ki burunları dokundu. “Siz insanlar temel bir kusur olduğunu hiç fark etmediniz mi? Hayır mı? İşte sana bir ipucu... mutlu bir sonla üzücü bir sonun arasındaki tek fark şudur: birinde sonun zamanını sen belirlersin.”

Nefessiz kalan Lisa, Lewis’in üstünden kalktı. Eteğini indirip soluk soluğa sırt üstü uzandı.

Lewis söylenenlerin hiçbirini duymamıştı tabii ve kadının ne dediğini merak etmeyi sürdürmekteydi. “Lisa?” diye sordu.

Ama Lisa dönüp ona bakmadı. Bunun yerine ayağa kalkıp yürüyerek uzaklaşmaya başladı, başını geriye çevirip bakmadan. Lewis tuhaf bir şey fark etti: Lisa giderek küçülse de, etrafındaki şeyler küçülmüyordu. Sanki kadın uzaklaşmak yerine olduğu yerde yürüyor ve giderek ufalıyordu.

“Lisa!” diye haykırdı Lewis.

Lisa yine yanıt vermedi. Ufaldı, ufaldı ve gözden kaybolunca Lewis görme yetisini kaybetti. Önce ana renkler kayboldu, sonra karışım renkleri, sonra bütün gri tonları ve ardından bütün beyaz tonları kayboldu ve geride sadece siyahlık kaldı. Lewis, Manitoba Yasama Binası’nın çimenliğinde oturup gözlerini kırptırdı ve ovuşturdu, ama hâlâ tamamen kördü.

DOKUZUNCU BÖLÜM

**Suyun Sahip Olmak
İstediği Zarafet**

Aby III

Aberystwyth, Prairie Embassy Otel'i'ne geldiği günü beyaz Honda Civic'ten altı metreden fazla uzaklaşmadan geçirdi ve bu süre içinde annesini bir daha görmedi. Zaman geçirmek için radyodan müzik dinledi, yürüme egzersizi yaptı ve Akuatik İncili'nin daha önce okumadığı bölümlerini okudu. Siförlilerin müziklerinin ahenksiz olduğunu keşfetti, bacakları yerçekiminin taleplerine direndi ve Akuatik İncili'nin sona bıraktığı kısımlarının en iyi kısımları olmadığı ortaya çıktı. Bir Siföri'nin nehir kıyısında inşa ettiği bir kulübe üstünde ufak tefek değişiklikler yapmasını saatlerce seyretti. Aby hayatının en dramatik olayını yaşamakta olduğuna inansa da, sıkıntıdan patlıyordu.

O gece, ön camla kaputu elma parçalarından temizlemek için epey uğraştıktan sonra beyaz Honda Civic'in tepesinde uyudu, çünkü arabanın içi uyunmayacak kadar sıcaktı. Kaputa uzanıp sırtını cama yaslamak çok daha serinletici ve rahat geldi. Aby bunu neden daha önce düşünmediğini merak etti. Yolda geçirdiği beş gecenin dördünde arka koltukta kıvrılmıştı veya direksiyonun başında, bacaklarını gösterge paneline yaslayarak uyumuştı.

Ama bu pozisyonun konfordan çok daha önemli bir getirisi vardı: Aby'nin başı yıldızları seyretmek için mükemmel bir konumdaydı. Pabbi ona yıldızları epey ayrıntılı anlatmış olsa

da Aby duyduklarının hepsini unutmuştu ve şimdi yıldızlar gözlerini kamaştırıyordu. Ova gecesinin o berrak, bulutsuz göğü Aby'nin sualtında gördüğü manzaralar kadar güzeldi. Yıldızları saymaya başladı, ama çabucak vazgeçti. Kaputun ön kenarından sarkmış bacaklarını sallarken ve yukarı bakmayı sürdürürken, daha önce hiç erişemediği bir şeye ulaşmayı başardı: *thrum*.

Akuatikler *thrumun* aydınlanmayı çabuklaştırabilen bir meditasyon hali, bir çeşit metafizik kestirme yol olduğuna inanırlar. Çok arzulansa da neredeyse imkânsız olan bu hal, yaşamınızdaki olayları sanki başka birisinin başından geçmişler gibi görebilmenizi sağlar. Aby çalıntı beyaz Honda Civic'in kaputunun üstünde yukarı bakarken kendi kaygılarını ve sorunlarını, başarılarını ve başarısızlıklarını, zayıf ve güçlü yönlerini sanki bir yabancıya aitmişler gibi görebilmeye başladı. Kısa süreliğine de olsa kendi hayatını sanki onun yıldızı değil seyircisiymiş gibi gördü.

Bütün önemli ilişkilerinin bitişlerini anımsadı, sonra da kendisinin ve diğerlerinin ne kadar suçlu olduklarını gördü. Kariyer seçimlerini, kötü biten arkadaşlıkları ve kaçırılan fırsatları inceledi. Hatalarını gördü ve rahatsız olmadı. Zaferlerini fark etti ve böbürlenmedi. Kendi karakterini gözlemledi. Normalde kendini zavallı ve zayıf hissetmesine yol açacak şeyler, geliştirici şeylere dönüşüverdiler. Teni aysız ova gecesinde neredeyse siyah görünen koyu, derin bir yeşile büründü.

Sonra annesini düşünmeye başladı. Annesinin aforoz edilmesi Aby'nin hayatını değiştirmişti. Nowwlk gibi bir taşra kasabasında kısıl kalmak en azından annesinin şöhreti artarken hoştu, ama orada dışlanmış biri olarak kısıl kalmak tamamen katlanılmazdı. Ama Alisvín-bær'a geri döndüklerinde işler düzelmemişti. Öyle büyük bir şehirde bile annesinin kötü şöhreti başına bela olmuştu. Ebeveyni iş bulamamıştı. Aby giderek daha çok kavga ettiklerini ve kavgalarını ondan

gizlemeye giderek daha az çabaladıklarını görmüştü. Sonra annesi eve giderek daha geç gelmeye başlamıştı. Ona belli etmemeye çalışsalar da, Aby ayrı odalarda yatmaya başladıklarını görmüştü. Kısa süre sonra annesiyle babası birlikte aynı odada nadiren bulunur olmuşlardı ve bulundukları zamanlarda da soğuk ve resmiydiler.

Aby bir gece tartışma sesleriyle uyanmıştı, annesiyle babası birbirlerine her zamankinden daha yüksek sesle ve daha öfkeyle bağınıyorlardı. Yataktan usulca çıkan Aby yüzerek merdivenin tepesine gidip kulak kabartmıştı. Ebeveyni fısıldaşmaya başlayınca usulca ilk sahanlığa inmişti. Her sözcüğü duyamasa da “susuz” sözcüğünü seçebilmişti. Aby yatağına geri dönmüştü, ama uyumamıştı.

Üç gün sonra Aby eve geldiğinde ön kapının hemen ardında iki bavul görmüştü. Biri annesinindi. Diğeriyse kendisinin. Aby antreye girip kapıyı hışımla kapatınca annesi ikinci kattan yüzerek inmişti. Margaret inerken konuşmamıştı. Parmak aralarındaki perdelere bakmıştı. Zemin kata inince Aby’nin çok yakınında salınmıştı, ama ikisi de ayaklarına bakmışlardı. Aby direnmiş ama Margaret nihayetinde başını kaldırıp bakmıştı “Aby, gitmeliyim,” demişti.

“Sana bunu yapmalarına izin veremezsin.”

“Onlarla ilgili değil. Bunu yapmam gerekiyor.”

“Biz ne olacağız peki?”

“Benimle gelmeni istiyorum.”

“Hayatta olmaz.”

“Neden?”

“Bana bunu yaptığına inanamıyorum!”

“Seninle ilgili değil.”

“Benimle ilgili olması gerek.”

“Benim için kolay mı sanıyorsun?”

Aby “Evet,” demişti ve kavuşturduğu kollarını indirmese de çenesini sıkmayı kesmişti ve solungaçlarının kenarları titremişti.

“Gitmeye mecburum.”

“Hayır, değilsin!” diye haykırmıştı Aby. Annesinin bavulunu kapıp oturma odasına yüzmüş ve bavulu başının yukarısına kaldırmıştı. Bavulun içindekiler dökülmüştü. Annesinin giysileri suda salınmıştı.

“Gitmeye mecburum,” demişti Margaret.

“Bu doğru değil. Orada ölürsün. *Sála-glorsol-tinn* olursun!”

“Hayır, olmam.”

“Ya olursan?”

Margaret karşılık vermemişti. Elbiselerinden biri önünde salınıyordu, ama Margaret tutup almamıştı. Dönüp ön kapıyı açmış ve yüzerek dışarı çıkmıştı. Aby kapının kapanmasını seyretmişti, sonra da antrede tek başına duran kendi bavuluna bakmıştı.

Aberystwyth’in *thrumu* bu anıyla son buldu. Aby gözlerini kırıştırtarak *thrumdan* çıktı. Bir dakikadan az bir zaman geçmişti. Kımıldamadı, başını bile kımıldatmadı. *Thrumu* ona pek çok şey gösterse de, yanıtız kalmış bir soru vardı: Buraya annesine mi yoksa kendine mi yardım etmeye gelmişti?

Büyük fırtına

Anderson ve Kenneth Richardson, Prairie Embassy Oteli'nin çatısında üç gün ve iki gece kalıp, mükemmel bulutu beklediler. İkisi de işe yarayabilecek birkaç bulut gördüler, ama onlarla ilgilenmediler. Yağmur yağdırıcılar göğün çeşitli yerlerine dürbünle bakmayı sürdürdüler; Kenneth batıyı tarıyordu, Anderson ise doğuyu. Sonra kuzeyden öyle büyük bir bulut geldi ki iki adam da onu çıplak gözle görmek için dürbünlerini indirdiler.

Bir kümülonimbüstü elbette ve muazzamlığı nefes kesiciydi. Altı düzdü ve alçaktaydı, en fazla dört yüz elli metre yükseklikteydi. Üst kısnuysa on sekiz kilometreye kadar çıkıyordu. Katman katman beyazlıklar kule gibi yükseliyorlardı, sanki gökyüzünde görkemli bir atom bulutu vardı; o bulutun havada kalabilmesi tuhaf görünüyordu. Kendi gücüyle yol alır gibiydi, ağır ağır onlara yaklaşıyordu. Gölgesi üzerlerine düşene kadar bulutu seyrettiler ve sonra güneş ortadan kayboldu.

Yağmur yağdırıcılar neredeyse dinsel bir huşuya kapıldılar... çoğu insanın bırakın saygı duymayı, farkına bile varmayacağı o bulut nadir bir türdendi. İşe koyuldular. Kenneth parmaklarını ağzına sokup ılık çaldı. Birden beliriveren sığırcıklar etrafında toplandılar. Kenneth hızlı, ustaca hareketlerle kuşlara kese bağlamaya girişti. Otomobil akülerini çoktan çember şeklinde dizmiş olan Anderson telleri toplamaya başladı. Her akünün

artı ve eksi kutuplarına bağlanmış olan on altı tane bakır tel, uçurtmaya uzanıyordu. Bulutun ortası tam tepeye gelince Kenneth sığırcıkları saldı; kuşlar fazladan gümüş iyodür yükünü taşımakta zorlandılar. Anderson uçurtmasını bıraktı ve uçurtma rüzgârda ileri geri uçtu.

Kuşlarla uçurtma bulutun içinde aynı anda gözden kayboldular. Bir saniye boyunca sessizlik oldu ve sonra bulutta köreltici bir şimşek çaktı, ardından da öyle yüksek bir gökgürültüsü duyuldu ki iki yağmur yağdırıcı da kulaklarını kapadılar. Ellerini başlarının yan taraflarına sımsıkı bastırmayı sürdürerek yukarı baktıklarında, birden sertleşen rüzgârın uçurtmanın kalıntılarını alıp götürdüğünü gördüler. Sonra sığırcıklar düşmeye başladılar. Ölü kuşlar babayla oğulun arasına peş peşe düştüler. Hemen ardından yağmur başladı.

Ana katilliğinin hafifletilmiş versiyonu

Prairie Embassy Oteli'nin tam tepesinde çakan şimşekte ve ona eşlik eden sağır edici gökgürültüsünde odaklanan Aby, sürücü penceresine vurulduğunu işitince irkildi. Önce yağmur başladığını fark etti, sonra gözleri annesinde odaklandı. Margaret gözlerini devirdi. Aby pencereyi indirdi.

"Bu işe yarar," dedi Margaret. Sağ elindeki bastonu kaldırdı.

"Ne işe yarar?"

"Yürümene. Üçüncü bir ayakmış gibi kullanırsın. Dengeni koruman için."

Margaret çalıntı beyaz Honda Civic'in etrafında turlayıp bastonun nasıl kullanıldığını, adımlarının arasında ona ağırlığını vererek gösterdi. Sürücü kapısının arkasına geri dönünce durdu. Bastonu reddeden Aby kapıyı açıp, şimdiden ıslanmaya başlamış olan yere incecik bacaklarıyla ihtiyatla bastı. İkinci ve üçüncü adımları attı. Sonra düşünce vücudu ufak bir toz bulutu havalandırdı.

Margaret bastonu yere attı. Baston Aby'nin başının birkaç santim yanına düştü ve daha küçük bir toz bulutu havalandırdı. Margaret toz toprakta yüzükoyun yatan, doğrulmaya çabalayan kızını seyretti. Kızının dogmarın tehlikelerine mükemmel bir örnek olduğunu düşündü. Tanrı'nın havada ve suda soluma, yüzme ve koşma yetilerini verdiği bu yaratık, hayatının çoğunu

kendisine verilen armağanların sadece yarısını deneyimlemekle geçirmişti. Margaret'ın aklına kendi cinsel organlarından korkan Hristiyanlar ve sadece mantıklı açıklamaları doğru kabul eden bilim adamları geldi.

Aby başını kaldırıp bakmadan bastonu kaptı ve onu kullanarak doğruldu. Sonra annesinin peşinden Prairie Embassy Otel'i'ne yürüdü.

“Elli dokuz gündür ilk kez yağmur yağıyor,” dedi Margaret; kuraklığın bitmesine üzüldüğü sesinden anlaşılıyordu. Margaret, Prairie Embassy Otel'i'ni kuraklık sırasında daha da çok sevmişti. Kuru sıcaklığa bayılmıştı. Çamurlu nehir yatağındaki çatlaklara bayılmıştı. Sıcağı ciğerlerine çekmeye ve yürürken ezdiği toprağın toza dönüştüğünü hissetmeye bayılmıştı. Bütün bunlar karanın özellikleriydi. Ama şimdi her şey yine çamur haline geliyordu.

Lobinin merdiveninden çıkarlarken Margaret, Aby'nin ön kapının camındaki yansımasını seyretti. Kızını sağlıklı ve sağ görmenin çok iyi hissettirdiğini inkâr edemezdi; beklenmedik bir histi bu. Otele girince o his iyice yoğunlaşsa da, Margaret ihtiyatlı olmayı sürdürdü. Kendine kızının büyük ihtimalle hâlâ sofu bir Akuatik olduğunu anımsattı; bu doğruysa, Aby'nin buraya gelmesinin tek bir sebebi vardı.

Aby annesinin peşinden lobiye girerken mekânın büyüklüğüne şaşırdı ve durup her şeyi inceledi. Otel dışarıdan bakınca daha küçük görünmüştü. Süslemeler yıpranmış olsalar da zarifteler. Kuzey ve güney duvarlarına tırmanan ikiz merdivenlerin cilalı, maun tırabzanları vardı; asansör yoktu. Döşemenin ortasında fişi takılmamış bir elektrik süpürgesi hareketsiz duruyordu. Odada kesif bir balık kokusu vardı. Margaret lobinin arka tarafında, resepsiyon masasının ilerisindeki küçük, açık bir kapıdan geçti. Onu takip eden Aby kendini bir cam sundurmada buldu.

Oda aydınlıktı. Sundurma Red Nehri'ne bakıyordu; Aby çok yakınında olmasına karşın nehri daha önce fark etmemişti.

Sıdri'nin inşa ettiğın şeyin bir kulübe ya da küçük bir ev değil bir tekne olduğunu anladı birden. Ama nehir, teknenin yüzeceğı kadar büyük görünmüyordu, hele şimdiki epey ufalmış haliyle. Suyla nehir kıyılarınun arasında epey mesafe vardı. Bu kıyılar serttiler, yumurta kabuğı gibi çatlamışlardı, bu çatlaklar derindi, ama yağmur toprağı şimdiden yumuşatmaya başlamıştı. Nehre bakan Aby'nin solungaçları peş peşe açılıp kapandılar.

“Çay ister misin?” diye sordu Margaret.

“Sana biraz *stym* getirdim.”

“Hemen içelim!” dedi Margaret.

Aby'nin *tyssner*liğinden, yani ergenliğinden beri pek çok kez üzerinde düşündüğü, hazırlandığı andı bu. Aslında Aby'nin on yedi senedir beklediğı andı. Elini ön cebine sokup özenle sarmalanmış paketi çıkarmaya başladı; annesinin en sevdiği içecek bu paketteki yapraklarla hazırlanıyordu. Ama paket sıkışmıştı. Aby daha sert çekince paketi çıkarmayı başardı, ama mor yapraklar lobinin ahşap döşemesine saçıldı. Akuatik İncil'i de düştü. Kitap sırtının üstüne düşüp açıldı, 143. ve 144. sayfaları sergiledi.

“Biliyordum!” dedi Margaret.

“Sadece dinle.”

“Defol!”

“Başlanuş olmalı. Pas? Değil mi?”

“Defol!”

“Anne, seni hâlâ seviyorum!”

“Yeterince değil!” diye haykırdı Margaret. En yakınındaki nesneyi, yani telefonu alıp fırlattı. Telefon havada ancak kablosunun elverdiği kadar uçtuktan sonra Margaret'ın ayaklarının dibine düştü. Margaret fırlatacak başka bir nesne aramak için arkasına dönünce Aby eğilip emekleyerek lobiden çıkmaya başladı.

Aby emekleyerek merdivenden indi ve yağmurda taşlı yoldan geçerek beyaz Honda Civic'e gitti. Arabanın içinde

oturup metal kaputa ve çatıya yağan yağmurun sesini dinledi. Yeterince zaman geçtiğine kanaat getirince Prairie Embassy Otel'i'ne sakar adımlarla geri döndü. Otelden ses gelmiyordu. Annesi lobide değildi. Arka sundurmada değildi. Aby onu mutfakta buldu, kadın masada iki büküm oturuyordu, elinde hâlâ bir çay fincanı vardı ve bluzunda mavi bir leke oluşmuştu.

Aby *stryine* ilaç katmıştı elbette, annesinin nefesine hâkim olamayacağını bildiğinden. İlacın ne zaman etki göstereceğini bilmediğinden kaygılanmıştı. Annesi ayaktaiken etki gösterebilirdi. Kadın düşüp kalça kemiğini kırabilirdi veya daha kötüsü olabilirdi. Bir kaza olmadığını gören Aby rahatlayıp solungaçlarıyla inledi. Fincanı Margaret'ın elinden aldı ve eğilip annesini omuzladı.

Vücudunun üst yarısı hâlâ güçlü olan Aby annesini kaldırmakta zorlanmadı, ama yürürken adımları sarsaktı. Ufak, yavaş adımlar atarak ve Margaret'ı zaman zaman yere bırakarak, onu beyaz Honda Civic'e taşıdı. Yağmurun toprağı yumuşatması Aby'nin yürümesini epey zorlaştırdı. En fazla elli metrelik mesafeyi kat etmek on dakikasını aldı.

Aby, Margaret'ı yolcu koltuğuna bıraktı. Emniyet kemerini taktı. Kemerini çekştirip kontrol ettikten sonra annesinin başını düzeltti, uyandığında boynu ağrımasın diye. Sonra Margaret'ın yüzüne düşmüş ıslak saçını geriye itti. "Üzgünüm," dedi Aby.

Sürücü koltuğuna geri dönen Aby arabayı çalıştırdı. Beyaz Honda Civic'i iki yüz yetmiş derece döndürüp ana yola doğru sürdü. Doğru şeyi yapıp yapmadığını merak eden Aby dikiz aynasından otele baktı, ama yağmur artık öyle şiddetliydi ki hiçbir şey göremedi.

ONUNCU BÖLÜM

Şüpheler ve Bitişler Kitabı

Çimenlerde sırt üstü uzandığı yerden bir akçaağacın dallarına bakan Rebecca'nın yüzüne bir gölge düştü. Solunda kot pantolonlu ve sarı tişörtlü, dört beş yaşlarında bir kız duruyordu. Tişörtte Rebecca'nın çocukluğunda popüler olan bir televizyon programının bir resmi vardı. Rebecca dizlerinin üstüne oturunca kızla aynı boya geldi. Küçük kızın avcunda iki kurabiye vardı. Birinin parça çikolatalı olduğu görülüyordu. Diğeriyse hindistan cevizli gibiydi.

Rebecca rüya mı gördüğünü yoksa bir anıyı mı hatırladığını merak etmedi, çünkü ikisini birden yaşadığına emindi.

“Hangisini istersin?” diye sordu kız Rebecca'ya sabırsızca, bu soruyu defalarca sormuşçasına.

“Ne?” diye sordu Rebecca.

“Öyle dememelisin.”

“Kurabiyelerden mi bahsediyorsun?”

“Konuşmamalısın.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Üzgünüm,” dedi Rebecca. “Anlamıyorum.”

“Bunu tamamen unutmuşsun, değil mi?”

“Biraz kafam karıştı.”

“Konuşmamalısın,” dedi kız. Sağ ayağıyla tepindi.

Rebecca kıza konuşmadan baktı.

“Böyle daha iyi,” dedi kız. Kollarını kaldırdı. Rebecca kurabiyelere baktı.

“Hangisi?” diye sordu kız.

Rebecca hâlâ ne diyeceğini bilemediğinden bir şey demedi. Aşağı bakınca artık dizlerinin üstünde olmadığını fark etti. Ayakta duruyordu ama hâlâ kızla aynı boydaydı.

“Beslenme vakti geldi,” dedi kız.

Rebecca etrafa bakınca anaokulunun ilk gününde olduğunu fark etti. Şekerleme vakti yeni bitmişti ve Rebecca’yla kızdan başka herkes yatağını toplamıştı. Dolayısıyla yemek masasına en son onlar gitmişlerdi ve orada iki tane kurabiye kalmıştı; biri parça çikolatalıydı, diğeriye hindistan cevizli.

Kız, Rebecca’ya hevesle baktı.

“Son iki kurabiyeyi mi çaldın?” diye sordu Rebecca.

“Ama Bayan Wilson beni yakaladı,” dedi kız. “Yaptığım şeyi gördü ve şimdi beni seninle paylaşmaya zorluyor. İstedığını seçebilirmişsin.”

“Hâlâ hatırlamıyorum.”

“Rebecca, bu senin için çok önemli bir anı.”

“Sana inanıyorum.”

“Hatırlamadığına inanamıyorum.”

“Hatırlamıyorum işte.”

“Hiç mi?”

“Çok az hatırlıyorum.”

“Konuşmayı henüz öğrenmediğini hatırlıyor musun?”

“Beş yaşıma kadar konuşmadığımı hatırlıyorum.”

“Kesinlikle. Bu o an işte. İlk sözcüğünü söylediğin an. Haydi Rebecca... millet seni geri zekâlı sanacak.”

“Üzgünüm.”

“Onları kokla.”

“Ne?”

“Onları kokla,” dedi kız. Avuçlarını salladı. Kurabiyeler zıpladılar.

Rebecca parça çikolatalı olanı koklamak için eğildi. Sonra

hindistan cevizliyi kokladı. İki kokuyu da derin derin içine çekti. "Adın Heather."

"Evet."

Rebecca kurabiyeleri tekrar kokladı. "Ve parça çikolatalıyı istiyorsun," dedi.

"Kim istemez ki?"

"Ama bana yalan söylüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet. Kurabiyeleri çalan bendim," dedi Rebecca. "Ve yakalandım ve çok korkuyorum. Cezalandırılan benim; seçme şansına sahip olan sensin."

"Olabilir."

"Ve konuşmayı mecbur kalmadığım için öğrenmedim. Herkes hislerimi hissediyor, dolayısıyla ne istediğimi anlıyorlar."

"Ama ben anlamıyorum."

"Hayır... hislerimi hâlâ yayıyorum, sen dinlemiyorsun sadece."

"Eh, beş yaşındayım," dedi Heather.

"Senin gibi birisiyle hiç tanışmamıştım. Kendi hislerinle o kadar meşgulsün ki, benimkilerle hiç ilgilenmiyorsun."

"Öyleyse neden sana hangisini istediğini soruyorum?"

"Çünkü ne istediğini bilmiyorsun. Hangi kurabiyenin daha güzel olduğuna emin değilsin. Ben hangisini istersem onu isteyeceksin. Ve bunu şimdi anladım."

"Hangisini istiyorsun peki?"

"Hindistan cevizliyi."

"Ben de," dedi Heather. Parça çikolatalı kurabiyeyi kaldırdı. Rebecca elini uzatıp kurabiyeyi aldı ve yemeye başladı. Heather hindistan cevizli kurabiyeyi yemeye başladı. İkisi de kararlarından gayet memnundular.

"Bak, mesele bu işte Rebecca," dedi Heather, kurabiyesini çiğnerken. "Konuşmayı sırf yalan söylemek için öğrendin. Ve her şey burada başladı, gerçek hislerini gizlemeye çalışmaya burada başladın. Unuttuğuna inanamıyorum. Şaşılacak şey."

“Evet. Sahiden de önemli geliyor.”

Heather başıyla onayladı. Dönüp gitti ve bir düzine adımdan sonra gözden kayboldu.

Rebecca aşağı baktı. Beş santimlik suda duruyordu ve su yükselmekteydi. Kısa sürede belini geçti, boynuna kadar çıktı. Rebecca nefes alınca ciğerlerine su doldu. Su boynunu aşarken gözlerini kapadı.

Rebecca öksürerek uyandı. Etrafındaki dünyayı dinledi ve fazla sessiz buldu. Yatağın kenarına oturup saate baktı. Saat 09:00'du, ama Rebecca Cumartesi değil Pazar gününde bulunduğunu ve otuz dört saat uyumuş olduğunu fark etmedi.

Mermer lavabo tezgâhları ve umutsuzluğun başlangıcı

03:00'ten hemen sonra Winnipeg Polis Teşkilatı'nın iki çalışanı, Yürütme Binası'nın çimenliğinde oturan Lewis'i gördüler. Önce kovulması gereken bir serseri olduğunu farz ettiler, ardından bakımlı halini görünce fikir değiştirdiler. Ama Lewis sözlerine karşılık vermeyince onu birer kolundan tutup ayağa kaldırdılar.

"Adım Lewis Taylor. Göremiyorum ve duyamıyorum. Fort Garry Oteli'nde kalıyorum. Lütfen bana yardım edin."

Kollarını tutan eller gevşemedi ve Lewis bir arabanın arka koltuğuna götürüldü. Arabanın ne kadar zaman sonra durduğunu anlayamadı. Konuşmadan beklemeyi sürdürdü ve sonra dirseğinde bir el hissetti. El onu arabadan inip basamaklardan çıkana ve bir binaya girene kadar bırakmadı. Lewis zambak kokusu aldı. Resepsiyonda hep duran iri buketi anımsayan Lewis, Fort Garry'de olduğunu farz etti. El onu bıraktı ve az sonra parfüm kokusu alan Lewis'in koluna bir kadın kolu girdi.

"Beth misiniz?" diye sordu, sesinin epey yüksek çıktığını fark etmeden. Sorusuna karşılık olarak kolunun hafifçe sıkılmasını "evet" olarak yorumladı. Kadın onu ilerlettikten sonra durdu. Elini duvarda gezdiren Lewis, asansörlerin önünde olduğunu fark etti. "On altıncı kat lütfen!" diye bağırdı, Beth'in unutmuş olabileceğini düşünerek.

Lewis asansörün durduğunu hissedince kolunu sarsıp, dirseğini tutan elden kurtuldu ve öne yürüdü. Kapısının sağdaki ilk kapı olduğunu bilerek elini kaldırdı ve kapı çerçevesini hissedene dek kısa adımlar attı. Cüzdanından geçiş kartını çıkardı. Kartı farklı şekillerde denedikten sonra kapıyı açmayı başardı.

Lewis'in yatak odasını bulması zaman aldı, öncesinde yanlışlıkla banyoya girdi ve bunu ancak parmakları soğuk ve pürüzsüz bir şeye, yani aynaya dokununca fark etti. Elini soğuk, granit lavabo tezgâhında gezdirerek banyodan çıktı ve dizleri kral boyu yatağa çarpana dek ilerledi. Ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp battaniyenin altına girdi ve bacaklarını göğsüne çekti. Gözlerini açık ve kapalı tutmayı denedi. Ama fark yoktu. Karanlığın siyahlığı değişmiyordu ve onu en çok korkutan buydu.

Margaret uyanınca gördüğü manzarayı, içinde bulunduğu arabayı ve hatta bir anlık da olsa kızını dahi tanıyamadı. Sessiz kaldı, emniyet kemerini çözüp yolcu koltuğunda yan döndü. Ön cam sileceklerinin sesleri duyuluyordu. Saatine göz atıp mutfak masasında oturup *strym* içmesinden beri on üç saatten biraz daha az bir zaman geçtiğini fark etmesini takiben dönüp kızına baktı.

Aberystwyth gözlerini ıslak yoldan ayırmıyordu. Kendinde beyaz Honda Civic'i çalacak, ülke boyunca kullanacak ve annesini ilaçla uyutup kaçırarak gücü bulmuştu. Ama Margaret'ı bağlayamamıştı. Bunun bir çeşit zayıflıktan mı yoksa sevgiden mi kaynaklandığını hâlâ bilmiyordu.

Aby paniğini belli etmemeye çalıştı. İlacın Margaret'i en az on dört-on beş saat daha uyutuyor olması gerekirdi. Böylece Toronto'dan çıkmış olacaktardı ve o noktadan sonra Margaret'ın okyanusa gitmeye razı olacağını ummuştu. Oysa daha Ontario-Manitoba sınırını bile geçememişlerdi. Ne yapacağını bilemeyen Aby dosdoğru ileriye baktı. Solungaçları açılıp kapandı. Annesinin her an kendisine saldırabileceğini biliyordu.

Margaret bakmayı sürdürdü. Sessizce yirmi yedi kilometre daha gittiler. Sonra Margaret ellerini kucağında kavuşturup gülümsedi. Geniş bir gülümsemeydi. "Depoyu doldurdun

mu?” diye sordu.

“Ne?”

“İyi plan yaptın mı?”

“Beni küçümseme anne.”

“Ama benzin meselesini düşündün mü? Araban...”

“Benim arabam değil.”

“Arabalar benzinsiz çalışmaz.”

“Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?”

“Eee, ne kadar benzinin var?”

“Depo neredeyse dolu.”

“Dolu mu? Yoksa dolu muydu?”

“Doluydu.”

“Ne kadar zaman önce?”

“Üç saat kadar.”

“Peki dolu bir depoyla ne kadar gidebilirsin?”

“Hesapladım.”

“Ne kadar?”

“Altı buçuk saat.”

Margaret kızına sırtını döndü, gözleri manzara yerine penceresine çarpan yağmur damlalarında odaklandı.
“Arabanın...”

“Benim arabam değil.”

“Bu arabanın benzini bittiğinde,” diye devam etti Margaret, tekrar dönüp kızına bakarak, “inip otelime geri döneceğim. Beni durdurmaya kalkarsan yumruk ve tekme atacağım, seni ısıracağım ve tırmalayacağım. Denemeyi sürdürürsen etrafımdaki insanlara bu tuhaf, yeşil tenli kadının beni kaçırdığını söyleyeceğim.”

“Sen de yeşilsin.”

“Senin gibi değilim. Uzun zamandır su dışında olduğumdan yeşilim soldu, artık neredeyse belli olmuyor. Bahse girerim sen hâlâ insanları korkutuyorsundur.”

Aby dikiz aynasına baktı.

“Onlara bana ilaç verdiğini ve evimden kaçırdığını

söyleyeceğim. Seni cezalandıracaklar, küçücük bir kutuya tıkacaklar ve hayatının geri kalanını susuz geçireceksin. Karada öleceksin, ciğerlerinde havayla. Bunu anlıyor musun?”

“Evet.”

“Bunu yapacağımı biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Şimdi geri dönecek misin?”

“Hayır.”

“Tahmin etmiştim,” dedi Margaret.

Yağmur devam ediyordu. Ön cam sileceklerinin sesleri yüksek geliyordu. Aby direksiyona sımsıkı yapışmıştı. Suda yapmaktan hoşlanmadığı bir şeyi keşfetmişti ve bu şey araba kullanmaktı. Yağmur her kilometrede daha da artıyor gibiydi. Aby yolda epey odaklanmak zorunda kalıyordu, arada sırada annesine kaçamak bakışlar fırlatmayı sürdürse de.

Margaret eğilip işaret parmağını ön cama uzattı. Sağ üst köşeden başlayarak parmağını çatlakta gezdirdi. Ortadaki başlangıç noktasına ulaşınca kızına döndü, ama parmağını cama bastırmayı sürdürdü.

“En sevdiğim yönün buydu hep. Gözükaralığını seviyorum. İnatçılığını seviyorum. Bu yönünü Pabbi'den almadığın kesin,” dedi Margaret. Aşağı bakınca ayaklarının dibinde su şişeleri bulunduğunu fark etti. Aby onları Margaret için, annesinin uyanınca susamış olacağını bilerek bırakmıştı. Şişelerden birini dişleriyle açan Margaret suyun üçte ikisini ciğerlerine çekti. Başını geriye atıp suyu ağzından ve solungaçlarından çıkardı. Fıskırttığı suyun yüzüne ve gözlerine çarpıp ensesinden aşağıya akmasını sağladı.

“Yapacağımız şu,” dedi Margaret. “Doğuya gitmeyi sürdürebilirsin. Şimdiden sonra, arabanın benzini bitene dek seni dinleyeceğim ve beni ikna etmeye çalışacaksın. İsteddiğin argümanı kullanabilirsin. Açık fikirli olmaya çalışacağım. Başarırsan suya kendi rızamla geri döneceğim.”

Aby dönüp annesinin yüzünü inceledi. Annesi yalan

söylemiyordu. Margaret'ın teklifi Aby'nin ummadığı kadar iyiydi. Annesinin, kişiliği göz önüne alındığında çok iyi bir teklifte bulunduğunu biliyordu. Aby yakıt göstergesine baktı; ibre yarının hemen altındaydı.

Zimmer on yedi kamera monitörünün tamamını inceledikten sonra E.Z. Deposu'nda yalnız olduğuna kanaat getirdi. Bu kadar erken vakitte birilerinin geldiği nadirdi. Elini sağ cebine sokup büyük anahtarlığını çıkardı. Aradığı anahtarı buldu: diğerlerinden biraz daha küçük ve ince olan gümüşü bir anahtardı.

Onu sağ elinin baş ve işaret parmaklarının arasında tutarak ofisinden çıkıp depo ünitelerinin bulunduğu birinci kata yürüdü. Yanından geçtiği bütün kilitlere sol işaret parmağıyla vurdu; koridorda geride bıraktığı kilitler arkasında sallandılar. Koridorun sonuna varınca asansöre binip üçüncü kata çıktı. Dosdoğru 387. üniteye gitti ve asma kilidi gümüşü anahtarla açtı.

Zimmer içeri girince kutuları açmaya başladı. Kışlık giysilerle dolu bir tanesini açıp boynuna altı tane atkı doladı. Bir başka kutudan aldığı bir kovboy şapkasını başına taktı. Antika mutfak aletleriyle, sırtları çatlamamış ders kitaplarıyla ve çocuk oyuncaklarıyla dolu kutuları açtı. Sonra uzun bir torbada bulunduğu kayak botlarını giyip kros kayaklarını taktı. Koridorda gidip geldi.

Zimmer kayaklarla botları çıkarıp depo ünitesine geri döndü. Atkıları, kovboy şapkasını çıkardı. Her şeyi aldığı yere bıraktı. Üniteden çıkarken her şeyi eski yerine koyduğuna

emin olmak için başını geriye çevirip baktı. Tatmin olunca ışığı söndürüp kapıyı kilitledi.

Merdivenden ikinci kata inince, 207. üniteye bakmadan duramayacağını fark etti. Diğerlerinden biraz daha küçük ve ince olan anahtarı eline almışken, kilidin yerinde olmadığını gördü. Zimmer 207. ünitenin kapısını açtı ve boşlukla karşılaştı.

Henüz kahvaltı yapmamış olan Rebecca üç muzı soyup dilimleyerek masaya koydu. Süt almak için buzdolabını açınca bir kutu yumurta gördü. İki tane yumurta alıp masaya bıraktı ve kâse almak için dolabı açtığında granolayı farkettiler. Granolayı yumurta kâsesine döktükten sonra tekrar buzdolabına bakınca bir kap yoğurt gördü. Yoğurdu eline alıp masaya geri döndüğünde dona kaldı, onu muz dilimlerinin mi yoksa granolanın mı üstüne dökceğine karar veremedi.

Plastik yoğurt kabını tutan eli terlemeye başladı. Rebecca kımıldamadan duruyordu, arkasındaki buzdolabı uğulduyordu. Meyve sineklerinin şimdiden kabukları bulduklarını gördü. Yapması gereken tek şeyin karar vermek olduğunu biliyordu: muz, granola veya yumurta. Telefon çalana kadar kararsızlık içinde öylece durdu. Telefonu alıp kulağına dayadı.

“Rebecca? Rebecca’yla mı görüşüyorum?”

“Ben Rebecca.” Rebecca sesi tanısa da kimin olduğunu çıkaramadı.

“Ben Edward.”

“Edward Zimmer?”

“Evet.”

“Selam Edward.”

“Nasılsın Rebecca?”

“Emin değilim Edward.”

“Gördüm ki 207 numarayı boşaltmışsın.”

“Evet.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Tam da bunu anlamaya çalışıyordum,” dedi Rebecca. Bu soruya verebileceği yanıtları düşündü. Kendini çok farklı hissettiğine neredeyse emindi, ama daha önce nasıl hissettiğine emin olamıyordu.

“Rebecca? Orada mısın?”

“Buradayım,” dedi Rebecca. Telefonu çok sıkıdığı için eli acıyordu, bu yüzden telefonu bırakıp halıya düşmesini seyretti. Telefonu aldı, tekrar şarj cihazına taktı ve mutfak masasına geri döndü. Buzdolabının açık olduğunu görünce kapadı. Telefon yine çaldı. Rebecca üç kez çalmasını bekledikten sonra açtı, ama konuşmadı.

“Rebecca?”

“Evet?”

“Belki de konuşmalıyız. Anlarsın ya. Belki de buraya gelsen ve konuşsak iyi olur. Bunu benim için yapabilir misin?”

“Kimsiniz?”

“Ben Edward.”

“Edward Zimmer?”

“Evet.”

“Ben çok iyi değilim galiba Edward.”

“Öyleyse gelip beni görmelisin.”

“Nereye geleyim?”

“E.Z. Deposu’na.”

“Evet. Bunu yapabilirim.”

“Yerini biliyor musun?”

“Broadview Caddesi, 142 numara.”

“Yolu tarif edeyim mi?”

“Oraya milyon kere gittim.”

“Doğru...”

“Şey, belki milyon kere değil.”

“Rebecca, benim için tek bir şey yapar mısın?”

“Ne?”

“Taksiyle gelir misin?”

“Neden?”

“Şimdi trafik yoğundur.”

“Ha. Evet. Arabamı bir yerde bıraktım zaten.”

“Sana taksi çağırayım mı?”

“Hayır. Ben bulurum.”

“Bir öneride daha bulunabilir miyim?”

“Evet.”

“Dünkü kıyafetinle gel.”

Rebecca soyulup dilimlenmiş muzlara, granola kutusuna, yumurtalara ve yoğurda baktı.

“Tamam,” dedi. “Bence iki tavsiyen de iyi Edward.”

“İyi olacaksın Rebecca. Söz veriyorum.”

“Tamam,” dedi Rebecca. Telefonu usulca bıraktı ve yanında durdu. Zimmer’e inanıp inanmadığına karar veremedi.

Rebecca yirmi dakika sonra, üstünde dünkü giysileriyle Dundas’la Ossington’un güneydoğu köşesinde durup taksi çevirmeye çalıştı. Köşeye yürüyüp taksi çevirmekle evde beklemek arasında kararsız kalmıştı. Seçim yapamayınca yazı tura atmıştı.

Birkaç araba geçti, hiçbiri taksi değildi. Buna sinirlendi. Ama sonra, yarım sokak ötede tepesi tabelalı bir turuncu araba gördü. Rebecca elini kaldırdı. Taksi yaklaştı ve yavaşlamadan geçip gitti. Taksinin Dundas’ta doğu yönünde ilerlemesini seyreden Rebecca reddedildiğini hissetti. Gözleri yaşardı. Hayatının en yoğun hislerinden birini yaşadı... sanki sevgilisi tarafından terk edilmişti ya da sonuna kadar hak ettiği bir terfiden mahrum bırakılmıştı.

İkinci bir taksi görünce çok çekindiğinden elini kaldıramadı. Ama taksinin yaklaşmasını seyrettikçe reddedilme hissi geçmeye başladı. Taksi elli metre uzaktayken Rebecca elini kaldırdı, ama bu taksi de yanından geçip gitti. Rebecca

hiddete kapıldı. “Orospu çocuğu!” diye haykırdı şoföre. Tepindi. Ağzına bir nikotinli sakız atıp hızla çiğnedi.

Üçüncü taksiyi görünce öfkesi geçti. Elini kaldırdı. Taksi yavaşlayıp önünde durunca Rebecca vecde kapıldı. Kollarının başını üstüne kaldırarak zıplamaya başladı. “Sağol, sağol, sağol!” diyerek arka koltuğa oturdu. Ortaya oturdu ve ön koltukların arasından eğildi. “Durduğuna öyle sevindim ki! Durduğuna cidden, cidden çok sevindim.”

“Hı hı,” dedi şoför, taksimetreyi açarak. “Nereye?”

“E.Z. Deposu. Broadview’la Queen!”

Şoför daha fazla dinlemedi. Taksi harekete geçti. Rebecca ellerine baktı ve neden bu kadar sevindiğini merak etti.

Edward Zimmer onu kapıda karşıladı. *Boyu amma uzun,* diye düşündü Rebecca.

“Selam Rebecca,” dedi Zimmer. Rebecca’nın ruh halini hissedemiyordu ve bu epey kaygılanmasına yol açtı.

“Selam,” diye karşılık verdi Rebecca.

“Beni tanıyor musun?”

“Sen Edward Zimmer’sin.”

“Beni ne kadar tanıyorsun?”

“Seninle yedi sene önce 14 Nisan’da tanıştım, 207. üniteyi kiralarken.”

“Arkadaş mıyız?”

“Samimiyiz. Bunun bir anlamı olmalı.”

“Anlamı nedir?”

“Birbirimizi epeydir tanıdığımız?”

“Yedi sene bir insanı tanımak için uzun bir zaman mıdır?”

“O kadar uzun süredir tanıdığım çok az insan var.”

Zimmer ellerini ceplerinden çıkarıp Rebecca’nın omuzlarına yavaşça koydu. Hafifçe bastırarak Rebecca’yı arka ofise götürdü. Zimmer kamera monitörlerini kapadı. Laptopunu ve radyoyu kapadı. Oda sessizleşti. Ekspres yoldan geçen arabaların sesleri duyulur oldu ve trafiğin süregelen

gürültüsü Rebecca'ya kendini güvende hissettirdi. Zimmer'in çektiği bir sandalyeye oturdu.

"Hissettiğin her şeyi anlatmalısın," dedi Zimmer.

"Bir şey hissetmiyorum Edward."

"Peki ya ufak tefek şeyler? Ufak tefek şeylere nasıl tepki veriyorsun?"

"Bak bu konuda haklısın. Demin bir taksi şoförünü öldürmek istedim, sonra da bir başkasını öpecektim resmen."

"Peki ya önemli şeylere?"

"Ne gibi?"

"Kız kardeşin gibi."

"Hiçbir şey hissetmiyorum galiba."

"Kafan karışık mı?"

"Sadece bana soru sorduğun zaman karşıyor."

"Onun dışında?"

"Şu an karar vermek konusunda pek iyi sayılmam."

"207. üniteyi ne zaman boşalttın?"

"İki gece önce? Belki üç?"

"Peki neleri sakladın?"

"Hiçbir şeyi."

Zimmer hayretle inledi. "Hiçbir şeyi mi?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi."

"Fotoğrafları saklamadın mı? Yadigârları? Lise yıllığını veya bir mücevheri?"

"Her şeyi attım."

"Ama evinde bir şeyler vardır herhalde?"

"Her şey buradaydı."

"Hepsini çöp konteynerine mi attın? Arka taraftaki?"

"Evet."

Zimmer sandalyesinde dönüp duvardaki takvime baktı. Günlerden Salı'ydı. Normalde çöpler Pazartesi gecesi alınırdı, ama hâlâ bir ihtimal vardı. "Burada bekle," dedi Zimmer.

"Hiçbir şey yapma."

"Tamam."

“Ciddiyim, hiçbir şey yapma. Hiçbir şey.”

“Çocuk değilim.”

Zimmer tartışmak istemedi. Acele etmemeye çalışarak binanın arkasındaki otoparktan geçti. Çöp konteynerini gördü. Kapağı kapalıydı. Zimmer içinin boş olduğunu tahmin etse de yaklaştı. Kapağı açıp içeri baktı. Dibe sarı bir plastik torbayla birkaç gazete sayfası yapışmıştı. Zimmer kapağı bırakınca yüksek, metalik bir gürültü koptu.

Zimmer kravatını düzelterek ofise geri döndü. Rebecca’yı aynen bıraktığı pozisyonda buldu. Rebecca başını kaldırıp gülümsemeye çalıştı, ama yine başaramadı.

Zimmer dosdoğru telefona gidip One Man’s Treasures dükkânını aradı; numarayı ezbere biliyordu. “Evet, ben Edward Zimmer. E.Z. Deposu. Müşteri numarası XET-860. Evet, bekliyorum,” dedi Zimmer. Telefonu çenesinin altına sıkıştırıp, ceketinin iç cebinden bir paket sakız çıkardı. Kâğıdını açtığı bir sakızı ağzına koydu. Rebecca’ya da ikram etti. Rebecca sakıza bakakaldı, isteyip istemediğine karar veremedi.

İbre kırmızı çizginin epey altındaydı ve Aby ikna edici bir argüman sunmayı başaramamıştı. Araba bankete çıkarken Aby dönüp annesine baktı. Konuşurken solungaçları hafifçe titredi. “Anne, seni eve götürmeme izin verir misin lütfen?” dedi.

Ön cam sileceklerinin ve yağmurun sesini dinlediler. Margaret ellerine bakıyordu; Aby ise annesine bakıyordu.

“Bu kadar mı?” dedi Margaret. Başını kaldırıp kızına baktı. “Söyleyebileceklerin bu kadar mı?”

“Senin için sudan çıktım!”

“Vakti gelmişti.”

“Binlerce kilometre yol kat ettim.”

“Et dememiştim ki.”

“Ruhumu riske attım.”

“Sudan çıktın diye ruhunu riske attığını mı düşünüyorsun?”

“Bunun senin için bir anlamı yok mu?”

“Akuatikliğin *nasıl* düşünüleceğini öğretmesi gerekir, *ne* düşünüleceğini değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Öz kızım olmana karşın bunu hâlâ anlamamış olmana inanamıyorum.”

“Söyle!”

“Başaramadın diyorum Aberystwyth. Başaramadın.”

Margaret daha fazla konuşmadı. Koltuğuna yaslandı,

emniyet kemerinin uçlarını buldu. Kemerini küçük, dikkatli hareketlerle taktı.

Aby sessiz kaldı. Direksiyona eğildi. Başını onun ortasına yaslayınca kazayla kornayı çaldı.

“Benzine ihtiyacın olacak.”

“Bagajda bir teneke dolusu var.”

Anderson'la Kenneth, Belediye Başkanı Matczuk'un ofisinin ortasında omuz omuza duruyor, üstlerindeki suyu halıya damlatıyorlardı. Odanın tek penceresine vuran sağanak epey gürültü çıkarıyordu.

Masanın ardındaki Belediye Başkanı Matczuk parmak uçlarını birleştirdi. Bu hareketin belki de fazla dramatik olduğunu fark edince ellerini kucığına koydu. Koltuğunda öne eğilip kaşlarını kaldırdı. "Elimizde kanıt yok," dedi. Yağmur yağdırıcıları kiraladığı günden beri bu konuşmayı hazırlamıştı ve şimdi bir sonraki lafını söylemeye hevesliydi. "Evet, yağmur yağıyor, ama sizin yağdırdığınızı kanıtlayabilir misiniz? Siz yağdırdıysanız bile, hanginiz yağdırdı?"

"Mesele o değil," dedi Anderson.

"Sadece dinle," dedi Kenneth.

"Üzgünüm ama size yardımcı olamayacağım."

"Bir saniye susar mısın?"

"Daha önemli bir mesele var."

"Kasabayı boşaltman gerekiyor."

Matczuk, Anderson'un önerisine güldükten sonra dosdoğru Kenneth'a baktı. "Ciddi olamaz herhalde?" diye sordu belediye başkanı.

"Ona kesinlikle katılıyorum," diye karşılık verdi Kenneth. Babayla oğul farkına varmasalar da, birlikte

çalışmayı kestiklerinden biri ilk kez birbirlerinin varlığını kabulleniyorlardı.

“Ama bu saçma. Öyle bir şey yapmayacağız.”

“Öyleyse sizi uyarmadığınızı söylemeyin,” dedi Kenneth.

“Ah evet. Evet, evet, evet. Uyarınızı duyuyorum. Kesinlikle çok dikkatli değerlendireceğim.”

Kenneth şapkasını tekrar taktı. Anderson yağmurluğunun önünü ilikledi. Belediye başkanının halısında ıslak bir leke bırakarak dönüp gittiler. Belediye binasının kapısının önünde durup başlarını kaldırdılar ve giderek şiddetlenen yağmura baktılar.

39
Oda servisi

Lewis birkaç saat geçtiğini biliyordu, ama sadece çok acıktığı için. Yatağın kenarında oturmaktaydı ve biraz öne eğildi. Komodinin üstünü yoklamaya başladı. Lambayı devirdi ve sonra eski yerine koymayı başardı. Telefonu bulup ahizeyi kulağına götürdü. Elini arama tuşlarına uzattı ama sıfırın yerini hatırlayamadı. Gözünde canlandırmaya çalışınca, en alt sıranın orta tuşu olduğuna emin oldu. O tuşa bastı. Beşe kadar saydı ve konuşmaya başladı.

“Alo? Alo? Alo? Alo? Alo?” dedi on beş saniye boyunca yüksek sesle. Resepsiyonistin normalde ikinci çalıştan sonra telefonu açtığını bildiğinden, bu kadar alo demenin yeterli olduğuna kanaat getirdi. “Kral Süiti’nden arıyorum, ben Lewis Taylor,” diye devam etti. Gereğinden yüksek sesle, yorumu yer bırakmayacak bir şekilde, hızlı hızlı konuşuyordu. “Oda servisi istiyorum. Bir kulüp sandviç. Kızarmış patatesli. Tepsiyi kapımın önüne bırakın lütfen.”

Otele yerleştikten beri günde iki kez yiyecek ısmarlayan Lewis, resepsiyoniste kendini duyurmayı başardıysa sandviçinin tam otuz dakika sonra geleceğini biliyordu. Yatağın ortasında oturup bekledi. Otuz dakika gibi gelen bir süre sonra ayağa kalktı. Kollarını uzatıp el yordamıyla kapıya gitti.

Lewis kapıyı açıp koridorda çömelerek el yordamıyla bir tepsiye dokundu. Tepsinin kapağını kaldırdı. Sandviç soğuktu.

Ekmeği sertleşmeye başlamıştı. Açlıktan gözü dönen Lewis kapıyı vücuduyla açık tutarak iri lokmalar koparıp çiğnemeye başladı. Hızlı hızlı, neredeyse yabani gibi yiyordu. Her şeyi yediğine emin olunca geri geri giderek, tabakları koridorda bırakarak süite girdi.

Bay Zimmer'in uyarısı

Edward Zimmer'le Rebecca küçük bir çöp vadisinde duruyorlardı. Rebecca çöp yığınlarının arasında gezinen martıları saymaya başladı, elli yedi tane saymışken bir buldozer kuşları kaçırdı. Başını kaldırıp martıların tepesinden geçmelerini seyretti. Kaskı düştü, ama yerden almadı. Zimmer'in de kaskı ona büyük geliyordu. Adam tüm düğmelerini iliklediği frak gömleğini burnunun üstüne çekmişti ve paçalarını baklava desenli çoraplarına sokmuştu. Çöp yığınlarının arasında koşturan Zimmer yoluna çıkan küçük parçaları tekmeledi ve büyük parçaları bir süpürge sopasının ucuyla kaldırdı. Rebecca'nın çalışmadığını sezince döndü ve yerdeki kaskı gördü.

"Al onu!" dedi Zimmer, frak gömleği yüzünden boğuklaşan bir sesle. "Onları takmamız gerektiğini söylediler."

Rebecca, Zimmer'in sözünü dinledi. Kask gözlerinin üstüne düştüğü için onu ters çevirdi. Uzaklara, çöp boşaltan üç kamyonu baktı. Çöplerin dökülmesini seyretti. Rebecca çöp kamyonlarının kocaman olduklarını ve epey çöp taşıdıklarını düşünmüştü hep, ama artık öyle düşünmüyordu. Çöplükteki yığına kıyasla çok az çöp taşıyorlardı çöp kamyonları. Rebecca ayaklarına baktı ve bir plastik bebek kafasını tekmeledi. "Boşuna uğraşıyoruz," dedi. "Ayrıca burası iğrenç kokuyor. Beni evime bırakır mısın?" Gün boyunca verdiği ilk karardı bu.

“Hayır,” dedi Zimmer. Süpürge sopasını kemer halkasına geçirdiği bir blucini kaldırdı. “Onları bulabiliriz. Buralarda bir yerdeler. Tek yapmamız gereken onları bulmak.” Zimmer konuşurken süpürge sopasını havada sallayarak, pantolonun dans etmesine yol açtı.

Rebecca öylece baktı.

“Eşyalarını bulmalıyız.”

Rebecca çöplükte yürüyüp adamın yanına gitti. Sol elini Zimmer’in omzuna koyup hafifçe sıktı. Zimmer iç geçirdi ve omuzları düştü. Operatörlerin durdurduğu buldozlerin ardında güneş batıyordu. Zimmer başıyla onayladı ve Rebecca onun peşinden adamın arabasına gitti.

Zimmer arabayı Rebecca’nın evinin önüne park etti ve penceresini indirdi. Rebecca işaret parmağının ucunu torpido gözünün kenarlarında gezdirdi. Zimmer kaldırımında yürüyen bir çiftin arabanın yanından geçip gitmesini bekledikten sonra konuştu.

“Seninki çok nadir rastlanan bir durum değil, bilirsin,” dedi.

“Ne demek istiyorsun?”

“Hisler. Başka insanların senin hissettiklerini hissetmeleri.”

“Benim gibisine hiç rastlamadım.”

“Rastladın. Fark etmedin sadece. Veya onlarla gerçekten uyumlu olduğunu düşündün. Onları iyi anladığını düşündün sadece. Herkes empatik olduğunu düşünmek ister. İnsanlarla tanıştığında hakkında bir sürü şeyler düşünürler.”

“Olabilir.”

“Bulduğun çözüm de sana özel değil. Şu an ne büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu o yüzden biliyorum,” dedi adam. Başını kaldırıp Rebecca’ya baktı ve sonra cebinden bir filtresiz Camel paketi çıkardı, içinden çektiği sigarayı kibritle yaktı. Arabanın içine döne döne yayılan dumanlar açık pencereden çıktı. “Yıllarca, onyıllar boyu, en yoğun ve mahrem

duygularını kendinin dışında, bütün o nesnelerde depoladın. Ama o nesneler gidince duyguların da gitti. Şimdi duygusal bir geçmişin yok.”

“Bu çok mu kötü?” diye sordu Rebecca. Zimmer’in yüzünde bir his belirmediğini gördü, ama öfke mi yoksa korku mu olduğunu anlayamadı.

Zimmer sigarasının ucuna baktı. “Kendine bir duygusal geçmiş oluşturmaya bir an önce başlamanı istiyorum. Önemli şeyler hissetmen gerek. Sadece gündelik duygulardan... bir park cezasına sinirlenmekten filan bahsetmiyorum. Derin, gerçek duygulardan bahsediyorum.”

“Yani durumuma daha önce şahit oldun mu?”

“Oldum.”

“Peki o insanlara ne oldu? Sonunda.”

“Herkesin durumu farklıdır.”

“Edward...”

“Herkesin durumunun farklı olduğuna inanmalısın.”

“Tamam,” dedi Rebecca. Zimmer’e baktı; adam hareketsiz arabanın hız göstergesine bakıyordu.

“Duygusal açıdan kırılgan hale gelmek üzeresin,” dedi Zimmer. “Kendini güvende hissedeceksin. İyi bir şey gibi gelecek. Ama sorun bu zaten. Kim mecbur kalmadıkça kendini kırılganlaştırır ki? Kim kendini bile bile zayıf kılar? Ama kısa zamanda gerçek hisler duymaya başlamazsan yok olacaksın.”

“Ne demek yok olacağım?”

“Bir şeyler hissetmeye başlaman gerekiyor. Anlamlı bir şeyler.”

“Kurtulma şansım nedir sence?”

“Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.”

“Tamam,” dedi Rebecca. Kapıyı açıp kaldırıma indi, sonra eğilip pencereden baktı. Zimmer bir an gülümsemeye çalıştıktan sonra arabayı çalıştırdı. O giderken Rebecca adamın ağladığını fark etti. Kaldırımdaki ayaklarına baktı ve Zimmer’in gözyaşlarını görmenin kendisini üzebileceğini, hatta

korkutabileceğini anladı. İstese Lisa için, Stewart'ı yitirdiği için, hatta kendisi için üzüntü ve keder duyabileceğini de biliyordu, ama buna mecbur değildi. Artık seçme şansı vardı.

Ön kapısını açarken, böyle hisler yaşamamayı seçmeye karar verdi.

03:00'ten hemen önce Aby beyaz Honda Civic'i Upsala, Ontario'daki tek benzin istasyonunun otoparkına soktu. Prairie Embassy Oteli hâlâ altı yüz kilometre ötedeydi. Fırtınanın şiddetlenmesi araba kullanmayı güçleştirmişti. Otoparkta araba, benzin istasyonunda da ışık yoktu. Aby motoru durdurdu, koltuğu geriye itti ve emniyet kemerini çözdü. Annesine sırtını dönerek ellerini başının altında kavuşturdu ve gözlerini kapadı.

"Yine benzinin bitmedi, değil mi?" dedi Margaret. Aby'nin onu okyanusa geri dönmeye ikna etmekte başarısız olmasından beri ilk kez konuşmuştu.

"Hayır," dedi Aby kımıldamadan. "Ama az kaldı. Bu istasyon altıda açılır."

"Emin misin?"

"Uyu işte," dedi Aby, ama kendi tavsiyesine uymadı. Arabaya yağın yağmurun sesini dinledi. Pencereden otoparkın diğer ucuna baktı; orada bir hayvan ailesi tepeleme dolu bir çöp kutusunu karıştırmaktaydı. Aby bu hayvanları ilk kez görüyordu. Halkalı kuyrukları vardı ve işlerinde epey odaklanmışlardı. Siyah halkalı gözleriyle arada sırada ona, sevimsizce selam verircesine bakıyorlardı.

Margaret öksürünce Aby pas sesi duymak için kulak kabarttı. O sesi ayırt etmek güçtü, çünkü yağmurun sesi epey

yüksekti. Dönüp annesine baktı. Margaret'ın solungaçları fularıyla örtülüydü. Kadın ağzına götürdüğü beyaz bir mendili çabucak buruşturup yenine tıktırdı. Hâlâ kanıt arayan Aby, annesi konuşunca şaşırıldı.

"Aby, neden büyümeni beklemeden gittiğimi sana açıklamalıyım," dedi Margaret usulca. "Beklemem gerekirdi biliyorum, ama yapamadım. Sana her şeyi anlatamam, üzgünüm. Ama şunu söyleyebilirim: Bir zamanlar iki ağabeyini de seven bir kadın varmış; ağabeylerinden biri marangoz, diğeryse terziymiş. Kadın ikisini de eşit derecede ve çok seviyormuş. Gündüzlerini marangozla geçiriyormuş ve sonra gece olup da marangoz uyuyunca okyanusu yürüyerek geçip terzinin yanında kalıyormuş. Tam güneş doğarken marangozun yanına geri dönüyormuş.

"Bu bir süre böyle devam etmiş, ta ki günün birinde marangoz kız kardeşinin sürekli nereye gittiğini öğrenmek isteyene dek. Aynı gün terzi de kız kardeşinin sürekli nereden geldiğini öğrenmek istemiş. Marangoz kız kardeşini aramaya çıkmış, terzi de kadını takip etmiş ve okyanusun ortasında karşılaşmışlar.

"İki kardeş birbirlerini görünce kıskançlığa kapılmışlar. Kadını birer kolundan tutup çekiştirmeye başlamışlar. Kadın iki ağabeyinin kıskançlığı yüzünden resmen ikiye bölünüyormuş. Bu üç gün boyunca sürmüş, ta ki ay aşağı bakıp da kadını görene dek. Kadına acıyan ay, onu bir denizkabuğuna dönüştürmüş. Ağabeylerin ellerinden kayan denizkabuğu okyanusa düşmüş.

"İki ağabey üzüntüye kapılmışlar. İlk kez gerçekten kardeş olmuşlar, birbirlerinin acısını paylaşmışlar. Kucaklaşmışlar, sonra da başlarını eğip okyanusun kendilerine ait taraflarına geri dönmüşler. Ve o günden beri gece olduğunda yani marangoz uyuduğunda, terzi denizkabuğunu aramak için okyanusun kendine ait tarafını kaldırıyor. Gün doğduğunda ve terzi uykuya daldığında ise marangoz kaldırıyor okyanusun

kendine ait tarafını, denizkabuğunu aramak için. Gelgitlere yol açan işte bu.”

Aby elini uzattı ve annesi elini tuttu.

“Yani şunu diyorum, gelgitler önemlidir. Bizim de gelgitlerimizin olması iyi bir şey,” dedi Margaret.

İki kadın başlarını eğdiler, ince telli saçlarını yüzlerine düşürdüler, ağladıklarını göstermemek için. Sessizce oturdular, sonunda Margaret solungaçlarıyla uzun bir soluk verene ve Aby sürücü koltuğuna yaslanana dek.

“*Vatn auk tími?*” diye sordu Margaret.

“*Vatn auk tími?*” diye tekrarladı Aby.

Margaret üstünden bir ağırlığın kalktığını fark etti... tahmin ettiğinden çok daha fazla bir ağırlığın. *Bjarturvatn* tamamlanmıştı. Artık olması gereken tek bir şey kalmıştı, ama belki de en önemlisiydi. Saçlarını geriye atıp, konuşmak için kızına döndü, ama Aby önce davrandı.

“Bay Honsjtosan mıydı?”

“Ah Aby. Neden bu anı bozuyorsun?”

“Bay Dfjal?”

“Tabii ki hayır.”

“Dr. Bdlks?”

“Hayır.”

“Yoksa hani şu... babamın loftlu arkadaşı mıydı?”

“Yeter Aby. Yeter.”

Annesinin elini tutmayı sürdüren Aby başıyla onayladı.

Kamarada oturan Stewart, elinde mavi bir HB kurşunkalem, spiral ciltli bir defterin sayfalarına baktı. Teknesini bitirmeden önce yapması gereken son şey ona bir isim bulmaktı. Ama bu iş gövdeyi inşa etmekten, hatta direği takmaktan bile zor geliyordu. Önündeki deftere neredeyse üç yıl boyunca isimler yazmıştı. Her yazdığı ismin mükemmel olduğuna inanmıştı. Ama bir süre sonra, bazen saniyeler, bazense haftalar sonra üstünü çizmişti.

Gururlu ve güçlü olan, ama küstah ya da agresif olmayan bir isim istiyordu. Şefkatli bir isim olmalıydı, özgüvenini ve sağlamlığını yitirmeden sevgi ve empati çağrıştırmalıydı. Tek bir sözcük olmalıydı ya da artık tek bir sözcük gibi gelen çok yaygın bir ibare.

Ama şimdi bile, geriye sadece doğru ismi bulmak kalmışken bile, o ismi bulamıyordu.

İyi Kalp diye yazdı, sonra da üstünü çizdi.

Açık Yürek

Zarafet

Lisa.

Stewart daha kurşunkalemmini kaldırmadan bu ismin uygun olduğunu anladı. Hemen güverteye çıktı. Sağanak vardı, ama

Stewart bekleyemezdi. Yıllardır ilk kez eylemlerinin önemli olduğunu ve zaman kaybetmemesi gerektiğini hissediyordu. Bir muşambayı çabucak teknenin ucuna bağlayıp kıç tarafı sildi. Siyah boyayla ve Edward dönemine ait bir el yazısıyla, kıç tarafına *Lisa* ismini zarıfçe yazdı. Bu basit işten epey tatmin oldu.

Eserine bakmak için bir adım geri çekilirken Red Nehri taşı ve Stewart'ın ayakları suyla kaplandı.

Rebecca 08:00'de cep telefonunun sesiyle uyandı. Rüyasız ve derin, iyi bir uyku çekmişti. Telefonunun sesi hoşuna gitti, çünkü böylece yapacak bir şey çıkmıştı. Rebecca uykuya dalarken, uyanacağını düşününce biraz kaygılanmıştı, çünkü gün boyunca kararlar vermesi gerekeceğini biliyordu. Ama şu an her şey netti: cep telefonunu açacaktı.

Rebecca doğrulup da telefonunu komodinin üstünde görünce hayal kırıklığına uğradı. Telefonunu aramak zorunda kalması çok daha iyi olurdu. Böylece yapacak bir iş daha çıkardı. Kimin aradığına bakmadan telefonu açtı.

"Ben Rebecca Reynolds," dedi.

"Rebecca?"

"Kimsiniz?"

"Ben Stewart."

"Stewart Findley mi?"

"Kaç tane Stewart tanıyorsun?"

"Üç."

"Ukalalık etme."

"Ukalalık etmeye çalışmıyorum."

"Cidden tuhaf konuşuyorsun."

“Ama kendimi çok ama çok iyi hissediyorum.”

“Sahiden iyi misin?”

“Ben, şey, duygusal açıdan incitilemez oldum galiba.”

“Beni korkutuyorsun.”

“Ciddi söylüyorum.”

“Bak, şimdi bana bunu yapma. Hayatımda gördüğüm en şiddetli fırtınanın ortasındayım. İnanılmaz. Teknedeyim. Çok tuhaf, yani tekneyi bitirir bitirmez bu oldu. Ortalığı sel bastı. Otelin zemin katı suyla dolmaya başladı bile.”

“Burada da yağmur var.”

“Sen iyi olduğuna emin misin?”

“Beni biraz soğuklaştırıyor galiba.”

“Ne?”

“Duygusal açıdan incitilemez olmak.”

“Sana neler oluyor?”

“İyi bir şey değil dendi, oysa gayet iyi hissettiriyor. Ama kararlar vermekte epey zorlanıyorum.”

“Tamam. Bu daha önce de olmuştu, değil mi? Hatırlıyor musun?”

“Neyden bahsettiğini biliyorum, ama bunun alakası yok. Bu farklı.”

“Yine de belki biraz dışarı çıkman gerek sadece? Yani bilirsin, evden çıkman? Zihnin açılsın diye?”

“Çıkarım.”

“Dur, dur, dur,” dedi Stewart. “Seni tekneye nihayet isim koyduğumu söylemek için aradım. Tekneyi bitirdim. İsmi *Lisa*.”

“Tamam.”

“Kız kardeşinin onuruna.”

“Bu çok hoş,” dedi Rebecca. Bunu sadece öyle demesi beklendiği için söylemişti. Bu bilgi kayda değer bir şey hissettirmemişti.

Telefonunu kapadı, dünkü ve evvelsi günkü giysilerini

giydi ve evden çıktı. Yağmurluk giymedi, şemsiye almadı ve ön kapıyı arkasından kapamadı.

Otelden geç vakitte ayrılmak

Kenneth saat 16:00'dan hemen sonra Prairie Embassy Oteli'nin 201 numaralı odasına kapıyı almadan girdi. Oğlu şaşırdı. Yağmur doğu penceresine dik açıyla vuruyordu, her damlanın ardında sanki üç damla daha sabırsızca bekliyordu. Tavan lambası yanıyordu, ama oda hâlâ karanlıktı, dolayısıyla sık sık akan şimşekler iyice parlak görünüyordu.

Kenneth kapı eşiğinde durdu. Hayatında bu kadar güçlü bir fırtına görmemişti. “Durdurmanın bir yolunu bilmediğine emin misin?” diye sordu oğluna, yağmurun sesini bastırmak için bağırarak.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Öyleyse pılımızı pırtımızı toptasak iyi olacak.”

“Katılıyorum.”

On dakika sonra ellerinde bavullarıyla ön lobide duruyorlardı; dizlerinin hemen altından aşağısı suyun içindeydi.

“Ödeme yapsak mı?” diye sordu Anderson.

Kenneth ayağını yere vurup etrafa su sıçrattı. Pencereden dışarı bakınca, eskiden nehre uzak olan ağaçların şimdi onun parçası olduklarını gördü.

“Gerek yok,” dedi. “Yakında bu otelden eser kalmaz zaten.”

Prairie Embassy Oteli'nin ön kapısını açıp dışarıda durdular. Yağmur yüzlerini acıtıyordu. Kapıyı açık bırakıp

araçlarına doğru yürüdüler. Bir ara durup yukarı baktılar. Fırtına bulutu otelin tam tepesindeydi, içinden yağmur boşanıyordu. Ufka kadar gördükleri bütün bulutlar bulundukları yere doğru çekiliyordu.

“Kamyonuma binelim, ama sen kullan,” dedi Kenneth oğluna. Yolcu kapısına giderken durdu. Su şimdiden tekerlek yuvalarını kaplamıştı. Kamyonla gidebilmeleri küçük bir ihtimaldi. Dönüp Prairie Embassy Otelî’ne bakınca arkasındaki yelkenliyi gördü. Şanslarına, artık tamamlanmamış görünmüyordu yelkenli, yelkenleri vardı en azından. “Ama,” dedi işaret ederek, “şuna binsek çok daha iyi olur.”

“Onları uyarmıştık,” diye karşılık verdi Anderson.

“Katlıyorum.”

Stewart güvertede durmuş, iki eliyle çapa halatını tutarken iki adamın suları yararak yaklaştığını gördü. Çapa halatını güverteye bırakırken *Lisa*'nın yüzmeye başladığını fark etti. Stewart dönüp tekrar iki adama baktığında su seviyesinin hızla yükseldiğini ve dizlerinin üstüne çıktığını gördü. Portatif merdiveni buldu ve binmelerine yardımcı olmak için kenardan sarkıttı, ama pruva tarafından gelen akıntı merdiveni alıp götürdü.

Stewart merdivenin uzaklaşmasını seyrederken akıntının bu kadar hızlı güçlenmesine şaşırdı. Yüzükoyun yatıp kolunu uzattı. Yaşlı ve uzun boylu adam, Stewart'ın kolunu tutup güverteye çıktı. Genç adam da aynısını yaptı. Üç adam güvertede ayakta durdular. Teknenin yanındaki bir ağacı yıldırım çarptı. Sadece Stewart irkildi.

“Onu ne yapalım?” diye sordu Anderson.

“Kamaraya götür.”

Anderson, Stewart'ı omuzlarından hoyratça tutup kamaraya inen merdivene doğru itti.

“Dur! Ne yapıyorsun?” diye itiraz etti Stewart.

Ama Anderson çok daha uzun boylu ve kaslı olduğundan Stewart direnemedi. Merdivenden aşağı itilince kendi teknesinin zeminine düştü. Hemen merdivene geri koştu, ama yukarıdaki kapak suratına kapatıldı. Kapağın kilitlendiğini işitti.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı tekrar. Karşılık gelmedi.

O daracık mekânda turlayan Stewart, sancak lombozunu açıp dışarı bakınca çapanın sudan çıkarıldığını gördü. Teknenin hareket etmeye başladığını hissetti ve Prairie Embassy Oteli’nin giderek küçülmesini seyretti. Aynı zamanda ayaklarının ıslanmaya başladığını hissettiği. Aşağı bakınca pruva tarafından içeri su sızdığını gördü.

“Lanet olsun,” dedi Stewart usulca, umutsuzca.

Lewis süitte yalnız olmadığından şüphelenmeye başladığında saatin kaç olduğunu bilmiyordu. Yatağın ayak ucunda duran birisinin kendisini seyrettiğine emin oldu. Sırtını karyola başlığına yasladı, kollarını bacaklarına doladı ve birden davetsiz misafirin Lisa olduğunu anladı... artık o kadının Tanrı olduğuna emindi.

“*Git* buradan!” dedi. “Sana verebileceğim bir şey yok.”

Lewis yatakta öne atılıp yumruklarını savurdu. Yumrukları bir şeye isabet etmeyince dönerek yataktan kalkıp kollarını öne uzatarak banyoya doğru yürüdü. Birden durup her tarafa yumruklar savurmaya başladı. Bu yumruklar hiçbir şeye isabet etmese de, momentumunun kuvveti başını döndürdü ve Lewis yatak odasında kayboldu.

Lewis kollarını kaldırıp küçük adımlar atarak yatağın yerini buldu. Yine sırtını karyola başlığına yaslayıp bacaklarını göğsüne çekti, ama kendini güvende olduğuna ikna edemedi. Lisa'nın nefesini defalarca yanağında hissetti. Her hissedişinde yumruklarını savurdu.

“Burada olduğunu biliyorum kahrolası!” diye haykırdı. “Beni seyretmeyi kes!”

Suyun sahip olmak isteyecęi zarafet

Prairie Embassy Oteli nihayet görüş mesafelerine girmiş olsa da, ana yolu sel bastığında hâlâ epey uzağındaydılar. Aby, annesine baktı. Margaret başıyla onaylayınca Aby sağ pedalı kökledi. Araba hızlandı. Margaret kapı koluna sımsıkı tutundu. Araba bir çukura girince su alt zemine çarptı ve içeri sızdı. Kaputla motora su sıçradı ve beyaz Honda Civic istop etti.

Aby kontak anahtarını defalarca çevirdi. Motor çalışmayı reddetti. Aby kapıyı açtı. İçeri su doldu. Aby diz boyu suya girip yürüdü. Beyaz Honda Civic'in etrafından dolandı ve üç girişimden sonra yolcu kapısını açtı.

“Gel,” dedi Aby. “Buradan sonrasını yüzmemiz gerekecek.”

Margaret karşılık vermedi. Solungaçlarının kenarlarından sürekli akan turuncu pas köprücük kemiğine iniyor, gömleğinin yakasıyla ön tarafını lekeliyor ve kucağında birikiyordu. Baygındı.

“Hayır anne. Daha değil,” dedi Aby.

Rebecca Reynolds'un buharlaşması

Rebecca'nın ıslak saçları yüzünün yan tarafına yapışmıştı, gömleği de göğsüne normalde utanmasına yol açacak bir şekilde yapışmıştı. Belirsiz bir süre boyunca yürüdükten sonra bir banka oturmaya karar verdi. Dün Zimmer kendisini dairesine bıraktığından beri verdiği ilk karardı bu ve hoşuna gitti. Sonra şüpheyi düştü, belki de yürümesinin daha iyi olacağını düşündü, ama sonra banka oturabileceğine karar verdi. Birkaç dakika geçtikten ve epey yağmur yağdıktan sonra cep telefonu çaldı.

"Rebecca?"

"Evet."

"Tekneyi çaldılar. Beni kamaraya kilitlediler. Bana yardım etmelisin."

"Kimsiniz?"

"Stewart!"

"Findley?"

"Dinle beni..."

"Seni tanıyorum. Çok uzun bir süre boyunca birbirimiz için epey önemliydik. Sen hayatımdaki en önemli insansın, ama bunu asla öğrenmemen için çok uğraştım."

"Rebecca, yine ilaç mı kullandın?"

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki?"

"Neler oluyor?"

“Kendimi kaybediyorum,” dedi Rebecca. Bunu söylerken, gerçeği söylediğini anladı.

“Her şey yoluna girecek,” dedi Stewart. Rebecca’nın kendisine pek yardım edemeyeceğini anlayınca, ona yardım etmekte odaklandı. “Neredesin?”

“Parkta bir bankta oturuyorum. Parkın adını bilmiyorum.”

“Park nerede?”

“Sanat galerisinin yanında. Sanat galerisinin arkasında.”

“Oradan ayrılma. Kımıldama. Oradan ayrılma.”

“Zaten istesem de kımıldayamam sanki.”

“Olduğun yerde kal. Yardım göndereceğim.”

“Stewart, beni seviyor musun?”

“İyi olacaksın.”

“Ama seviyor musun? Evet demek zorunda değilsin.”

“Seviyorum. Evet. Hâlâ.”

“Ah.”

“Bu kötü bir şey mi?”

“Sanmıyorum,” dedi Rebecca. “Sevdiğini bilince bir şeyler hissederim sanmıştım da.”

Rebecca telefonunu kapadı. Bankta oturdu. Yağmur şiddetlendi. Yağmurun kendisinin canını yakamayacağını biliyordu. Kendini çürümeye karşı bağışıklı hissediyordu. Teninde yağmuru hissediyordu, ama sonra birden hissetmemeye başladı. Koluna bakınca yağmur damlalarının artık ona çarpıp içinden geçtiğini gördü. Rebecca kelimenin tam anlamıyla ortadan kaybolmaya başlamıştı.

Muzafferce bir ayrılmamazlık

Lewis farkında olmasa da, halıya basıp ayağa kalktığında ve neden yaptığını pek de bilmeden odada yürüdüğünde saat 20:00'yi biraz geçiyordu. Lisa'nın hâlâ odada bulunduğuna emin olsa da, artık onu bir tehdit olarak görmüyordu. Lisa bir şeyler yapacak olsa şimdiye kadar yapardı. Lewis, parmakları duvara dokununca sağ elini uzatıp, pencere denizliğini hissedene kadar ayaklarını sürüyerek ilerledi. Pencerenin önünde durduğunda onun nasıl açıldığını veya açılıp açılmadığını anımsayamadı. Parmaklarını çerçevede gezdirince alt tarafta bir kilit buldu. Pencereyi açtı. Başını dışarı çıkarınca sağanak tarafından tamamen gafil avlandı.

Renkler ya da şekiller görmeden, müzik ya da insan sesi duymadan, dünyası yorganın kumaşıyla kral boyu yatağın kenarlarından ibaret bir halde geçirdiği saatlerden sonra teninde yağmuru hissetmek afallatıcıydı. Lewis kollarını sıyırdı. Başını gerisingeri içeri sokup gömleğini çıkardı ve yere attı, sonra da parmak uçlarında yükselip çıplak gövdesini pencereden dışarı çıkardı; şimdi denizlik, göbek deliğinin hemen altındaydı. Lewis sırtında, ensesinde ve kafasında yağmuru hissetti. Dönüp yağmurun göğsüne ve yüzüne yağmasını sağladı ve teninin önemsiz bir engel olduğunu düşünerek şaşırdı. Teninin içinde kısılı kalmış hiçbir şey -kalbi, kemikleri, üzüntüsü- dışarıdaki şeylerden bağımsız değildi. İçerisi veya dışarısı yoktu. Parçalar

yoktu. Her şey vardı o kadar. Şimdiye kadar Lewis her şeye sadece kendine acımakla, kendini fazla önemsemekle ve akılda kalıcı bir pop şarkısıyla katkıda bulunmuştu.

Lewis başını tekrar içeri çektiğinde, tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu. Önce pencereyi kapadı. Kollarını uzatıp banyoya doğru kendinden emin adımlar atarken ayak parmaklarının aralarında ıslak halıyı hissetti. Giysilerinin birbirine uyduğunu ve temiz olduklarını umarak giyindi. Islak saçını geriye attı ve pat pat vurarak yatırdı. Prezantabl olup olmadığını bilmiyordu, ama elinden geleni yapmıştı. Banyo duvarını yoklayarak oturma odasına girdi. Telefonu kullanmaya çalışırken düşürse de yerden almayı başardı ve en alt sıranın ortasındaki düğmeye bastı. On beşe kadar saydı ve hem destek, hem de taksi istedi.

Aby, Margaret'in emniyet kemerini çözdü, avuçlarına su aldı ve annesinin yüzündeki pası yıkadı. Margaret'ı omzuna alıp Prairie Embassy Oteli'ne doğru yürümeye başladı. Aby otele yaklaştıkça su seviyesi yükseldi. Sonunda göğsüne kadar çıktı. Ön kapılar açıktı, lobiye girdiklerinde annesini önüne alarak yüzmek zorunda kaldı. Bir sehpa yüzerek yanından geçti. Kitaplarla kâğıtlar suda salınıyorlardı. Aby annesini merdivenden ikinci kata çıkardı.

201 numaralı odanın kapısı açıktı. Aby annesini yatağa yatırdı. Margaret hafif nefesler alıyordu. Öksürünce solungaçlarından turuncu sıvı saçıldı. Aby odadan çıktı ve tırabzandan eğilerek aşağıdaki hızla yükselen suya baktı. Odaya geri dönüp doğu penceresinden bakınca sadece su ve ağaç tepeleri gördü.

Margaret kımıldanınca Aby yatağa geri döndü. Margaret gözlerini açıp öksürdü, solungaçlarından pas boşandı. "Kuru bir ölüm istiyorum," dedi Margaret.

"Hayır anne. Kımıldamamaya çalış."

"Aby, *mıya* inanır mısın?"

"İkna etmesi gereken benim, sen değil."

"Ben *trımu* takip ettiğimi biliyorum."

"Buna inandığını biliyorum."

"Öyleyse durum çok basit Aby. Ya sen benim hakkımda

yanılıyorsun ya da ben *mim* hakkında yanılıyorum.”

Margaret tekrar gözlerini kapadı. Aby onun nabzını yokladı. Zayıftı. 201 numaralı odanın kapısının altından su girmeye başladı.

“Çok üzgünüm,” dedi Aby. Annesini yataktan kaldırıp yere bıraktı. Kapının altından giren su, Margaret’in başının etrafından dolandı. Giderek yükseldi, saçlarını kaldırdı ve yüzünü kapladı. Aby, Margaret’in su altındaki solungaçlarının açılmalarını ve kadının su solumasını seyretti.

Oturma odasındaki kanepenin ucunda oturan Lewis ellerini kavuşturup bekledi. Çok uzun gelmeyen bir süre sonra dirseğinin hafifçe çekiştirildiğini hissetti. “Sağol,” dedi Lewis ayağa kalkarak.

Kolundaki el iri ve güçlüydü. Beth’e ya da Lisa’ya ait olamazdı. El onu odasından çıkardı, asansöre bindirip aşağı indirdi ve otelden çıkardı. Lewis yüzünde rüzgâr hissetti. Rüzgâr sertti, ama Lewis bir şemsiyenin altında olmalıydı çünkü yüzünü tek tük yağmur damlaları düşüyordu. Bir merdivenden indi ve sonra diğer dirseği başka bir el tarafından tutuldu.

“Sağol,” dedi Lewis birinci elin bulunduğu tarafa. Yeni elin kendisini taksi olduğunu tahmin ettiği bir arabaya bindirmesine izin verdi. “Lütfen beni bir sinemaya götürün,” dedi Lewis. “En yakındakine.”

Taksi ilerledi. Sağa sola saptı. Lewis çok önce içilmiş bir sigara izmaritinin kokusunu alabiliyordu. Otelden fazla uzaklaştığını hissedince korkmaya başladı. Nereye götürüldüğünü bilemezdi. Sol elini uzatıp pencereye dokundu ve kapı kolunu el yordamıyla buldu. Kapıyı açmasa da kolunu sımsıkı tuttu. Araba yavaşlayıp durunca Lewis diğer taraftan pantolonuna esen rüzgârı hissetti. Dirseği çekiştirilince taksiden indi. Yüzünde ve ellerinde yağmur hissetti. Sağanak yüzünden giysileri çabucak ıslandı. Kaldırıma ayağı takıldı,

ama dirseğinden tutan şoför düşmesini engelledi. Birkaç basamaktan ağır ağır indiler. Lewis sinemaya girdiklerini biliyordu, çünkü rüzgârla yağmur kesilmişti ve patlamış mısır kokusu alıyordu.

“Sağol,” dedi Lewis cüzdanını kaldırarak. Cüzdanı elinden alındı. Birkaç saniye sonra cüzdanın arka cebine sokulduğunu hissetti. Dirseğini bir başka el tuttu. Bu bir kadın eli gibiydi.

“En popüler filminizi seyretmek istiyorum,” dedi Lewis ve cüzdanını yine çıkardı. Dirseğinden tutan kadınla birlikte eğimli bir yerden indi. Sonra el onu hafifçe iterek oturttu. Lewis altında rahat bir koltuk hissetti. “Sağol,” dedi. El omzunu sıktı.

Lewis karşısında hangi filmin ne kadar zamandır oynatıldığını bilmiyordu. Film oynatılıp oynatılmadığını veya sinemada başkalarının bulunup bulunmadığını bile bilmiyordu. Koltuğunda oturdu, rahatsızdı çünkü pantolonuyla ceketi yağmurda ıslanmıştı. Standart bir filmin süresinden çok daha fazla gelen bir zaman sonra Lewis bir ses duydu. Müzik ya da diyalog değildi. Lewis filmin sesini kesinlikle duymuyordu. İşittiği hafif ses seyirciden geliyordu.

Beyazperdede olanlar seyircileri ürkütmüştü, sessizleşmelerine yol açmıştı. Lewis seyircilerin korktuğunu anlayınca kendisi de korktu. Seyirciler tekrar sessizleştiğinde Lewis üzüldüklerini anladı ve kendisi de üzüldü. Kaygılı, rahatsız ve umutlu oldukları zamanları işitti ve duygularını paylaştı.

Kısa süre sonra filmin seslerini -müziği ve diyalogları- duyabilmeye başladı, ama sadece seyircilerin tepkilerini dinlemeyi sürdürdü. Filmin sonuna doğru, delikanlı kızı elde etmeyi başarınca ve seyirciler her şeyin yoluna gireceğini anlayıp rahatlayınca, Lewis aşağı baktı ve gömleğini ters giymiş olduğunu fark etti.

Aby annesinin su altında solumasını seyretti. Margaret derin ve çok ağır soluk alıyordu.

Aby tekrar gördüğünde annesinin nasıl görüneceğini tahmin etmeye çalışmıştı yıllarca. Çocukluk anılarındaki görüntüleri sayısız kez yaşlandırmıştı, annesinin kırıksıklıklarını derinleştirmişti. Ama karşısındaki yüz, hayal ettiği yüze pek benzemiyordu. Annesi, Aby'nin asla tahmin edemeyeceği şekillerde yaşlanmıştı, sadece zaman değil aynı zamanda susuz geçen hayatı tarafından şekillendirilmişti.

Su altına giren Aby başını annesininkine yasladı. Soluklar alıp verdi ve sonra solungaçları uyumlu hale gelene dek nefesini yavaşlattı. Hafızasındaki annesinin, kurtarmaya geldiği annesinin orada olmadığını, belki de hiç var olmadığını kabullenince derin bir hüzne kapıldı.

Aby, Margaret'a sarıldı ve yüzerek koridora çıktı. Tırabzana tutanarak, yüzerek ve yürüyerek merdivenden beşinci kata çıktı. Yavaş ilerliyordu. Su neredeyse merdiveni çıkma hızına eşit bir hızla yükselmekteydi ve Aby 501 numaralı odanın kapısını açtığında beline kadar suyun içindeydi. Odanın tek penceresini açtı. Omzunda annesiyle, pencereden çatıya çıktı.

Annesini bıraktı. Margaret tekrar hava solurken öksürdü. Çatıya ölü kuşlar ve otomobil aküleri saçılmıştı. Aby etrafına bakındı; her taraf sular altındaydı. Şimdi bile su ayaklarını

yalıyordu. Aby hemen annesini kucağına aldı. Su beline kadar yükselince Margaret'ı başının yukarısına kaldırdı. Tepesindeki bulut dokunabileceği kadar yakında gibiydi. Su Aby'nin omuzlarına, sonra da boynuna ve yüzüne kadar yükseldi. Aby annesini elinden geldiğince yüksekte tuttu. Kollarıyla bacakları ağrıyordu. Yağmur yağıyordu. Suyun ön kollarına ulaştığını hissetti. Annesinin bedeninin kasıldığını ve sonra gevşediğini hissetti.

Aby suyun içinden yukarıya bakınca köreltici, mavi bir ışık patlaması gördü. Margaret'ın cesedini alıp götüren akıntıya direnmedi.

Ansızın ve tam zamanında beliren bir işaret ışığı

Anderson'la Kenneth güvertede duruyor, yağmuru seyreliyorlardı. Rüzgârın sesi yüksekti ve gökgürültüsü neredeyse hiç kesilmiyordu. Anderson konuşunca sesi öyle kısık çıktı ki babası ona doğru eğilmek zorunda kaldı.

“Bilemezdik,” dedi Anderson. “Nereden bilebilirdik ki?”

Anderson fırtınaya bakan babasına baktı. Sonra birbirlerine baktılar. Bir an gökgürültüsü kesildi, rüzgar dindi; sadece kamara kapağına vuran Stewart'ı duyuyorlardı.

“Bu tekneye kaç kişi sığar sence?” diye sordu Kenneth.

“Bence bir sürü kişi sığar.”

Aralarında başka bir sözel ya da fiziksel iletişim olmasa da ortak bir karara vardılar. Anderson kapağın kilidini açtı, Kenneth kapağı kaldırdı ve Stewart yumruklarını sıkarak merdivenden yukarı fırladı. Ama güverteye çıkınca etrafındaki manzarayı görüp dona kaldı. Kollarını indirip üç yüz altmış derece döndü. Her tarafta, ta ufka dek sudan başka bir şey yoktu.

“Tekneni insanlara yardım etmek için kullanmak istiyoruz.”

“Hangi insanlara?” dedi Stewart, etraflarını çevreleyen suyu göstererek.

“Şey, Winnipeg epey yakın, değil mi?”

Stewart direğin tepesindeki küçük Kanada bayrağına baktı. Bayrağın giderek sertleşen rüzgârda dalgalanmasını seyretti.

Stewart yıllardır ilk kez, Prairie Embassy Oteli'nde çalışmaya başladığından beri kesinlikle ilk kez bir hedefe sahip olduğunu hissetti. Nihayet başarması *gereken* -sadece başarabileceği değil- bir şey vardı. Hızla, kararlılıkla harekete geçmesi ona bariz otorite kazandırdı.

“Sen, sıksa olan,” dedi Stewart.

“Anderson.”

“Anderson, dümenin başına geç, rüzgâra karşı gidelim. Ve sen...”

“Kenneth.”

“Kandilisayı çıkar... indir şunu,” dedi Stewart göstererek.

Üç adam hızla ve birlikte çalışmaya başladılar. Kandilisa direğin tepesine bağlıydı. Yelken serbestti. Ama Stewart yelkeni çekerken birden durup döndü. Pruva, kış ve sancak taraflarına baktı, ama referans noktası yoktu. Haritaları yoktu. Pusulaları yoktu. Hangi yöne girmeleri gerektiğini bulmaları imkânsızdı.

“Hangi tarafa?” diye sordu Stewart.

Tam o sırada uzakta köreltici bir ışıık patlaması oldu.

Adamlar o mavi ışığın Margaret'la ilgisi olduğunu veya şimdi tamamen su altında olan Prairie Embassy Oteli'nin çatısının yukarısında belirdiğini bilmiyorlardı. Dosdoğru o tarafa giderlerse Winnipeg'e ulaşacaklarını da bilmiyorlardı. Ama üçü de o mavi ışığın ansızın ve tam zamanında belirmesinin büyük ihtimalle rastlantı olamayacağını düşündüler.

“O tarafa gidiyoruz sanırım?” diye sordu Anderson.

“Kesinlikle,” diye karşılık verdi Stewart. “Kenneth, kamaraya in ve suyu boşaltmaya başla.”

Dünyanın son tam boyutlu telefon kulübesi

Lewis sinemadan çıkıp bir telefon aramaya başladı. Bütün dükkânlar kapalıydı. Arabaların hiçbiri durmuyordu; yanından geçerken su sıçratıyorlardı o kadar. Lewis cep telefonunun yerini bilmiyordu... anımsayabildiği kadarıyla onu en son Toronto'da, çok uzun gelen bir zaman önce kullanmıştı. Su birikintileri artık o kadar geniştiler ve giysileri o kadar ıslanmıştı ki, dosdoğru o birikintilerin içinden geçmeye başladı.

Albert'la McDermot'un köşesinde, dünyanın son tam boyutlu telefon kulübesi olduğunu farz ettiği şeyi buldu. Kapıyı arkasından kapadı, ıslak yüzünü ceketinin koluyla sildi. Başını sallayınca pleksiglasa su damlaları saçıldı. Renklerden ve seslerden yoksun geçen onca zamandan sonra plastik ahizenin siyahlığı ve pleksiglasa çarpan yağmur damlalarının sesleri bile afallatıcı geliyordu.

Lewis karısının zorla ezberlettiği numarayı anımsamak için gözlerini kapadı. Telefon çalmaya başladı. Üçüncü çalışta telefonun açıldığını belli eden bir tıkırtı duyuldu, ama kimse konuşmadı.

“Rebecca? Orada mısın?”

“Evet, buradayım.”

“Çok zaman yok, o yüzden lütfen dinle.”

“Kimsiniz?”

“Benim, Lewis. Sadece dinle.”

“Lewis Taylor?”

“Rebecca, haklıydın. Öyle haklıydın ki. Kız kardeşine kötü davrandım. Onun hayatım olduğunu fark etmedim. Bunu ancak onun ölmesinden sonra öğrendiğim için beni affet.”

Lewis bir karşılık bekledi, ama alamadı. Hat kesildi. Lewis aşağı bakınca suyun telefon kulübesinin dibini kapladığını ve hızla yükseldiğini gördü.

Beklenmedik özrün öngörülmeyen etkileri

Rebecca'nın giysileri ya murda ıslanıyordu ve Lewis'in özrünü duyunca duygusal açıdan incitilemezli i kaybolmaya başladı. Ellerine baktı. Teni geçirgen değildi ve kendini ilk kez bu kadar açık ve  zg r hissediyordu.

Rebecca hassas bir halde olduğunu biliyordu ve bu hali sürdürmek için Stewart'ı düşünmeye başladı. Kronolojik çalışarak, i şkilerinin bütün önemli anlarını hayalinde canlandırdı. Onun kırk arka farın önünde diz   k   n  gördü. Onun Karmann Ghia'nın motorunu tamir edi ini gördü. İlk randevularındaki, ilk kez birlikte yaşamaya ba ladıklarındaki, d   nlerindeki hallerini gördü.

Her anıyı o kadar net hatırlıyordu ki parkı, bankı ve ya murunu unuttu. Anımsadı ı her anı sanki yeniden ya ıyordu. Stewart'a duyduğu hislerin bir kısmı, ufacık bir parça da olsa hâlâ içindeydi; yeni incinebilirli i, anımsanan anların canlılı ıyla birleşince küçücük bir delik açtı. Rebecca, Stewart'ın kendisini terk ettiği günü hayalinde canlandırınca ona yeniden   ık olmaya başladı.

Cep telefonunu almaya çalıştı, ama parmakları telefonun içinden geçti. Durumu o kadar ilerlemi ti ki artık onu tek bir şey kurtarabilirdi, daha önce yapmasına bir yönünün -gururunun ya da korkusunun veya ikisinin birden- engel olduğu bir şey.    yıl boyunca yapmayı ba aramadı ı bir şey. Şimdi bile, bu aramayı yapmasının tek  ansı olduğunu bilmesine karşın tereddüt ediyordu.

Aby dibe, Prairie Embassy Otelinde doğru yüzerken, gördüğü şeyi anlamlandırmaya çalıştı... pasların havadaki bir şeyle temasının sonucuydu veya bir seraptı ya da yorgun gözlerinin bir oyunuydu. En bariz açıklamaya inanamıyordu: bir *koma upplifan*ın mavi bir ışık patlamasıyla gittiğine. Ama Aby bir *koma upplifan*ın bir buluta girince bulutu tamamen    msedi ini, bulutun gücünü bir sonraki dünyaya gitmekte kullandığını biliyordu. Bir ruhun bir bulutla ne kadar zamanda kaynaştığı biraz tartışmalı bir mesele olsa da, genel kanı bunun iki saatten biraz az s rd   yd .

Aby otele varınca açık kapılardan ve pencerelerden yüzerek geçti, odalara girdi, arka kapıdan  ıktı. İstedici zaman yukarı aşağı hareket edebilme yetisini tekrar kazandı ına çok seviniyordu. Beş kat merdiveni yüzerek çıktıktan sonra ortadan dosdoğru aşağı indi. Lobide yükselip alçalarak çemberler çizdi. En az iki saatin geçtiğine emin olunca tekrar yüzeye  ıktı.

Su yüzeyinin hemen altında durarak gözlerini kapadı; bakmaya çekiniyordu. Elini sudan çıkardı. Teninde yağmur hissetmedi. Gözlerini açtı, küçük bir tekme savurarak başını suyun üstüne çıkardı. Yağmur dinmişti. Aby şimşek görmüyor ve gökgürültüsü işitmiyordu. Gökyüzüne bakınca bulutun küçülmekte olduğunu gördü.

“Vay canına,” dedi Aby. Lanetlenmeyece ini hayatında ilk kez biliyordu. Suyu dalıp yüzmeye başladı, nereye gidece ine henüz karar vermese de.

Portage ve Ana Cadde'de bir yelkenli

Yelkenli, rüzgârın etkisiyle yaklaşık kırk deniz mili hızla gidiyordu ve yağmur yağdırıcılar Winnipeg'e neredeyse iki saatte vardılar. Su seviyesi yükselmeyi sürdürüyordu. Red Nehri'nin üstünden şehre girdikten sonra sokaklarda nehir kollarına girercesine gezinmeye başladılar.

Stewart dümeni kullanıyordu; ofis kulelerinin arasından ve Portage'yle Ana Cadde'nin kavşağından geçtiler. Anderson'la Kenneth sırayla yandan eğilip kazazedeleri sudan çıkarıyorlardı. Lamba direklerine ve kapılarla, enkaz parçalarıyla üstünkörü yapılmış sallara tutunan insanları kurtardılar. Teknedekilerin sayısı kırkı geçmişken Anderson suda yüzen bitkin bir adam gördü. Adam tekneye çekilince herkese teşekkür etmeye başladı. Bir süre sonra kış tarafına gidince dümeni kullanan adamı tanıdı.

"Stewart?" diye sordu Lewis hayretle.

"Lewis?" diye karşılık verdi Stewart; o da Lewis kadar şaşırılmıştı. Lisa'nın ölümüne çok üzüldüğünü söylemek istedi. Böyle tuhaf bir şekilde karşılaşmalarına şaşırarak istedi. Ama zamanları olmadığını biliyordu. "Sonra. Sonra konuşuruz," dedi. "Kamaraya in ve suyu boşalt."

Lewis itaat etti. İleriye ve geriye, elden ele kovalar geçiren adamların oluşturduğu uzun kuyruğa katıldı. Suyu hızla boşaltmak zorundalardı, ama en azından tekne batmıyordu. Güvertedeki insanlar kazazedeleri tekneye çekmeyi sürdürdüler.

Güvertede yer kalmadığında bile buna devam ettiler.

Stewart ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama tam yağmur kesilince cep telefonu çaldı. Arayan Rebecca'ydı.

Rebecca elinin tekrar sertleşmesini bekledikten sonra Stewart'ı aradı.

“Stewart?” dedi. Stewart'ın nerede olduğunu anlayamadı, ama büyük bir kalabalık bir kutlama yapıyor gibiydi.

“Rebecca! Selam! Yağmur kesildi. Yağmur dindi!”

“Ben sadece. Sana bir şey sormak istiyorum...”

“Sesini yükselt! Net duyamıyorum.”

“Bu benim için zor.”

“Demek ki önemli. Söyle haydi Rebecca. Yüksek sesle söyle.”

“Eve gelmeni istiyorum,” dedi Rebecca.

Stewart hemen karşılık vermedi, ama Rebecca hattın diğer tarafından insanların sevinç çığlıklarını işitti.

“Yakında,” dedi Stewart. “Çok, çok yakında oradayım.”

Rebecca'nın elindeki telefon artık yumuşak gelmiyordu. Karşısında köpeğini gezdiren bir adam vardı. Rebecca'nın mutluluğunu hisseden adam dönüp baktı, ama Rebecca aldırmadı. Yaşadığı hissin parkın diğer tarafındaki ergenler tarafından hissedilmesine aldırmadı. Veya arabayla geçip giden herkes tarafından. Veya üç sokak ötedeki salonlarında oturan insanlar tarafından. Rebecca yaşadığı hissin herkes tarafından hissedilebilir olmasına aldırmadı ve bir daha asla aldırmayacağını biliyordu.

Teşekkürler

Aşağıdaki insanlar bu kitaba asla bilemeyecekleri kadar katkıda bulundular: Anne, Angelika ve Sam. Zach, Suzanne, Ian ve the Impostors ve Rosemary. Andy ve Mary. Chris ve Rob. Stephanie, Alana, Rebecca, Michele. Rolly, Shirley, Liz, Karen ve Barry, Marlo, Phoenix ve Frida.

Ayrıca Kanada Sanat Kurulu'na, Ontario Sanat Kurulu'na ve Lamport/Sheppard Productions'a mali destekleri için minnettarım.

Rebecca Reynolds'un oldukça sıradışı ve rahatsız edici bir sorunu var; ne kadar uğraşırsa uğraşsın duygularının bedenini terk edip çevresindeki insanların kafalarına girmesini engelleyemiyor. Neyse ki kendini terk eden duyguları kutulayıp hapsetmek için zekice bir yöntem geliştirmiş – ama genç bir kadın geçmiş duygularının ağırlığı altında ezilmeden kaç tane ayakkabı kutusunu doldurabilir ki?

Üç olay: Rebecca'nın hayatını değiştirmesine yol açıyor: kocası Stewart'ın kendisini habersizce terk edişi; müzisyen kız kardeşi Lisa'nın ani ölümü; ve Lisa'nın cenaze törenine giderken, bir Honda Civic'i pervasızca hızlı kullanan dev bir kurbaga kadın yüzünden trafik kazası geçirmesine ramak kalması.

Bu arada Lisa'nın yasal kocası cenaze törenine katılmayıp, onu pişmanlıklarından kurtaracak tuhaf bir yolculuğa çıkıyor... kendini Tanrı olarak adlandıran bir kadının yardımıyla. Ve başka bir yerde, hiçbir yerin ortasında, bir adam yelkenli inşa ediyor, sanki vahiy gelmişcesine.

***Sugeçirmez İncil* uyanmak istemeyeceğiniz türden bir rüya... büyü bir sevgi ve yalnızlaşma öyküsü.**

"Umutsuzluk, şüphe ve acizlik gibi en yıkıcı hisleri bile güzelleştiren, sevgi dolu, fantastik, sürükleyici bir kitap... *Sugeçirmez İncil* arzunun ve ihtiyacın, korkunun ve inancın tufanlarını ustaca keşfediyor. Kaufman çok güçlü adıyor."

- Lisa Foad, *The Globe and Mail*

domingo

www.domingo.com.tr

16 TL

ISBN: 978-605-6180-1-2-5

9 786056 180125